

Phật Giáo Việt Nam - Hội Hùng Cưu HS Petrus Ký (67-74) Tặng Họa Nh. Chiêu Đăng chủ Kho Sách Xưa Quán Ven B.

h 150

Wason
AP 215
T924+

tuổi ngọc

GIÁNG
SINH

Chức nhiệm, chức bắt :

Quản lý :

Thư ký tòa soạn :

DUYÊN ANH
ĐẶNG XUÂN CÔN
ĐÌNH TIỀN LUYỆN

BẢN NGUYỆT SAN RA NGÀY 5 VÀ 20 MỖI THÁNG
TÒA SOẠN VÀ TRỊ SỰ : 63 BÙI THỊ XUÂN (LẦU 1) SAIGON II

tuyển tập thơ văngiáng sinh

1. lời chúc mừng sinh nhật	TUỔI NGỌC
2. mùa lạnh ở nơi ấy	TỪ KÊ TƯỜNG
5. chúa đóng cửa lớn chúa đóng cửa nhỏ	ĐÌNH TIỀN LUYỆN
13. đôi mắt nào linh hiển	NGUYỄN TẤT NHIÊN
15. tiệc nửa đêm	NGUYỄN THANH TRỊNH
26. chúa không thương kẻ lừa dối	HỌA HỸ
32. đêm thánh, nụ cười, nỗi buồn	HỒNG HẢI
43. buổi lễ trong tháng thứ mười hai	ĐÔNG T.V.
47. giáng sinh nhớ em xưa	VŨ KHẮC TĨNH
48. mùa hồi tưởng	NGUYỄN HẠ LONG
58. đưa em đi chơi Noel	LÊ ĐÌNH PHƯƠNG
59. vì sao lẻ loi trong đêm thánh	THY AN
64. trên đỉnh mùa đông	NGUYỄN THỊ TIỂU MY
65. thơ	THẢO PHƯƠNG, HOÀNG CÔNG TÂM
66. đêm giáng sinh nhớ đời	VƯƠNG KINH KHA
70. đêm giáng sinh xưa ở đà lạt	TRẦN VĂN NGHĨA
71. giữa lòng tay chấp lại	HẠT CÁT
77. đưa em qua mây đôi sương phủ	PHẠM CHU SA
78. cái búa	LÊ MIÊN TƯỜNG
85. thơ	HOÀNG TRẦN, UYÊN UYÊN, NGUYỄN XUÂN SƠN
87. người con gái ngồi đợi một chuyến tàu về	DUYÊN ANH
93. tuổi ngọc và bạn ngọc	TÒA SOẠN

Biên lai số 597-BTT-NBC cấp ngày 16-4-1971

Bộ biên tập : TỪ KÊ TƯỜNG, MƯỜNG MÃN,
NGUYỄN THANH TRỊNH, ÁI NHI, ÁI HOA, Ỗ ĐỨC

Số 150

Phát hành ngày 18-12-74

Giá bán 250đ

THƠ VẦN

tuổi ngọc thân mến chúc
bạn ngọc và gia đình một
giáng sinh vui vẻ và một
năm mới nhiều hạnh phúc

MÙA LẠNH Ở NƠI ẤY TỪ KÊ TƯỜNG

Năm nay, ở Sài Gòn thời tiết có một chút thay đổi vào tháng mười hai. Những ngày cuối tháng chạp đó, với hơi lạnh đầm đẩm buổi sáng. Với giá băng lướt vào chiều tối và kéo dài đến tận đêm khuya. Thời tiết hiem quý cho một thành phố nóng. Cái lạnh nồn nao như những tình cảm mới trải ra theo hơi gió đàn qua các khóm cây trên một con đường phố Sài Gòn về đêm. Những đêm nào như đêm nay, khi rời một ngôi quán vắng với tiếng nhạc êm đêm, mơ hồ còn vọng theo. Anh luôn luôn bắt gặp nỗi buồn ngậm ngậm của mình có dịp nhói lên qua hình ảnh của ngọn đèn đường hiu hắt đổ cái bóng vàng lạnh trơ vơ xuống mặt nhựa đen. Những chiếc lá thu kia sót lại, hay những chiếc lá đổi đời vào một đêm ngày mùa. Có khi là những phiến xanh non lơ lửng buông cánh dong chơi trong cơn gió quyền rũ. Những chiếc lá ấy, cho dù ở trường hợp nào, cũng như chơ đầy ngàn sợi tóc bay, muôn triệu ánh mắt, vô biên những nụ cười em thừa trước, cũng một chiều xanh cây lá, một đêm huyền hoặc bóng trắng vàng đỏ xuống hồ sương. Và thành phố ấy với một phía thời gian gọi là thừa trước (Ôi hai tiếng mới ngậm ngùi làm sao) đang ở cách xa anh không đầy một ngày đường xe. Nhưng nó vĩnh viễn một miền đất cao không ai tới được. Hơn thế, nó là một cánh mây hôm nào vắt ngang tầm núi. Cánh mây không một bàn tay nào với tới, trong khi tình yêu mãi mãi là những cơn mưa trở về vội vàng, tàn bạo và ít khi báo trước.

Những đêm nào như đêm nay, người bạn tình chờ hỏi anh. Giáng Sinh tới rồi, có định đi Đà Lạt ? Trong một khoảnh khắc, anh nghe lòng

mình chao nhẹ như phiến lá lung linh rớt trong ánh đèn. Phải rồi, Giáng Sinh năm nay anh có đi tới thành phố ấy ? Không có câu trả lời nào được nói lên trong phút đó. Nhưng không phải câu hỏi tình cờ ấy rồi sẽ được quên đi. Trái lại nó như càng vang vọng với anh hơn khi những ngày của một tháng mười hai sắp hết. Đó là những buổi chiều tối, hơi lạnh nhuốm đầy hai lòng bàn tay không hơi ấm của một que diêm ân tình được bẻ gãy khi mùi diêm sinh thơm nồng chưa tắt hết. Thời gian vừa chín, thời tiết vừa lãnh mạn như một chất men say bốc nóng, da mặt. Đó là những buổi chiều đáng kể ở thành phố này. Giờ của những màu áo, những anh đặt chân tới ?

Không, với Đà Lạt bây giờ chúng ta chỉ còn chung một mộng tưởng. Đêm mùa xưa cách đây bao nhiêu năm. Anh vẫn còn hình dung ra được gương mặt trắng hồng của em rực rỡ dưới hai bờ tóc đen nhánh. Bàn tay đầy hơi ấm với những ngón dài đan chặt, níu kéo lấy cả đời anh. Đêm vây quanh chúng ta, sương lướt thướt chập chùng. Đó là một đêm trên đồi cao ngất. Với tiếng chuông đồ rợn rã vào lúc nửa đêm của một ngôi giáo đường bên kia thung lũng vọng tới. Chúng ta đứng lặng nghe những hồi chuông đồ. Cả anh và em đều là người ngoại đạo nhưng tin có Chúa giữa một đêm thiêng liêng. Đó là Chúa của tình yêu, Chúa của lẫn nhau. Anh là Chúa của em, và ngược lại, em cũng là Chúa của anh. Đó là một đêm trên đồi cao ngất. Đó là một đêm mùa, ước hẹn, xa xôi lắm rồi phải không.

Em tên là Vân, tại sao là Vân ? vì Vân là mây.

Phải rồi, cho đến bây giờ. Khi những ngày mùa ngả màu xám tro trong nền trời buốt lạnh của anh ở thành phố này. Buổi sáng sớm từ một ngôi quán bên đường kỷ niệm bước ra, anh mới nhớ em là mây. Và ngậm ngùi thay cho những câu thơ đẹp của một thi sĩ :
«Anh sẽ cầm lấy đôi bàn tay, Tóc em anh sẽ gọi là mây, Ngày sau hai đứa mình xa cách, Anh vẫn được nhìn mây trắng bay.»

Phải rồi, đêm hôm ấy trên đồi cao. Chúng ta đã cầm lấy đôi bàn tay của nhau. Nhưng tay anh run rẩy, yếu đuối, chỉ có thể chuyển sang em chút hơi ấm của người phiêu bạt chứ không giữ nổi được màu mây trắng. Nên có lẽ mãi mãi vẫn được anh chỉ nhìn mây trắng bay.

Và Đà Lạt, bây giờ cũng không còn em ở đó. Câu hỏi của người

người trong những mùa lạnh tình yêu, năm nay có còn dịp nào để cho phân hương, những ánh mắt nghệ thương những nụ cười đón tan cơn mới. Chiều.

Đó là những buổi chiều tôi lạ kỳ khiến anh tự hỏi thành phố này có gì khác lạ hơn thành phố của em. Và Đà Lạt ày, phố hèn của nhiều bạn càng khiến cho anh phân vân. Anh còn có dịp nào để trở lại Đà Lạt nữa không? Hối tưởng ở đó, mùa này. Những chiều sương nhuốm trắng mặt hồ. Những đêm bạt ngàn rét lạnh. Và mưa. Ôi những cơn mưa ngày nào anh mới tới, như tình yêu đã tới với chúng ta. Bây giờ, hối tưởng ấy là một chiếc kim đau, đâm sâu và da thịt anh. Không ai đi về một nơi để tìm gặp lại nỗi đau của mình. Nhưng tại sao không, khi người đó là anh?

Bây giờ anh hình dung ra Huế. Thành phố mà anh chưa đặt chân tới bao giờ. Có gì lạ ở Huế? Với anh, chỉ có em. Em đã bỏ Đà Lạt, đi Nha Trang và rồi tới Huế trong một đường giây liên lạc không ngờ nhất, trên một nguồn tin hui hắt nhất như một tờ điện tín chiều kia tình cờ gõ cửa báo cho anh biết một người thân nào đó đã không còn. Có gì lạ ở Huế? Với anh, chỉ có những tu viện giòng kín. Trời ơi những tu viện. Nơi nhắc nhở cho anh một cánh cửa đời đã đóng. Lẫn sát buốt lạnh chia xa. Người nữ tu trẻ tuổi nhất, yêu người nhất đã đổi lòng mình để yêu Chúa. Huế! Huế! Và những tu viện, những ngôi giáo đường. Đêm giáng sinh năm nay. Đêm tháng mười hai hèn ước của nhiều người anh thấy mình như một chuyến xe nằm lại giữa đường. Làm sao anh biết được mùa lạnh năm nay ở thành phố ày.

Anh chỉ có thể nhờ những câu hát của chính em thường hát ngày này để gửi đến cho em người ngày này. Ngày chúng ta ở cách xa nhau, biệt biệt.

*Thương ai về xóm vắng, Đêm nay thiếu ánh trăng, Đôi vai gầy ướt mềm.
Người lạnh lắm hay không, Thương ai màu áo trắng, Trông như ánh sao
trăng. Thương ai cười trong nắng, Ngại ngừng ánh mây tan.* **

TỪ KỀ TƯỜNG

* Paris có gì lạ không em, thơ Nguyễn Sa

** Thương một người, nhạc, lời của Trịnh công Sơn

ĐÌNH TIỀN LUYỆN

CHÚA ĐÓNG CỬA LỚN CHÚA MỞ CỬA NHỎ

Tháng mười hai bao giờ cũng là cái có để tôi buồn hơn một chút.

Buổi sáng chủ nhật đứng nghe bài phúc âm đầu mùa vọng đầu óc tôi đập dềnh những đoạn sonatas vô hồn. Những đóa hồng nơi em ở nở to nghệ vậy đó anh. Sáng nay có một chút nắng em phải ra vườn cắt tất cả chúng về, sợ lát nữa nắng to làm nóng những hạt nước mưa còn đọng trên cánh, chúng sẽ bị «đốt» một cách tội nghiệp. Anh biết không, những đóa hồng lớn bằng cả đôi bàn tay em.

Khôi trách, hồi nấy trong nhà thờ anh lo dâng đầu đầu, anh quên chúc bình an em. Vậy hờ. Mẹ Khôi cười, răn nhớ chúc bình an Khôi, bao giờ lên thiên đàng Khôi sẽ nhớ kéo Lộc lên, đừng lo thiệt. Cháu không sợ thiệt bác ạ, tại cháu không thích lên thiên đàng đó thôi. Lại nhảm rồi, bà cười. Chúng tôi chia tay nhau nơi đậu xe trước cửa Bru điện, Khôi đã ngồi vào xe với mẹ nhưng rồi lại tung cửa bước ra.

— Mẹ, con đi uống cà phê với Lộc.

— Không cho mẹ đi theo với sao?

— Không, mẹ đi chợ về làm cơm cho con ăn, mẹ hứa chủ nhật cho con ăn món tôm mà.

— Cũng được. Nhưng nhớ mấy cái bánh ở Thu Hương cho mẹ, ăn trước ở đó đi, mẹ không muốn đem về còn bị chia phần.

Bà nhìn tôi cười, rồi bẻ tay lái, phóng đi. Nhưng sau đó lại vòng lại.

— Khôi hỏi Lộc xem trưa có ăn tôm không?

— Mẹ hỏi hán đi.

— Tôm của Khôi mà.

Khôi nhìn tôi. Tôi bóc gói thuốc mới, nhìn lên hai cây kim sắp chạm đầu vào nhau trên mặt tròn chiếc đồng hồ trước cửa Bru điện. Đoạn sonatas nhẹ nhàng nháy từ những ngón tay trái rồi chuyển qua tay phải...

— Cháu bạn.

Tiếng chuông vang trên tháp cao báo hiệu giờ lễ tiếp. Chúng tôi đứng yên lặng trong một phút. Mẹ Khôi nói lớn hơn trước khi hỏi chuông dứt, không biết với tôi hay với Khôi. Đúng hơn là cả hai.

— Đừng bao giờ uống cà phê bên một người không biết nói dối.

Bà đổi lại một phần câu tôi đã nói với Khôi, thay vì : đừng bao giờ uống cà phê bên một người không biết hút thuốc.

Tôi nói :

— Có gì Khôi cũng đem kể với mẹ hèn vậy ?

Khôi quẹt diêm cho tôi một cách vụng về :

— Anh không biết, Khôi với mẹ thân lắm.

— Thân vừa thôi. Có bao giờ người ta ngủ chung nhau một đôi mắt đâu.

— Ngài nói chi lạ. Ai cảm được mẹ nghe *parallèle* khi ngài nói chuyện điện thoại với em.

Ba cà phê, một không bỏ đường. Khôi lấy làm thích thú khi tôi có sáng kiến phạt người vắng mặt như thế. Buổi sáng ở một nơi mà chúng tôi có thể nhìn thấy thành phố dưới chân, xe cộ qua lại không tiếng động. Yên tĩnh. Và một giòng sông nước lớn ở trước mặt.

— Buổi sáng hôm qua đi học em thấy sương mù.

— Anh cũng thấy nữa, xanh biếc trên những lùm cây con đường Thông Nhứt.

— Lạnh. Em thích lạnh nhiều nhiều.

— Làm gì có nhiều nhiều, trời làm đáng cho tháng mười hai một chút chút thôi, năm nào cũng vậy.

Khôi chu môi thời tách cà phê nóng khi uống ngụm đầu. Cà phê ở đây dở quá, chỉ được mỗi chỗ ngồi tốt. Tôi múc những muỗng đường đầy đong vào tách cà phê cho nàng. Tôi nghĩ tới sự bão hòa khi lượng

đường không tan được nữa và tách cà phê của nàng trở thành tách đường, tôi ngừng tay. Khôi lại chu môi, anh uống giùm em đi. Không bao giờ uống hai tách cà phê trong một buổi sáng. Tôi nhìn Khôi và tay đã xúc sẵn một muỗng đường khác :

— Tha thứ cho người vắng mặt nhé.

Khôi can :

— Không, mẹ với em sông phẳng lăm. Mẹ không muốn vậy đâu.

Khôi lại chu môi dễ thương. À, tôi nhớ ra rồi, đó là môi thiên thần, môi Chúa Hải Đông trong những tâm thiệp Giáng Sinh của Ferrandie, môi đôi hôn hay môi đang... huyết sáo gió. Bảy giờ là tuần lễ đầu của tháng mười hai, người ta đang nghĩ tới chúng. Những giòng chữ giữa hai mặt giấy, xếp lại, gửi đi. Và trước cổng nhà hay trên bàn giấy nơi làm việc, nhận được. Những hàng chữ trong hai mặt giấy, mờ ra.

Khôi nằm chiếc khăn ca-rô sọc lớn thành một nấm, tung sang chỗ tôi ngồi, rồi đứng lên. Hai cánh tay vươn cao làm một động tác thờ, chiếc áo pull vàng của Khôi như đung đầy gió. Lần đầu tiên tôi thấy nàng con gái. Lần đầu tiên tôi thấy nàng lớn, cùng với mái tóc và đôi má táo đỏ. Bỏ chiếc bàn dưới dũ, Khôi đứng tựa mình vào những thành sắt lan can nhìn xuống con đường phía bờ sông, miệng ngâm nga một điệu nhạc quen thuộc trong phim.

Qua những con đường vắng em chỉ ước có anh ở bên. Mùa đông không phải để người ta lang thang đầu anh. Anh cứ thử tưởng tượng đi, một mình em qua những công viên mù sương, em chỉ khác là mình chưa phải tăng băng. Vì thế chẳng mong mùa đông qua làm gì. Bởi có qua thì cũng chẳng làm em tan đi hay nỗi nhớ này tan đi... Những ngón tay bám trên sợi dây thừng thiết, kéo chuỗi, kết tụ, vút lên rồi ngừng.

Khôi gọi to như nhìn thấy tôi ở dưới đường :

— Ê. Lộp, ngài làm gì ở đó vậy ?

Tôi đứng lên đi lại chỗ Khôi :

— Ôn vừa, đâu phải ở nhà, nhỏ.

— Đầu cũng là nhà, đầu cũng là mình, Khôi cười lớn, bạn già sớm quá bạn à.

Tôi yên chí một chút khi nhìn quanh sân thượng không còn ai, đây bàn trồng chỉ có vài người bói bọ qua lại dọn dẹp. Tôi báo Khôi :

— Trở lại ăn hết miếng bánh đi, biếng ăn lâu lớn.

— Điều đó không quan trọng, quan trọng là đừng bao giờ uống hai tách cà phê trong cùng một buổi sáng, dù là tách cà phê ấy không bỏ đường.

— Thôi, đồ hết cà phê đi.

— Đồng ý, cà phê ở nhà mẹ pha còn ngon hơn. Và em pha còn ngon hơn nữa.

— Đồng ý, về chưa ?

— Chắc là mẹ chưa làm xong món tôm cho em.

— Em còn phải đi mua bánh cho mẹ nữa.

— Đồng ý. Nhưng tất cả còn sớm. Một buổi sáng không thể chậm dứt trước 10 giờ. Anh hứa đi lễ ngon lành với em mà lúc chúc bình an anh không nhớ quay sang... cùng đầu với em.

— Bây giờ bắt đầu phải không ?

— Bắt đầu.

— Anh không được sòng phẳng lắm.

— Chắc chắn, luôn như thế sao ?

— Đôi khi thôi.

— Cũng đáng tiếc.

Như ngắm nghĩ một lát, Khôi nói :

— Dù sao anh cũng phải nhớ chúc bình an và cùng đầu với em trong đêm Giáng Sinh.

— Ồ, điều đó dễ mà.

— Nhưng em sẽ không nhắc trước đó.

— Anh sẽ nhờ mẹ kêu chân nhắc nếu anh quên.

— Em không thích. Em sẽ đứng giữa mẹ và anh suốt giờ lễ.

— Quan trọng nhĩ.

— Anh không cho thế là quan trọng sao. Chúa phán : Các con hãy chúc bình an cho nhau.

— Đồng ý, nhưng Chúa không phán là các con hãy... cùng đầu nhau.

— Chắc chắn, ngài kém thông minh, người ta dựa vào đạo luật để bện bổ sắc luật, có chi lạ đâu. Chúa luôn phán những điều đúng.

Sau đó thì tôi muốn hôn lên đôi má tảo của Khôi khi cả hai bước

xuống những bậc thang. Nhưng sợ sắc luật sẽ lạc quá xa đạo luật. Sợ không thể suy luận ra rằng Chúa phán, hễ ai đòi hôn má trái con thì con hãy đưa luôn má phải cho hẳn hôn luôn. Nên sợ Khôi về kẻ hết với mẹ, thì Chúa sẽ bỏ Phúc âm mà đi và tôi sẽ phải lên thiên đàng lập tức. Buồn lắm. Cũng như nỗi buồn đi chung thang với một người con gái mà không được phép hôn nàng. Không bao giờ nên quên điều này, dù bây giờ có là tháng mười hai mệnh mạng chẳng nữa, không được phép cúi xuống trên mặt một người nữ nếu trước đó đôi môi thánh thiện của nàng vừa nhắc tới Chúa.

Đoạn sonatas của tôi tắt ngấm từ bao giờ. Buổi trưa đưa Khôi về qua con phố nườm nượp xe cộ, nắng buồn quá đổi. Tôi biết có những đóa hồng lớn đã bị bỏ quên, bị đốt cháy và chết rất tội nghiệp.

Mẹ Khôi bảo phải biết một tách cà phê không bỏ đường ra sao, bà pha cho tôi sau một lần tôi bị thua đậm : 11-21. Tôi chấp bà xọc-vít trước và rất tự tin, tự tin một cách vô lối. Vì ngay trước đó tôi cũng đã chấp Khôi năm trái đầu và bị nàng gác đủ năm trái. Cuối cùng tôi phải quăng vọt lên bàn đề... nhận một tách cà phê đen. Đạo này anh xuống dốc thấy rõ, Khôi nói. Và nàng không sòng phẳng chút nào khi lên mẹ bỏ đường vô tách cà phê cho tôi.

— Anh bắt gặp quả tang hai lần em đòi mẹ.

— Không phải bánh ở Thu Hương mẹ vẫn khen ngon như thường.

— Em vẫn có tội, em phải đi xưng tội.

— Nói đôi đôi khi đâu có sao. Chúa không phạt những kẻ nói dối đôi khi. Chúa chỉ phạt những kẻ gian dối, nói dối có hệ thống, nói dối để hại người.

— Chúa có phán thế không ?

— Chắc chắn, ngài thật tằm tổi.

— Đôi khi Chúa đâu có phán trong Thánh kinh, phải không ?

Mẹ Khôi ký lên đầu tôi bất ngờ như bà xuất hiện bất ngờ trong phòng :

— Thằng nhỏ này chắc hẳn phải có một ầu thời khá đạo đức.

Câu nói của bà bắt tôi nghĩ. Chưa thành nổi bản khoán nhưng cũng đủ khiến tôi giật mình.

Em sẽ thấy anh đã đổi khác lắm rồi. Có thể chẳng còn xứng đáng với những gì chúng ta thường nhắc tới ngày nào. Nhận ra, biết vậy, nhưng không có lý do gì đòi anh phải can đảm đứng lại. Em hiểu giùm, đừng trách anh.

— Anh đi đâu biệt tăm cả tuần lễ nay không gọi lại, anh có đau không ?

— Đau gì đâu, bận quá.

— Em cúp dây, em không thích nói chuyện với người luôn sẵn câu bận quá ở cửa miệng.

Tôi vội quay lại những con số. Khôi nói ngay :

— Mẹ nói anh tới chơi.

— Còn em ?

— Em sẽ chấp anh mười trái.

— Đẹp mây trái ping-pong đi. Cho anh nghe lại những đoạn Beethoven cũ.

— Đồng ý.

Mẹ Khôi xen vào :

— Lộc ăn bún bò không ?

— Mây bữa nay trong người cháu không được ổn lắm. Có lẽ cháu sẽ phải chiều bao tử lại.

— Báo Khôi dẫn đi

— Khôi ghét đi chung với người vô tình

Tiếng mẹ Khôi cười :

— Nói chuyện đi, bác phải xuống bếp. Nhớ tới đón Khôi đi lễ.

Không có tiếng Khôi, ở đâu máy tiếng nhạc mở lớn. Có lẽ Khôi đã đặt ông điện thoại sát cái cassette của nàng. Thật lâu. Tiếng vĩ cầm và dương cầm ôm lấy nhau, diu nhau đi quanh quất. Rồi buông ra, riêng lẻ, chấp chùng, rồi rã. Rồi dồn dập, vút cao. Một ngày nào anh không còn đi mãi được nữa, một ngày nào chúng ta không thể thiếu vắng nhau. Anh sẽ nói với em rằng, anh đã quen với nhiều người và hình như yêu một vài người, nhưng không bao giờ quên em nói. Có lẽ chúng ta phải sống đời với nhau.

— Anh còn nghe đó chứ ?

— Anh đang nghe đây.

— Không nói gì với Khôi sao ?

— Định chấp anh mây trái ?

— Kỳ cục chưa, đã bảo ném đi rồi mà. Mẹ nói đúng, độ rày anh xuống dốc quá. Chả nhớ được gì cả.

— Anh sẽ nhớ Chúc bình an cho em

— Em không thêm bình an của anh nữa.

— Chúa ơi !

Khôi cười thành tiếng :

— Gì mà Chúa ơi... Anh vô tình gì đâu.

— Em khó tính gì đâu.

— Muốn giận anh cho rồi.

— Chúa phán : Tháng mười hai là tháng của Chúa, đừng giận

đôi ai.

— Chúa của anh bệnh anh dữ.

— Chúa luôn bệnh kẻ yếu.

— Nếu thế Chúa đã bệnh lắm người.

— Chúa phán : Đừng đổ vạ cáo gian.

— Em phải xúi mẹ thỉnh thoảng ký đầu anh.

— Chúa phán : Phải thương người như mình.

— Chúa phán : Anh đừng lời dụng lời Chúa quá đáng.

— Chúa phán : Hãy yêu anh.

— Chúa phán : Hãy yêu em trước.

Mẹ Khôi đột ngột xuất hiện, tiếng bà như từ vách đá nào vang

vọng :

— Đây mới đích thực là Thánh Kinh. Chúa phán : Các con hãy thương yêu nhau.

Những buổi sáng trong tuần lễ cuối cùng của tháng mười hai xanh như một đám khói. Tôi, Khôi và mẹ nàng thường làm những cuộc thả bộ dài ngắn phở phả. Những cuộc đi chung ba người như vậy chẳng lấy gì làm thú vị vì Khôi luôn ở bên mẹ gần hơn. Tôi ghé tai Khôi : Đáng lẽ em phải đòi mẹ ăn món tôm hoài. Nhưng mẹ không luôn thích ăn bánh ở Thu Hương. Mẹ với em sòng phẳng lắm. Sòng phẳng đôi khi thôi. Đôi khi thân thôi. Em quên nói đôi khi là một đức tính dễ

yêu. Em nói với mẹ rằng, phải phạt Lộc những tách cà phê khác và chúng ta sẽ đi ăn kem, chui vào rạp xi-nê. Chúa không phán như thế. Đôi khi Thánh Kinh cũng in sai, quên nhiều lỗi mo-rát quan trọng. Mẹ Khôi bắt tôi dẫn lên sân thượng, nơi mà một tách cà phê đã gọi cho người vắng mặt. Tôi không thấy nắng trên áo Khôi ở đây, dù vẫn là màu vàng nắng mang trên người. Tôi không mong cho thang máy hư một lần nữa vì biết rằng những bậc thang đi chung ba người chẳng thú vị hơn. Trong thang máy khi xuống mẹ Khôi nhìn tôi lạ. Rồi bà nói, người ta không thể ngồi mãi ở một nơi mà hỗn phách lang thang đi nơi khác. Sau đó chúng tôi bị lạc, thay vì xuống đường để chui vào xe thì cả ba lại ngừng ở lưng chừng để bước vào một phòng ốc đầy bàn ghế. Tôi biết đây là một phòng hội lớn vừa có một cuộc hội thảo quốc tế. Cờ xí và băng tên còn giăng khắp. Nhân viên trực bỏ đi, chuông điện thoại ở chiếc bàn gần cửa reo, tôi nhắc lên chưa kịp nói gì thì ở đầu máy đằng kia một giọng nữ rất cao, giờ này anh còn ngồi đấy sao. Anh bạn. Tôi cúp máy xuống. Như thế gọi là tháng mười hai, tôi lăm băm và quay lại cười với Khôi. Chúng tôi trở ra và cố gắng bước xuống những bậc thang còn lại. Mẹ Khôi vẫn nhìn tôi lạ. Lúc lên xe bà hỏi: Lộc cần xuống Bưu Điện chứ. Tôi cười buồn, gật đầu.

Trước hôm Giáng Sinh mẹ Khôi đã viết những chữ này, bỏ vào túi trước khi tôi về:

Lộc,

Đừng nên sống mãi với đoạn sonatas ấy. Trong Thánh Thi có câu: Chúa đóng cửa lớn Chúa mở cửa nhỏ. Nhớ tới đưa Khôi đi lễ và chúc bình an Khôi.

Tôi thầm cảm ơn người đàn bà quý hóa, đã nhìn rõ tôi. Khi những cánh cửa đời này khép lại thì muôn vạn cánh cửa khác lại mở ra. Biết lối nào rộng, biết lối nào hẹp. Nhưng tôi phải tin rằng một người ở xa đã xa. Đã xa lắm rồi.

Và tháng mười hai bao giờ cũng là cái cơ để tôi buồn hơn một chút.

ĐINH TIỀN LUYỆN
(tặng một vài người, và Quang)

NGUYỄN
TẤT
NHIÊN

đôi mắt nào
linh
hiền

mùa đông đã về rồi đó nhỏ
đồng bằng miền Nam trở trời trái gió
anh chợt nghe hồn thánh thốt tiếng chuông
vừa đủ hồi sinh miền giáo đường buồn

mùa đông đã về rồi đó nhỏ
anh mặc áo len quần khăn quàng cổ
bỗng ấm tìm mình đi lễ-tình-yêu
đồng bằng miền Nam dù chẳng lạnh bao nhiêu
nhưng cũng phải ra cái điều rét mướt
làm chiến ngoan, cả đời, tôn vinh hạnh phúc
cả đời tin sự thật, có, thiên đàng

đôi mắt nào của Chúa, ở trần gian
hãy soi thấu tâm hồn tôi, u uẩn
đôi mắt nào sáng như trời quang đãng
hãy tỏ mờ thêm chút nữa, tình tôi

chẳng bao giờ thần thánh chịu hờ môi
tôi cũng thế, nên sầu-say-túy-lúy
tôi cũng thế, nên hờn cao ngất núi
chờ em qua, rồi, để qua luôn...

đôi mắt nào của Chúa ở trần gian,
bóng tỏ ngả hương thâm cùng đời sống khó
mùa đông đã về rồi đó nhỏ
anh giật mình nghe thánh thót tiếng chuông
vừa đủ hồi sinh cảm giác rộn ràng
tưởng chệt đuôi từ lâu giữa dòng cơ khổ...

mùa đông đã về rồi đó nhỏ
phúc âm mừng ngàn vọng được bao lâu ?
tôi cả tin, nên rất dễ nghi ngờ
tôi vụng tính, nên vẫn thường do dự
tình chảy xiết qua đời như thác lũ
tội thân tôi bầm dập, mùn, như bùn !

đôi mắt nào của Chúa, ở trần gian
hãy phán đoán tâm hồn tôi thánh thiện
đôi mắt nào tuyệt vời linh hiển
hãy ân cần chuyển chở lụy-phẫn-tôi

chẳng bao giờ thần thánh chịu lìa ngôi
tôi cũng thế, nên tượng hình rêu phủ
tôi cũng thế, nên xương tàn cốt rũ
nơi miếu đền hoang rợn cánh dơi bay...
(xin một lần định bụng, đến thăm tôi
thần thánh cô đơn rất sẵn sàng đãi ngộ!)

mùa đông đã về rồi đó nhỏ
anh lặng người thâm thía tiếng chuông
như cây thông già, đứng lặng, hưởng mùa sương...
rồi, bao nhiêu đèn và bao nhiêu nến
phải một lần mang ra thấp hệt
phải một lần khôi phục lại, niềm vui

đôi mắt nào của Chúa, ở lòng tôi
nhỏ ơi, ơi nhỏ và, nhỏ ơi... (Q-11-74)

NGUYỄN THANH TRỊNH TIỆC NỬA ĐÊM

Bài học Pháp văn tôi thích nhất và say mê nhất đó là Leçon 21 trong quyển Mauger II. Bài có tựa đề Joyeux Noel. Bài học đó là lời văn chẳng hay ho gì nhưng nó có một bức tranh trông rất quyền rũ « La table du Réveillon. »

Bức tranh đó đã ám ảnh tôi từ năm học Đệ Ngũ và cho đến bây giờ đầu đã có hai thứ tóc (tóc đen và tóc sâu), nó vẫn chưa rời khỏi đầu óc tôi. Chắc bạn nghĩ bức tranh đó đã được sáng tác bởi một họa sĩ trứ danh như Van Gogh, Cézane hay Picasso chứ gì ? Không phải đâu. Bức tranh đó rất tầm thường về phương diện mỹ thuật nhưng nó rất phi thường về phương diện gợi lòng tham ăn của tôi.

Tranh vẽ : Trong phòng ăn, cây Giáng Sinh với những ngôi sao bạc và những ngọn nến sáng lấp lánh. Người ta thưởng thức món gà nấu hạt dẻ và bánh Giáng Sinh bằng Chocolat, người ta uống rượu Champagne.

Ngay từ ngày đó tôi đã thắc mắc gà tây là gà gì há ? Chắc nó phải «đô con» hơn gà ta và thịt của nó cũng ngon hơn gà ta nhiều. Còn hạt dẻ là hạt gì há ? Chắc nó phải «bù» hơn đậu phụng nhiều. Nhưng gà tây nấu hạt dẻ là món gì há ? Tôi chịu thua không tưởng tượng nổi.

Món bánh Giáng sinh bằng *Chocolat* tôi đã thấy (nhưng chưa được ăn) nhiều lần ở các tiệm bánh. Còn rượu *Champagne* tôi cũng đã thấy (nhưng chưa được uống) nhiều lần ở các tiệm rượu. Như đã thấy «no con mắt» nên ít thêm hai thứ sau.

Lớn lên làm ra tiền tôi đã mua mấy thứ trên về nhà nhậu một mình hay vào nhà hàng gọi mấy thứ trên ngồi ăn một mình nhưng tôi thấy chẳng thích thú tí nào. Có lẽ mấy thứ trên phải được thưởng thức trong tiệc nửa đêm Giáng Sinh trong một gia đình Thiên Chúa mới đúng điệu.

Thật đáng tiếc mấy ông cổ đạo người Pháp ngày xưa đã không chịu khó lê gót chân đến nhà ông bà tổ tôi thuyết giảng nên cả giòng họ tôi chẳng có ai theo đạo Thiên Chúa. Mỗi lần Giáng Sinh đến tôi lại trông chờ, hy vọng có một thư mời ăn Réveillon của một người bạn Công Giáo nào đó gửi đến nhưng tôi thất vọng hoàn toàn.

Chúa trên trời rất rộng lòng nhưng những con chiên của Ngài (như những người bạn tôi) ở dưới trần gian thì bụng dạ lại quá hẹp hòi. Chẳng bao giờ họ gửi đến tôi một thiệp mời ăn Réveillon. Họ chỉ gửi đến tôi những hình ông già Noel, những lời chúc tốt lành nhưng những thứ đó đâu có ăn được hở Trời !

Giáng Sinh năm nay sắp đến. Tôi lại nuôi hy vọng (chứ không nuôi cú) như những năm xưa. Nhìn xấp thư từ đầy cộm nhận được, tôi đã rầu thúi ruột vì cũng chẳng có lá thư nào mời ăn Réveillon. Tôi đang phân vân không biết phải đối xử với xấp thư như thế nào cho phải lẽ. Đốt chúng ? Xé chúng ? Ném chúng vào xọt rác ? Hay liệng chúng xuống cống ? Tôi nghe có tiếng gõ cửa phòng mình. Tôi hỏi vọng ra.

— Ai đó ?

— Em.

— Có chuyện gì quan trọng không ?

— Có tin mừng cho anh.

— Cô mà xạo tôi đánh cô rưng rưng, chịu không ?

— Chịu.

— Vậy vào đi.

Cô em tôi mở cửa bước vào phòng, tay em ngoe nguẩy lá thư. Tôi hỏi :

— Thư của anh ?

— Không. Thư của em.

Tôi quát :

— Thư của em đem vào đây làm gì. Cho nó vào xọt rác mau.

— Đâu được. Thư này đáng giá năm ngàn.

— Đem vào Chợ Quán bán cho mấy người điên.

— Đi đâu cho xa. Em định bán cho anh.

Tôi đứng dậy chỉ mặt cô em.

— Đừng giận nhỏ, tôi bặt tai cô bây giờ.

Cô em tôi cười cầu tài.

— Xin Đường Cát Đại Huynh bớt «nộ khí xung thiên», hãy nghe Xí Muội phân giải đôi lời. Đây là thư của một nhỏ bạn mời em lên Đà Lạt ăn Réveillon.

Mắt tôi sáng rực lên như hai ngọn đèn pha và tôi cười cầu hòa.

— Cô bạn em mời thêm anh nữa phải không ?

— Sức mảy. Nó biết anh là ai mà mời.

Tôi trợn mắt «nổ».

— Tôi là anh ruột cô, sao không giới thiệu tôi cho bạn cô biết.

Cô định gạt tôi ra khỏi gia phả nhà này phải không ?

— Thì lần này em định giới thiệu anh đây nhưng với điều kiện anh phải chỉ cho em năm ngàn để em may một cái áo mới mặc Noel. Anh đồng ý không ?

Tôi dơ tay chỉ ra cửa :

— Gà cùng một mẹ chó loài «bắt địa» nhau. Đi chỗ khác chơi.

Cô em nhún vai lững thững đi ra.

— Anh không chịu thì thôi. Em ăn món gà tây nấu hạt dẻ một mình.

Nghe đến món gà tây nấu hạt dẻ tôi bần rùn tay chân như bị «tiếng sét ái tình» đánh vào lưng. Tôi vội gọi cô em đứng lại.

— Ê nhỏ, vào đây chúng ta thương thuyết lại. Anh đồng ý chỉ cho em năm xin nhưng chắc có món ăn đó không ?

Cô em chìa lá thư trước mặt tôi.

— Chắc trăm phần trăm. Anh đọc đi sẽ rõ.

Tôi cầm lấy lá thư mở ra đọc.

Này bố.

Giáng Sinh sắp đến mời bố lên Đà Lạt chơi. Gia đình mình sẽ tổ chức ăn Réveillon rất lớn có đủ món ăn theo đúng tục lệ cổ truyền của người Tây phương. Vậy mong bố sẽ lên tham dự. Nếu O.K. nhớ viết thư cho mình biết trước. Mình sẽ đem Honda đến đón bố ở bên xe đồ Đà Lạt Saigon lúc 5 giờ chiều ngày 24. Bố khỏi phải đi xe lam tốn tiền vì nhà mình ở hơi xa trung tâm thành phố. Mong gặp bố.

Thu Hương

Thu Hương. Cái tên đó tôi đã nghe, đã đọc cả triệu lần trong sách vở, trước các quán cà phê nhưng đây là lần đầu tiên tôi mới nhận ra cái tên đó ngon lành làm sao. Tôi bàn với cô em.

— Vậy ngày 24 chúng ta cùng lên Đà Lạt nghe.

Cô em tôi lắc đầu :

— Không. Anh lên một mình đi. Em chịu lạnh không nổi đâu với lại ở Saigon em có nhiều party rồi.

— Không có em, cô ta đâu có mời anh ăn Réveillon.

— Anh khỏi lo mà. Em sẽ viết thư giới thiệu đảng hoàng, anh đưa cho nó chắc chắn nó sẽ mời anh ăn.

— Nhưng anh đâu biết nhỏ đó mặt mũi dài ngắn thế nào mà tìm gặp ở bên xe.

— Anh đợi em một chút.

Cô em tôi bỏ chạy về phòng của nó rồi đem đèn đưa cho tôi một tấm ảnh nhỏ.

— Ảnh của bạn em đó, anh nhìn kỹ đi. Xinh không ?

Tôi ngắm nghía tấm ảnh rồi gật gù.

— Miguonne lắm lắm.

— Tấm ảnh đó nó chụp tặng em năm lớp tám học chung lớp với em ở Lê bảo Tịnh. Bây giờ nó học lớp 9 ở Đà Lạt chắc cũng không thay đổi bao nhiêu. Anh «chịu» nó không ?

— O.K. cái rụp.

— Vậy anh chịu khó chi cho em năm ngàn nữa. Em sẽ bày kế cho anh chinh phục nó.

Tôi vỗ ngực.

— Thôi khỏi cần nhỏ, anh đủ sức chinh phục được người. Nếu

không có tài chinh phục người thì làm sao anh bán nổi bảy heo mắc dịch của nhà mình.

— Xi. Đây là chuyện chinh phục trái tim của con gái chứ đâu phải chuyện chinh phục bán heo cho khách hàng.

Tôi gật đầu.

— Ờ há, vậy em có kế gì giúp anh đi.

— Chịu cho em năm ngàn nữa không ?

Tôi ngần ngừ không biết có nên tốn tiền cho chuyện «chinh phục trái tim con gái» ? Cô em tôi nói bồi thêm.

— Tình yêu đáng giá ngàn vàng. Anh tốn có năm ngàn vậy là rẻ rồi còn đắn đo suy nghĩ gì nữa.

Nghe tiếng «rẻ» máu buồn bán trong người tôi tự nhiên nổi dậy, tôi vội chụp lấy món hàng «hời giá» đó.

— OK cái rụp. Vậy em nói kế của em đi.

— Nhỏ bạn em rất mê mấy ông thi sĩ. Vậy anh cứ giả làm thi sĩ nó sẽ chịu anh ngay.

— Chúa ơi ! Anh có biết làm thơ quái gì đâu. Bộ em muốn anh đọc cho bạn em nghe hai câu thơ « Trông mặt mà bắt hình dong, con lợn có béo thì lòng mới ngon » ?

Cô em tôi bật cười.

— Anh phải đọc cho nó nghe thơ tình chứ đọc thơ bán lợn đó ai mà mê được. Nếu anh không biết làm thơ anh chịu khó học thuộc lòng vài bài thơ tình của ai đó rồi đọc đại cho nó nghe. Có khó khăn gì đâu.

Vì bận công chuyện buôn bán heo ở Phan Thiết, đến ngày 24 tôi đáp ngay xe đồ từ Phan Thiết đi Phan Rang rồi từ Phan Rang lên Đà Lạt. Chiếc xe đồ tôi đi thuộc loại cổ lỗ sĩ, chạy cà rịch cà tang. Khi nó lên đèo Ngoạn Mục tôi phải luôn miệng cầu khấn Chúa xin Ngài « đạp » cho nó một cái, để nó đủ sức chạy qua đèo khỏi phải đuối sức rơi xuống núi tội nghiệp.

Chẳng phải tui thương hai chiếc xe già yếu đó đâu. Nếu không có tôi ngồi trong đó thì nó muốn rơi xuống đâu thầy kệ nó. Cũng chẳng phải tôi giàu lòng bác ái thương xót những người ngồi chung xe đâu. Họ sống hay chết cũng thầy kệ họ vì đám cưới, đám giỗ, đám ma của họ, có ai chịu khó viết giấy mời tôi đến ăn bao giờ. Cũng chẳng phải tôi hèn nhát

sợ chết đâu. Ai mà chẳng phải chết *một lần* vậy việc quái gì phải sợ. Tôi chỉ lo một điều, chưa được ăn bữa tiệc nửa đêm khi chết đi chắc chắn hồn tôi sẽ chẳng siêu thoát được. Và nó sẽ mãi mãi luẩn quẩn ở trần gian này để nhìn thiên hạ ăn Reveillon.

Chúa trên cao rất nhân từ. Ngài luôn luôn thỏa mãn những ước mong của con người dưới trần gian và Ngài đã «đạp» giúp sức chiếc xe chạy qua khỏi cái đèo quanh co chữ chi. Chiếc xe hiệu «con rùa» tiếp tục bò mãi và cuối cùng đến đích. Chẳng cần nghe ai giới thiệu tôi cũng biết nơi xe ngừng là thành phố Đà Lạt vì trời lạnh buốt xương.

Tôi đã có một lần lên Đà Lạt vào dịp hè. Trời cũng nóng thây mỗ, tôi chỉ mặc áo Pull đi nghênh ngang ngoài phố một hồi người cũng đổ mồ hôi như khi đi dạo phố ở Saigon. Nhưng hôm nay tuy đã mặc áo len cổ lọ (do một người bạn cho mượn) và khoác thêm Pardessus (do một người bạn khác cho mượn) tôi vẫn run lập cập. Hai hàm răng cắn vào nhau cộp cộp, tôi ngạc nhiên thấy thiên hạ đi ngoài đường vẫn cười được như thường.

Phải đi hỏi bốn năm nơi tôi mới tìm được một khách sạn còn trống chỗ. Thấy xách tay vào góc phòng. Tôi đi tắm nước nóng để cho hết mùi heo bám vào người rồi leo lên giường nằm trùm chăn cho ấm. Tôi móc ví lấy tấm ảnh cô nhỏ ra xem thuộc lòng, tôi sợ nhận «sảy» em giữa đám đông người «sảy» luôn bữa tiệc nửa đêm.

Năm giờ chiều tôi trở lại bến xe Đà Lạt—Saigòn. Những chiếc xe đồ to lớn từ Saigòn mới lên bám đầy bụi và người bu đông nghẹt. Tôi đưa mắt ngó ngang ngó dọc tìm kiếm các cô bé để nhận diện. Nhìn muồn lé con mắt tôi vẫn chẳng thấy cô bé nào giống người trong tâm ảnh. Em tôi đã nói cô nhỏ này «không thay đổi bao nhiêu». Tôi cũng mong vậy. Nếu cô bé thay đổi quá nhiều tôi sẽ không nhận ra em và như thế tôi nay rồi sẽ ăn Réveillon với «trấu xay».

Mắt tôi bỗng sáng rực lên khi thấy một cô bé giống hệt người trong hình đang lững thững đi đèn. Tôi vội chạy đèn hỏi :

— Có phải em đi đón một người bạn ở Saigòn lên ?

Cô bé nhìn tôi từ tóc đèn giầy rồi nói :

— Phải.

— Em đón một người bạn gái ?

— Phải.

— Vậy người em đón chính là tôi đây nè.

— Là ông ?

Có tiếng gọi lớn :

— Ê ! Thanh Dung.

Cô bé quay lại đưa tay vẫy chào người bạn.

— Ê ! Bố.

Tôi tên tò vội lĩnh vào đám đông cầu nhau. Thượng Đế ơi, óc sáng tạo của Ngài dồi dào lắm mà sao Ngài còn tạo nên chỉ hai người cùng một «kiểu mặt» để cho con người phải lầm.

Một cô nhỏ khác đi đèn, tôi cò nỏ nự cười tươi tỉnh hỏi :

— Xin lỗi em có phải là Thu Hương ?

— Không tôi là tôi. Ông hỏi làm gì ?

Nghe cô nhỏ nói «xác», tôi nổi sùng nói :

— Tôi là nhân viên an ninh bên xe, em cho tôi xem thẻ căn cước

— Tôi chưa đến tuổi lấy căn cước.

— Em cho tôi xem thẻ nhân dân tự vệ.

— Ông này hỏi hay chưa, con gái đâu có bắt buộc phải có thẻ nhân dân tự vệ.

Lỡ trốn, tôi «nổ» tiếp :

— Không có thẻ nhân dân tự vệ thì đi chỗ khác chơi. Loạng quạng ở bên xe coi chừng xe đụng bây giờ.

Chẳng đợi cô bé bỏ đi tôi đã bỏ đi trước. Tôi than thầm mình đã quá ngu. Nếu tôi nói cô em tôi hẹn cô bé ở quán cà phê Tùng hay nhà hàng Mê Kông, tôi đã khỏi mất công hỏi han lời thôi. Đã 6 giờ. Bến xe thừa người dân chỉ còn toàn đàn ông con trai, đàn bà con nít. Những người đó thì tôi nhìn làm quái gì cho *đau mắt*.

Rán đợi thêm một lúc nữa tôi vẫn chẳng thấy có cô bé nào đèn. Có một người đàn bà ăn mặc sang trọng đèn lớn ngó đợi ai ở bến xe. Tôi nghĩ có thể Thu Hương đã bận việc hay đau ốm gì đó nên nhờ người đàn bà này đèn đón chẳng. Tôi vội đi đèn hỏi :

— Thưa bà, có phải bà là mẹ của Thu Hương ?

— Không con tôi tên Thu Cúc.

Tôi cúi sườn hét lên.

— Vậy bà ra bên xe đứng làm gì cho tôi lắm.

Người đàn bà tròn mắt nhìn tôi.

— Ô ! Cậu này điên à ?

Quá chán nản tôi bỏ về định đi mua một chai rượu đem về khách sạn uống rồi ngủ cho quên ngày Giáng Sinh buồn thảm. Vừa ra khỏi bên xe, tôi thấy một chiếc xe lam đỗ trước mặt và một cô bé từ trên xe vội vã đi xuống. Không biết có phải nhờ giác quan thứ sáu hay thứ một triệu mà tôi tin chắc cô bé đây là Thu Hương, mặc dù em chẳng giống người trong tâm ảnh tí nào. Em mặc áo khoác trắng, áo len xanh lá cây và quần khắn quàng cổ có những ô vuông đen, đỏ. Tôi búng tay gọi.

— Ê nhỏ ! Em làm quái gì mà giờ này mới đến làm tôi đợi chết luôn.

Cô bé tròn mắt nhìn tôi từ đầu xuống chân rồi từ chân lên đầu.

— Ông là ai mà «lỗi» quá vậy ?

Tôi vỗ ngực giới thiệu.

— Tôi là anh ruột Tuyết Nga. Bộ em không thấy tôi giống y hệt nhỏ đó sao ?

— Tuyết Nga đâu ?

Tôi móc túi lấy lá thư của cô em giới thiệu đưa cho cô bé.

— Nó đau bụng nằm ở nhà rồi. Đây là thư chứng minh, em đọc đi sẽ rõ.

Cô bé cầm lấy lá thư đọc rồi lại nhìn tôi từ đầu xuống chân từ chân lên đầu.

— Ông là thi sĩ ?

Nhớ lời cô em dặn, tôi nói :

— Phải. Tôi là thi sĩ chính hiệu con nai vàng. Nếu em không tin để tôi đọc cho em nghe hai câu thơ tôi mới làm trong lúc đợi em. Thơ rằng : « Em cứ hèn nhưng em đừng đến nhé. Để lòng buồn tôi dạo khắp bên xe ».

— Đây là thơ của ông ?

Nghe cô bé hỏi tôi biết em chẳng biết Hồ Dzếnh là ai nên tôi nhận đại.

— Không phải của tôi thì ai mà có đủ tài làm thơ hay như vậy.

— Thôi em về để ông tiếp tục làm thơ.

Tôi vội nín áo cô bé.

— Giỡn nhỏ, em về rồi tôi nay tôi biết ăn Réveillon ở đâu ?

— Ông ăn ở đâu kệ ông chứ. Em đâu có mời ông.

Sợ cô bé quyết liệt từ chối, tôi vội xuống giọng năn nỉ.

— Thôi mà. Cho tôi đại diện em tôi đến dự tiệc nửa đêm ở nhà em đi. Em đừng lo, tôi ăn ít hơn em tôi nhiều.

Có lẽ thấy mặt tôi thảm quá nên cô bé nói :

— Được rồi. Nhưng bây giờ còn sớm quá. Ông đi đâu chơi đến 12 giờ đêm mời ông về nhà dự tiệc.

Tôi lắc đầu.

— Tôi đâu có biết địa chỉ nhà em mà có biết cũng chịu thua vì tôi đâu có rành đường xá ở đây. Vậy em hãy dẫn tôi về nhà em để tôi ngồi đợi đến 12 giờ đêm cũng được.

— Không được đâu. Em còn phải đi lễ nhà thờ.

— Vậy em hãy cho tôi đi theo lễ luôn. Xe Honda của em đâu để tôi chờ cho.

— Xe Honda của em hư rồi. Ông chịu khó đi bộ.

— Đi bộ ? Leo mấy cái dốc kia mới chân chết.

— Không mời làm đâu nếu ông đi được bằng hai tay.

Chưa đến giờ làm lễ nửa đêm nên chúng tôi đi vòng quanh phố. Rồi chúng tôi vào quán nghỉ chân ăn kem. Vẫn chưa đến giờ làm lễ nên chúng tôi lại đi vòng quanh phố. Rồi chúng tôi lại vào quán nghỉ chân uống cà phê. Bụng đói cồn cào tôi đâm bực mình vì Chúa đã chọn ra đời vào 12 giờ đêm khuya khoắt. Tại sao Ngài không ra đời khoảng 10 giờ đêm cho con nhờ ?

Nhưng rồi thời gian cũng qua đi. Tôi nghe tiếng chuông đồ rỗng rỗng báo hiệu giờ Chúa ra đời vang lên trong không trung. Tôi hồi thúc cô bé :

— Đến giờ ăn Réveillon rồi, thôi chúng ta về đi em.

— Còn sớm mà.

— Còn sớm nổi gì. Em không nghe chuông 12 giờ vừa đổ sao ?

— Giờ này Chúa mới ra đời. Chúng ta hãy đi lễ mừng Ngài.

— Tôi không thích lễ mừng Ngài. Tôi thích ăn mừng Ngài.

— Được rồi chúng ta đi về.

Cô bé dẫn tôi đi dọc theo bờ hồ Xuân Hương. Đường bờ hồ vắng người vì thiên hạ đã tụ tập ở các nhà thờ dự lễ. Những cây hoa anh đào nở rộ khiến tôi cảm thấy âm áp đôi chút. Nhưng gió từ mặt hồ thổi lên lạnh buốt óc. Tôi định trở về khách sạn trùm chăn ngủ một giấc cho khỏe. Đột nhiên bức tranh «La table du Réveillon» lại hiện ra rõ ràng trong đầu óc tôi. Trong phòng ăn, cây Giáng Sinh với những ngôi sao bạc và những ngọn nến lập lánh. Người ta thưởng thức món gà tây nấu hạt dẻ và bánh Giáng Sinh bằng Chocolat, người ta uống rượu Champagne. Và tôi mạnh dạn bước theo cô bé.

Đền chiếc cầu có buộc những chiếc Pédalogue, cô bé nói :

— Ông hãy ra cầu với em.

— Chúa ơi ? Giờ này ra cầu làm gì lạnh chết người. Bộ em muốn tự tử hả.

— Ra đứng ở cầu em sẽ chỉ cho ông thầy nhà em.

— Cần gì phải thầy, chúng ta đi riết cũng tới mà.

— Em muốn chỉ cho ông thầy trước.

Tôi lắc đầu đi theo cô bé ra cầu.

— Ông thầy mặt hồ đẹp không ?

— Đẹp quá gì. Nước đen thui.

— Ông chẳng có tâm hồn thi sĩ tí nào.

— Tôi sẽ có tâm hồn thi sĩ ngay tức khắc khi đã ăn Réveillon ở nhà em xong.

— Ông cứ nhắc đến ăn hoài, bộ đói bụng rồi à ?

— Còn phải hỏi.

— Ông nhìn kia. Nhà em thấp đèn sáng trưng, có lẽ tiệc đã dọn rồi.

Tôi nhìn theo tay cô bé chỉ định hỏi nhà em đâu nhưng chưa kịp thốt lên lời đã bị cô bé xô ngã xuống hồ. Tôi chơi vơi chìm xuống hồ, uồng no một bụng nước rồi mới lóp ngóp ngoi lên được. Nước lạnh như băng thêm vướng chiếc áo khoác nên tôi cử động rất khó khăn. Cũng may tôi là người bơi giỏi và cũng may chỗ rơi xuống gần cầu thang leo lên cầu trước khi tay chân lê liệt vì lạnh.

— Ông no chưa ?

Mặc dù hai hàm răng chỉ chực cắn vào lưỡi nhưng sợ cô bé đùa

giai xô xuống hồ lần nữa, tôi cố gắng mở miệng nói :

— No... No... bẻ... bẻ... bụng... bụng... rồi rồi rồi.

Thầy tôi run thật sự, cô bé có vẻ lo lắng. Em hỏi :

— Ông lạnh lắm sao ?

Để khỏi trả lời dài dòng, tôi ôm cô bé vào người. Để truyền cái lạnh run lập cập sang em. Và Chúa ơi ! Sao tự nhiên người tôi nóng ran như lửa đốt vậy nè.

Cô bé dụi đầu vào ngực tôi, em nói :

— Chúng ta đã trễ bữa tiệc nửa đêm rồi. Em hẹn ông Giáng Sinh năm sau chúng ta cùng ăn Réveillon nghe.

Thu Hương,

Đọc xong truyện này chắc em sẽ nói ông này xạo ghê. Chuyện tưởng tượng không à, chẳng thật tí nào. Tôi cũng mong đây chỉ là một câu chuyện tưởng tượng. Nếu là chuyện thật thì làm sao tôi sống nổi vì tôi là người không biết bơi và như thế chúng ta sẽ chẳng còn có thể hẹn cùng nhau ăn Réveillon vào Giáng Sinh năm đến, phải không ?

NGUYỄN THANH TRINH

Giáng Sinh vui vẻ và Năm Mới hạnh phúc với :

SINH NHẬT

truyện dài của NHÃ CA

Một truyện dài dễ thương viết về những ngọn nến của tuổi mười sáu. Viết thay những thiệp Giáng Sinh, thiệp Xuân. Viết cho lời tình yêu tuổi vừa lớn.

GIÁNG SINH, HÃY MUA TẶNG NHAU :

LÀM SAO BIẾT MƯA VÈ

truyện dài mới nhất của TỪ KÊ TƯỜNG

ĐÃ PHÁT HÀNH KHẮP NƠI

HOA HỖ

CHÚA KHÔNG THƯƠNG KẸ LỪA DỐI

Hai người quen nhau qua mục kết bạn thư tín của một tuần báo nọ. Dĩ nhiên không phải loại tuần báo phụ nữ là cái bình dân giáo dục, và lời rao của nàng rất ngắn gọn, không đủ yêu tố để đăng vào một tờ báo phụ nữ ướt át nào. Một nữ tú tài Ai Bi En rất mong được làm quen với chị hoặc bạn cùng phái. Thư đầu xin nhờ nhà báo chuyển. Chỉ có vậy, và chàng không thể biết gì hơn về nàng. Nàng tên gì, mấy tuổi, nhà cửa ở đâu? Nàng yêu mẫu gì, thích thơ của ai, chuộng nhạc sĩ nào, mê giọng ca của ai, thần tượng là Khương Đại Vệ hay Alain Delon?... Biết bao nhiêu điều chàng phải thắc mắc khi đọc những dòng tình bạn trên. Rồi một động lực thúc đẩy chàng viết thư làm quen. Trong khi chờ đợi hồi âm, chàng vẽ vời bao nhiêu ni h ảnh về nàng trong trí. Nàng, cô bé nào đó, hơi nhút nhát nhưng nhiều nghịch ngợm, pha lẫn chút xác xác dễ thương nữa. Chàng căn cứ vào lời rao quá ngắn mà chàng đã thuộc lòng tuy mới đọc có một lần.

Nhưng biết đâu nàng lại chẳng đang oán ghét bọn nam nhi. Bởi vì nàng có nói rõ là chỉ muốn làm quen với chị hoặc bạn gái — nếu vậy thì thật tội nghiệp cho cô bé sớm biết khổ vì «ghét». Song cũng mừng hộ nàng rằng dù sao cũng không đến nỗi lơ là bài vở để phải giặt hũt cái tú tài vốn được mệnh danh ngay từ đầu là làm rắc

rối, chỉ sơ sẩy kỹ thuật một chút cũng đủ đi đoong hết năm học. Chắc cô bé đang cô đơn lắm. Nghiền đây chàng tự hứa sẽ là bạn tốt sau khi làm quen được nàng. Chắc chắn như vậy, chắc chắn chàng sẽ làm quen được. Thư chàng viết chàng lấy tên Thu Hà, và xin làm chỉ tình thần với lý do: Dù chưa được biết tuổi để so nhưng dù sao chị cũng đã làm sinh viên trường thuộc hai năm rồi. Chàng đã không bị thất vọng mây may, thư hồi âm tới tay chàng không sớm cũng không muộn, nghĩa là vừa đủ sức chờ đợi của chàng, một con người thiếu đức tính kiên nhẫn. Nàng xưng tên là Bích Chiêu, đồ tú tài vừa được 18 tuổi 3 tháng lẻ mấy ngày, tức là kém chàng 2 tuổi. Theo lời yêu cầu, nàng thuận cho địa chỉ thật kèm lời cánh cáo: nhưng chị chờ vội đến tìm em nhé, sẽ không bao giờ gặp em đâu. Đừng lấy thê mà giận em tội nghiệp, rồi chị sẽ hiểu...

Chị biết không, em nhận được năm cái thư làm quen, nhưng em chọn có hai. Trong tất cả, chỉ có chị là em thấy gần gũi nhất, chị có tìm em không? Thư của người mà em giữ lại với chị sau khi xong xuôi thủ tục tên tuổi, cùng địa chỉ thì thư nào cũng đòi cho gặp mặt. Chưa có sự đồng ý của em hẳn cũng cứ lơ đãng lại, hóa ra là một tên con trai, chị coi dễ ghét không?

«Thôi từ đây em chỉ biết có chị thôi, chị Thu Hà yêu quý»

Tuy chàng không có đức tính kiên nhẫn nhưng ít nhất chàng cũng còn tự hào là hơn được cái anh chàng hấp tấp nọ. «Dục tốc bất đạt», cô nhân đã chẳng nói thế đó sao.

Nhà nàng cũng bình thường như bao nhiêu nhà khác ở Nguyễn Huỳnh Đức, nghĩa là chàng có thể giả làm khách bộ hành để ngày ngày qua đây mấy lượt. Song chàng vẫn e dè vì «có tật rất giật mình», chàng sợ ngộ nhớ linh tính run rẩy cho nàng nhận được ra chàng thì sao? Trước cửa nhà nàng có xe sinh tố. Đó là một điều may mắn đối với chàng. Chàng có thể ngồi xuống điểm nhiều giải khát và tránh cái nắng chang chang đang làm lưng áo chàng đầm ướt. Chàng vừa nhớ được rằng dù sao nàng cũng chưa hề biết mặt chàng. Chàng yên tâm kéo ghế đến sát hàng đậu nhà nàng, ở đó bóng mát rậm hơn. Một bóng người thấp thoáng đi ra, tìm chàng đập nhanh hơn bình thường một chút, tiếc thay đó lại là một gã con trai, trái với điều chàng mong mỏi? Có lẽ là anh nàng? Chàng thăm đoán.

— Bích Chiêu ơi !

Lần này thì chàng giật thót mình, suýt nữa thì làm rơi ly măng cầu trên tay. Không nén được, chàng ngó chăm chú vào vương sơn và tia mắt chàng dừng lại ở một đứa bé khoảng bốn tuổi đang thò tay vào vọc bốn cò vàng. Tiếng anh nàng lại vang lên :

— Nhỏ con bảo không biết nghe nhé !

Đôi sang giọng nhẹ nhàng, anh nàng tiếp :

— Chiêu lý không ngoan, Bích Chiêu đâu có thể, nhớ không, chú bảo gì Bích Chiêu cũng nghe cơ mà.

Và anh chàng bẻ đưa cháu vào nhà. Chàng thò ra nhẹ nhõm : *Có thể chứ !* Rồi chàng mỉm cười thoải mái như vừa trút được nỗi lo âu từng đè nặng tâm khảm. Mà quả thật chàng vừa trải qua một nỗi lo âu thật. Chàng tự trách mình sao khéo đa nghi đến vậy. Nàng là một nhân vật có thật, một cô em ngoan ngoãn của gã anh vừa rồi, một người có luôn làm gương cho cho cháu nữa. Bất giác chàng khẽ cao mày : *Mà nàng đi đâu rồi kia, không trông cháu để hấn phá cá ?* Nàng vẫn kể rằng nàng cầm cung từ sau ngày đi thi. Sự vắng mặt hôm nay của nàng có thể bất thường quá chăng ? Và chàng thầm mong tên anh nàng cũng sẽ cảm nhận được sự bất thường ấy mà trở ra tìm nàng. Lúc này hẳn đã chẳng phải gọi Bích Chiêu trước khi nhìn thấy có cháu Chiêu Lý đây ư. Chàng đoán cô cháu chắc tên Chiêu Lý, Chiêu Lý gì đó nhưng không dễ bảo bằng cô Bích Chiêu gương mẫu nên bị sửa tên là Chiêu Lý. Bích Chiêu của chàng ngoan ngoãn dễ thương. Với ý nghĩ này, chàng cười sung sướng khi móc ví trả tiền nước. Tên anh nàng không trở ra, chàng hơi thất vọng nhưng cũng phải đứng lên vì đã ngồi khá lâu. Cô bán hàng cũng cười lại với chàng. *Cô nàng cũng xinh lắm !* Không biết có phải vì cái ý tưởng đang làm chàng cười sung sướng đó đã tô điểm thêm cho cô hàng khiến chàng khen ngợi như thế lúc rõ ga ?

Mặc dù rất muốn nhưng chàng không thể cứ đến giải khát ở cái hàng sinh tố ấy mãi, chàng sợ thiên hạ dị nghị rằng chàng trồng cây si cô hàng nước mắt. Chàng không muốn ai nghĩ vậy cho chàng.

Chàng vẫn không có can đảm để thú thật rằng chàng không phải là chị « Thu Hà » như nàng lắm tưởng, rằng chàng rất tha thiết muốn

gặp mặt nàng, rằng chàng (có lẽ) đã yêu nàng mất rồi. Chung qui chàng chỉ có thể viết được như thế này : « *Chị em mình quen nhau khá lâu mà chưa lần biết mặt. Chị thiết nghĩ, việc gì sớm muộn thì cũng đến, phải phơi bày dưới ánh mặt trời, huống chi chỉ có cuộc gặp mặt của hai người đã quen nhau. Em nghĩ có đúng không ? Và lại chị có một chuyện thật bí mật và quan trọng nữa, muốn nói cùng em* »... Chàng vừa nhớ đến điều bí mật chỉ cần diễn tả trong ba chữ của cặp Victor và Adèle. Chàng hồi hộp hơn bao giờ đợi chờ hồi âm. Và đây là thư trả lời : « *Vâng em cũng xin thú thật cùng chị là em bắt đầu cảm thấy trò chơi của chúng ta trở nên kém thú vị rồi thì phải. Thôi thì hãy cứ gặp nhau đề may ra chúng ta sẽ tiếp tục được tình chị em thân thiết nữa chẳng* ». Và nàng hẹn gặp vào đêm Giáng Sinh trong nhà thờ C.T. dưới gốc cây bã đậu là nơi nàng sẽ đến.

Và chuyện gì phải đến tất đến. Chàng đi lễ trễ hơn mọi người. Chàng không ăn mặc « chic » như nhiều gã con trai thường diện khi đến một chỗ hẹn. Đây là điềm khôn khéo của chàng, chàng tự hào như vậy, phải đề phòng chứ, biết đâu đang lúc chuyện trò mẹ nàng lại chẳng đột ngột ra tìm khi khám phá ra sự vắng mặt bất thường của con gái. Chắc cụ sẽ giận ghê lắm đây. Cụ sẽ nhìn chàng từ đầu đến chân rồi lại ngược từ chân lên đến đầu. Đôi lông mày của cụ sẽ từ từ giãn ra, cụ làm bầm : *Ừ, ít nhất cũng không phải loại đầu đường xó chợ !* Cộng với lời lẽ hết sức lễ phép khi chào hỏi của chàng là bộ quần áo tươm tươm còn đặc sệt mùi học trò này thì làm sao cụ ghét được chứ. À quên, còn nàng nữa. nàng sẽ hết sức ngoan ngoãn. Chàng biết tính nàng vẫn vậy. Đại để là nàng sẽ bịa ra một lý do nào đó để phân trần với mẹ. Một khi nàng đã vì chàng mà nói dối mẹ thì cũng nên lạc quan lắm, ít ra chàng cũng đã chiếm được một chỗ đứng khá tốt trong tình cảm của nàng. Chàng mỉm cười sung sướng đưa tay nắn lại cổ áo chemise trắng tinh một lần nữa trước cái gương lớn rồi yên chí ra cửa.

Cuối cùng thì chàng đến. Nơi cây bã đậu quả có một người đứng đợi. Tay người ấy rành rành có cầm chiếc lá bã đậu như đã báo trước. Nhưng mà, chàng bỗng đứng sững lại khi còn cách người ấy một khoảng cách không đủ để nói chuyện. Người ấy, người đang đứng đợi chàng kia, với mái tóc garcon mà thiên hạ vẫn gọi nôm na là húi

cua, với chiếc áo chemise trắng bỏ trong quần mầu tím dương chừng chạc, hay nói rõ hơn là với cái thân gồm vai 5 tấc rộng, thân 30 thước cao ấy thật chẳng tìm được một nét nhỏ để nói rằng hân và chàng không cùng phái khỏe như nhau. Và mặt hân cũng chẳng xa lạ gì với chàng, chàng đã gặp hân ở nhà nàng, vắng hân chính là anh nàng. Nghĩ đến hai tiếng «anh nàng», chàng như vớ được chiếc phao giữa giòng. Biết đâu vì một lý do nào đó vào phút chót nàng không đến được nên phải nhờ đến cái gã anh ngáo ộp này. Chàng cần kiểm chứng là hân có đúng thật ngáo ộp không, chàng cũng không ưng nói chuyện với hân chút nào. Chàng phải chàng sợ hân đau mà vì chàng thấy bản mặt hân sao dễ sùng quá. Nhưng dù gì thì cũng là anh nàng. Lầy công tâm mà nói thì trông hân cũng hiền lành lắm. Hân là người nàng nhờ đến chỗ hẹn với chàng. Chàng còn một chút hy vọng để làm sức mạnh đẩy đôi chân bước tới gần cây bã đậu hơn :

— Xin lỗi, anh đến đây...

Chàng cố ý không nói hết câu, vì chàng cũng không biết hỏi sao ổn, trên mặt gã con trai đứng đợi không có nét thay đổi nào, hân hỏi lại chàng :

— Có phải anh đến chỗ hẹn với Bích Chiêu ?

Chàng gật đầu :

— Vâng, thế anh là anh của Bích Chiêu ?

Hân không trả lời chàng. Đôi môi nghiêm nghị của hân khẽ chuyển động đủ tạo nên một nụ cười nửa miệng. Hân hỏi lại chàng :

— Anh là... xin lỗi, có phải anh là... Thu Hà ?

Đến giờ phút này, đôi diện với gã anh rất ư là khó ưa của nàng, chàng chẳng muốn quanh co nữa. Chàng muốn nói thẳng vào mặt hân rằng : «Vâng tôi là Thu Hà đây và tôi đã dỗi em của anh» ! Nhưng nghĩ sao chàng lại nói trớ đi :

— Thì hãy tạm cho là thế.

Tạm là thế nào ? Có phải chàng còn muốn sửa lại khi cần chàng chỉ là em của chị Thu Hà nào đó nữa là phải. Chừng như đọc được tư tưởng của chàng, gã anh nàng nói :

— Thôi cứ cho anh là sứ giả của chị Thu Hà đi cũng chẳng có gì quan trọng, nếu không muốn nói là còn dễ nói chuyện hơn nữa. Nhờ anh vui lòng nói hộ với chị Thu Hà rằng Bích Chiêu gửi lời xin

lỗi, thật nhiều với chị ấy.

Chàng cao mày ngất lời :

— Thế nghĩa là sao, xin lỗi là xin lỗi về điều gì mới được chứ ?

Hân nhìn chàng dò xét và buống thõng một câu ngắn gọn :

— Tôi là Bích Chiêu !

Một âm thanh sắc bén xoáy thẳng vào tai chàng. Chàng sững sờ nhìn hân. Bây giờ thì chàng thật sự hiểu rồi. Bích Chiêu là một nhân vật có thật, nhưng tiếc cho chàng Bích Chiêu mới lên bốn, chưa thể cầm bút viết thư cho chàng. Bích Chiêu hay Chiêu Lý cũng chỉ là một, là cô bé trong áo đầm hồng đang kéo tay mẹ, một tay chỉ về phía cây bã đậu, mồm kêu rồi rít :

— Chú Vĩnh, chú Vĩnh kia kia.

Chàng thấy rằng chàng cần phải nghe lời phân bày làm chi, có ích gì kia chứ. Chàng cũng tự thấy rằng chàng không có lý do gì để giận người ta cả, chàng cũng đã chẳng lừa dối người ta đó sao. Nhưng lý là lý, chàng thú thật rằng sau câu thú nhận của hân, chàng không còn muốn nhìn mặt cái con người lừa dối chàng thêm một phút giây nào nữa. Chàng cũng không muốn cho người ta nhìn thấy mặt chàng. Có là Bích Chiêu thật không hiểu được chàng là Thu Hà (vì cô nàng mới có bốn tuổi.) Và chàng đã có một thái độ bất lịch sự đầu tiên trong đời là bỏ đi thẳng không một lời chào. Không cần quay lại chàng cũng biết rằng hân đang ngó theo chàng và nhếch mép cười.

Đầu óc chàng rối tung. Chàng không biết phải cầu nguyện điều gì bây giờ. Chàng nhấn nhó khổ sở, mặt vẫn dăm dăm nhìn lên tượng Chúa. Khi ngọn nến trắng chảy xuống một giọt nữa như hạt nước mắt khô đắng tê môi thì chàng chợt nhớ đến lời cầu xin khá ngộ nghĩnh mà chàng đã đọc được của một tác giả :

Lạy Chúa, xin phù hộ cho con không bao giờ lấy vợ (hoặc chồng).
Lạy Chúa, nếu mà con lỡ lấy vợ (hoặc chồng) thì xin Chúa phù hộ cho con không lấy lầm người. Lạy Chúa, nếu mà con lỡ lấy lầm người thì xin Chúa phù hộ cho con không biết. Lạy Chúa, nếu mà con lỡ biết được thì xin Chúa phù hộ cho con không cần.

Và chàng đã tìm ra ngôn ngữ để cầu nguyện :

— Lạy Chúa, xin Chúa phù hộ cho con không cần.

Rồi chàng lẳng lặng làm đầu khi vừa thốt thêm hai tiếng A men.

HOA HỮ

đêm thánh nụ cười, nỗi buồn

HỒNG HẢI

Vũ giật nẩy mình quay lại thấy nhỏ Vinh đang ngật ngư thờ dốc. Chúa ơi ! Con nhỏ ngồi ghè mà Vũ tưởng như trời sập. Trông con nhỏ thảm thương quá cỡ.

— Bà nội con, sướng lắm ở đó mà cười.

Vũ vẫn không dừng được chuỗi cười đang tung hoành trong ý nghĩ, ngó mặt con nhỏ tức cười muốn chết. Vinh hét toáng lên :

— Con mẹ điên... mắc chứng chi thế ?

— Con nhỏ này, không cái là tao.

— Bà nội con, tao kêu mày bằng bà nội con

— Mi kêu rứa tồn thọ quá, chuyện chi đó mi ?

— Thôi đừng làm bộ, người ta chờ đó tới...

Vũ níu áo Vinh giật giật.

— Thiệt hả ? Thiệt hả Vinh ?

— Tao nói dóc mi làm chi, hôm nay đổ nhiều quá. Soeur quản lý bắt tội tao khiêng một đờ người, mi ở trên này ngồi mơ mộng, mi bà nội tao còn gì...

— Tao không biết thiệt mà...

Mi «ngốc cóc tứ» lắm Vinh ạ. Chàng tới làm sao tao ngồi yên được chứ. Tiếc thật. Chàng đèn mà mình không biết. Nếu biết Vũ đã

chạy ra lan can ngó xuống, nhìn dáng nhanh nhẹn khuôn những thùng đổ trên xe xuống cho đám bạn Vũ khiêng vào. Ở xa nhưng Vũ biết chàng đang cười. Nụ cười chàng dễ thương. Chắc vậy. Chàng ở đâu ? Làm gì ? Vũ không biết. Chỉ biết mỗi tháng một lần chàng chờ đèn cho nội trú Thérèse của Vũ những thùng sữa cao ngất, đồ hộp... đủ thứ. Soeur quản lý khen chàng là người tốt, có tinh thần hoạt động xã hội. Thề thôi. Ngoài ra Vũ không biết gì thêm. Nhưng mới hôm qua, trong khi đang lui húi cắm những cành hồng vào bình để dâng bàn thờ, vô tình nhìn xuống cuối nhà thờ Vũ thấy chàng quỳ làm đầu... Vũ đã từng cảm động khi thấy người đàn ông vào nhà thờ, Vũ thấy họ dễ thương chi lạ. Thề mà bây giờ lại chính chàng, chàng quỳ đó với dáng buồn bã và mắt ngược tuyệt vời... Vũ tưởng như hình ảnh của A-gu-tinh sau bao ngày phong ba chìm nổi giờ trở về ngoan ngoãn quỳ dưới chân Chúa... Chàng bỏ lại dĩ vãng sau lưng, đi tìm bóng mát êm đềm cho tâm hồn. Vũ đứng ôm khư khư bình hồng không nhúc nhích. Vũ không muốn phá tan giây phút yên lặng của chàng đồng thời Vũ cũng muốn bước tới bàn thờ đặt bình hồng xuống để chàng trông thấy Vũ, Vũ đã chẳng từng ước thế đó sao ? Nhưng chân Vũ vẫn không di chuyển, Vũ chết đứng một chỗ mắt không rời chàng cho đến khi chàng bỏ đi... Chàng dễ thương quá trong mắt Vũ, Vũ thương chàng quá mất thôi. Vũ hỏi Vinh :

— Sao tao không nghe tiếng xe ?

— Xe bị hư đậu tuốt đầu đường, bởi thế mới mệt.

— Hèn chi...

— Nói thì nói vậy thôi chứ Soeur quản lý đâu bắt mi làm mày thứ... đó.

Mặt con nhỏ giận thầy thương quá, con nhỏ hờn muốn cắn quá.

Vũ vuốt má Vinh :

— Mi nói thế mà nghe được à ? Tại tao bận kể nốt nhạc cho Soeur Marie chứ không...

— Chứ không phải mi xuống bộ chồng nạnh coi tội tao làm chắc ? Sờ mi sướng, cả đời không thầy mi mó tay vào mấy việc «phạm phạm» như tội tao. Hết kể nốt nhạc lại cắt hoa, dọn bàn thờ, xếp bánh lễ mi là cha người ta...

Con nhỏ này hôm nay mắc chứng gì mà «ghen» loạn xạ lên thế không kìa. Vũ nổi sùng :

— Tại tao sao ? Soeur nói, tao làm chỉ tao làm. Việc này, mai mi xuống nói với Soeur á.

Nói xong Vũ bật dậy lách khỏi ghế, hăm hăm bỏ đi, Vinh chồm tới nắm tay Vũ :

— Tao nói giỡn mà mi, mi có làm tao cũng không cho, thứ mi mà làm được chuyện chi.

— Giỡn bạn, ta đang luyện «nhất dương chỉ» chỉ bạn một phát jùng tim thôi.

Vinh le lưỡi làm bộ sợ hãi rùng mình nói :

— Đừng chứ mi, tim này tao dành cho chàng, mi chỉ lúng tim tao, tao biết nhét chàng ở mô ? Hai đứa cười rũ người. Bỗng con nhỏ hốt hoảng lay tay Vũ :

— Chết cha, Soeur giám đốc nói tao kêu mi này giờ quên mất tiêu, đi lẹ lên.

Vũ tái mặt :

— Chuyện chi ? Mi biết chuyện chi không ?

Vinh ái ngại nhìn Vũ :

— Tao cũng chẳng biết, lúc tao đi ngang thấy Soeur đang viết cái chi đó, thấy tao Soeur gọi lại nói lên kêu mày. Nhưng chắc không sao đâu.

— Mi lúc nào cũng chẳng sao, chết nhăn răng mi vẫn cười, sao tao lo ghê...

— Thôi mi xuống đi, chờ lâu «bá» sùng lên mi càng chết.

Vũ sợ thật. Soeur giám đốc gọi đâu phải chuyện thường. Có lỗi nặng lắm Soeur mới gặp riêng. Mà Vũ có làm gì đâu...

Vũ hối hộp đưa tay gõ cửa. Tiếng Soeur giám đốc lạnh người vọng ra :

— Vũ hả con ? Vào đi.

Vũ nhẹ nhàng lách mình vào đứng nhìn Soeur chăm chú :

— Thưa, Soeur gọi con.

— Ừ, con ngồi xuống đó đi, hôm qua con cắm hoa nhà thờ phải không ?

Vũ giật nảy mình. Chết cha ! Chẳng lẽ Soeur lại biết... Hay hôm qua lúc mình đứng nhìn... Soeur thấy ? Vũ run run gật đầu :

— Thưa, Soeur vâng.

— Khá lắm, con cắm hoa đẹp lắm rồi đó.

Vũ thở nhẹ nhõm hú hồn ! tưởng... thương chàng yêu tim quá, nhớ chàng vất vả quá. Vũ vui vẻ :

— Thưa Soeur gọi con có chuyện chi ạ ?

— À ! Soeur cũng định nói : Giáng sinh này trường Thiên Phước mời mình góp phần văn nghệ, Souer định nhờ con lo môn vũ cho Soeur.

Chúa ơi ! Tôi chưa tập vũ còn thì giờ đâu để nhớ chàng, còn thì giờ đâu cắm hoa để gặp chàng. Sau lần đó Vũ chăm thay hoa chỉ lạ, cứ định ninh thế nào chàng cũng trở lại. «Thế nào chàng cũng trở lại» Vũ nghe mình nhắc nhở hoài câu nói. chàng có biết cho Vũ không ? Con bé lẹ lẹ cắm hoa trong nhà thờ tỉnh cò nhìn thấy chàng, thương chàng buồn bã như cơn mưa chiều chàng bỏ đi trong khi Vũ còn ngẩn ngơ nhìn theo hút bóng. Tội chưa ? Tội cho Vũ chưa ?

— Sao ? con bằng lòng không ?

Vũ lúng túng, nói sao bây giờ ? Từ chối ư ? Nhưng một khi Soeur đã muốn là không thể cãi... Vũ gật đầu :

— Thưa Soeur, vâng

Soeur giám đốc vui vẻ vuốt đầu Vũ :

— Tên Vũ mà vũ thì nhất định phải hay đấy Vũ nhá !

Vũ cười chán đời bước ra khỏi phòng. Nhỏ Vinh đã chờ sẵn tự bao giờ nhảy tới ôm Vũ :

— Chuyện chi ? Chuyện chi đó Vũ ? Có sao không Vũ ?

— Mi kêu ta tên khác đi, tên gì Vũ... nghe kỳ cục.

— Lạ chưa, mi tên Vũ tao kêu Vũ, chuyện chi đó mi ?

— Soeur giám đốc nói mi...

— Ừ, nói tao ? Soeur nói gì tao Vũ ? Há Vũ ?

— Soeur bảo mấy lẻo mép như mụ Khương «bắt lương».

Con nhỏ nhéo Vũ lia lia :

— Khi đột, mụ có con trai... ở đó cho mi chê.

— Phần mi, cho mi, ề chồng tao cũng không dám làm đâu mụ

Khương.

— Thế Soeur nói gì mi ? nói tao nghe đi. tao lo cho mi dễ sợ, sao mi tỉnh bơ rủa thế hồ ranh con ? Vũ cảm động nắm tay Vinh :

— Soeur bảo tao phụ trách môn Vũ cho Soeur. Trường Thiên

Phước mời mình góp vào văn nghệ Giáng Sinh.

— Rửa hả ? Rửa hả Vũ, mi có nhận không ?

— Không nhận cho «bá» rửa thúí đâu à ?

— Ủ, thỉnh thoảng cũng nên văn nghệ cho yêu đời.

— Tao cho mi vũ lại công chúa đội đèn.

Con nhỏ nháy chơi chơi :

— Tàu đời, mi hại tao, có thêm ...

Hai đứa nắm tay nhau cười.

Vũ thương Vinh ghê. Thương nhất trong đám bạn bè của Vũ. Hôm mới vào hai đứa nhớ nhà ôm nhau khóc to vì, khóc đã rú nhau tròn vể. may nhờ Soeur Giám Đốc biết ... Giờ thì Vũ với nó cười suốt ngày, nghịch phá như quý. Soeur giám thị phải hét suốt ngày : «Thôi, 2 bà chẳng». Hạng nhất là nhỏ Vinh, có lần ban đêm Vũ đang ngủ bị con nhỏ lay dậy, hai đứa lấy dép của thiên hạ đôi lung tung beng lên, vị chỉ là 36 đứa, đứa nào cũng bị đôi dép cùng hét (kể cả Vũ với nó để Soeur khỏi biết) thề nhưng sáng ra nhìn thiên hạ mắt nhắm mắt mở kiểm dép loạn cả lên làm Vũ với nó nhìn không được ôm bụng cười rũ rượi. Soeur giám đốc hiểu bắt 2 đứa quét, hết cái sân rộng thành thang rộng gần rụng tay. Thề còn không chứa, buổi trưa tròn ngủ xuống nghịch đàn trong nhà thờ, mà có biết chi đâu. đánh đi đánh lại cũng chỉ có mỗi một bài «o e con ve đánh đu ...» Chúa nghe cũng cười bẻ bụng mà thôi. Không thì quay máy số điện thoại gọi loạn lên, có hôm gọi đến lò thịt heo, hỏi thịt chó làm thiên hạ hét rầm lên : «Bán thịt heo hỏi thịt chó có nước đẹp tiệm». Còn những chuyện «cười ra nước mắt» của Vũ với con nhỏ. Vũ ôm Vinh cắn một phát làm con nhỏ la chói lói :

— Quý sống, quý chết, ui da !

— Tao thương mi quá Vinh ạ.

Con nhỏ cảm động chớp mắt :

— Thật nghe Vũ, mi thương tao thật nghe Vũ.

Vũ gật đầu. Hai đứa cười với nhau chạy ngang qua nhà bếp bị Soeur quản lý gọi giật lại :

— Vinh, Vũ, chạy đâu thê ?

Chết cha ! Hai đứa nín áo nhau đứng lại khấp nép, nhỏ Vinh lăm lăm :

— Thứ sáu 13, thứ sáu 13 hèn chi...

— Xuồng phở mua cho Soeur hai ký khoai tây, nghe.

Hú hồn ! Yếu tim quá, một ngày chừng mấy lần như vậy làm quen với Diêm Vương sớm... Vũ cầm tiền. Hai đứa nắm tay nhau chạy băng băng xuống đồi trong tiếng cười trong vắt âm vang cả núi đồi buổi sáng...

Nhún người xoay một vòng làm động tác cuối của bài vũ, cả bọn một ngất ngư ngồi thở dốc. Gần đến ngày nên Soeur Giám Đốc bắt «đợt» tăng bừng. «Lần đầu tiên trình diễn với trường ngoài phải cho họ biết mặt...» Thỉnh thoảng ghé lại xem bọn Vũ tập Soeur luôn nhắc nhở. Cả bọn nhao nhao khi thấy Soeur móc trong túi ra bịch kẹo nhỏ. Vinh nịnh :

— Nội trú Thérèse của Soeur không nhất thì ai vào đây nữa. Soeur đưa bịch kẹo cho Vũ và cú đầu con nhỏ cái chóc :

— Vâng, cảm ơn cô, nguyên cái miệng cô đã đủ dẫn đầu rồi.

Cả bọn cười vui vẻ. Vũ phát kẹo cho tụi nó. Đèn lượt nhỏ Vinh, con nhỏ nín áo Vũ lại :

— Ê, phát cho công bằng chứ bạn, Soeur bảo ta dẫn đầu phải ăn gấp đôi. Hai lần 2 là 10 đưa thêm 5 cục nữa em.

— Còn lâu, ra xin mẹ Khương á...

— Í a... con dẫu mà ăn kẹo mẹ chồng, mẹ chồng kiên tha...

Con nhỏ rượt cả bọn chạy tán loạn. Lần nào cũng thề kết, thúc buổi tập cũng là màn ăn uống, chọc phá nhau tăng bừng. Soeur giám đốc mang kẹo ra «dụ» cho cả bọn lên «tinh thần». Riêng Vũ ngoài ý định muốn cho trường bạn «nể mặt» Vũ còn nghĩ đến chàng, thề nào đêm đó chàng cũng đến dự. Vũ vui khi nghĩ đến chàng...

Sáng chủ nhật vừa qua anh Thắng người thân duy nhất gần gũi nhất đến đón Vũ ra phở. Vũ mừng điên lên được, chôn chân mãi trong nhà giờ được lang thang còn mong gì hơn. Không biết ông tướng này làm gì mà cả hơn hai tuần nay bỏ Vũ thui thui một mình...

Vũ còn tức nguyền anh :

— Trường anh chết rồi chứ.

— Chết thì chưa nhưng đang ngập...

— Hèn chi trông anh phật phật phờ phờ như hồn ma bóng què.

— Anh chết về ngủ chung giường với Vũ nhá ?

Vũ hốt hoảng nháy chồm ôm cổ anh :

— Ơ ... Ơ ... Không giống đâu nghe.

— Sao rửa anh chết ?

— Ai bảo anh quên em chi ?

— Quên thì không quên nhưng anh bạn... thằng bạn làm chung phòng bị đụng xe.

— Đáng đời, con trai chạy xe ẩu thấy mớ.

— Đúng là mồm mép con gái...

Lắm cảm như thế, hai anh em nói hết những chuyện này sang chuyện khác. Cuối cùng anh Thắng rủ Vũ vào bệnh viện thăm anh chàng bị đụng xe nào đó.

— Thôi, Vũ chẳng vô đâu, sợ thầy mớ.

— Có anh sợ gì ?

— Cha ! bộ anh mang 36 cái xương sườn ra để «lòe» thêm thiên hạ à ?

Miệng anh Thắng tía lia :

— 36 cái xương sườn cộng thêm da, thịt, tóc, mắt, răng, móng tay, móng chân... đủ để bảo vệ cho nhỏ rồi.

— Khiếp ! Sao anh không đi quảng cáo kem đánh răng, dầu cù lẩn, mì con tôm, bánh sấu riêng, xà bông thơm, tẩu vị yếu, khô nai, khô cá thiều đi.

— Nghe em nói thiên hạ đủ biết để mua rồi.

Hai anh em ngó nhau cười — một đều — Huê nhé ! Anh Thắng nhắc nhở :

— Vào bệnh viện cảm nói nhiều, cảm cười, cảm thờ, cảm liếc : Vũ lườm anh :

— Có anh á, trong bệnh viện thiếu gì nữ y tá.

— Trong bệnh viện thiếu gì bác sĩ «mổ côi».

Anh Thắng đẩy cửa nắm tay Vũ bước vào phòng. Vũ lạnh người, khó chịu vì «mùi nhà thương». Anh chàng bạn anh Thắng vẫn tỉnh bơ nằm đọc sách. Người gì bất lịch sự thế không biết. Biết thế này Vũ chẳng theo anh Thắng vào đây làm gì. Hôm nay Chủ nhật biết đâu

chàng chẳng đến nhà thờ ? Ừ nhỉ ? Vũ thấy tiếc tiếc... Vũ nắm tay anh giật giật :

— Anh Thắng, Vũ về...

Anh chàng có lẽ giờ này mới biết sự hiện diện của Vũ buồng cuồn sách xuống. Chúa ơi ! Vũ sững sờ : Chàng đang nằm trước mặt Vũ. Ở đời tình cò thế nào lại có những cuộc gặp gỡ ước muốn để dang thê này hay sao ? Vũ nhớ đã đọc được ở đâu đó câu : «Không có sự mong muốn gặp gỡ nào mà không có sự xếp đặt». Đang ở nhà được anh Thắng tới đón xuống phố lang thang, cuối cùng vào bệnh viện và gặp chàng. Có nghĩa gì trong buổi sáng gặp gỡ này ? Vũ nghe chàng reo nhỏ :

— A ! Cô bé cắm hoa trong nhà thờ.

Vũ ngẩn người. Chàng đã biết Vũ. Niềm vui lan dần trong người với một chút ngỡ ngàng ngừng lẫn sung sướng, Vũ nhìn chàng không nói. Anh Thắng hết nhìn Vũ đến nhìn chàng nghi ngờ :

— Quái em gái tao kín cổng cao tường thế mà mày cũng «mò» ra.

Tài nhỉ ?

Chàng nhìn Vũ cười nói với anh Thắng :

— Cô bé trong nội trú Thérèse, chuyên cắm hoa trong nhà thờ.

Phải không ?

— Ừ, thằng quý, chịu mày.

Vũ đỏ mặt. Chàng ghê thật. Thầy chàng quý trong nhà thờ chấp tay ngoan ngoãn Vũ cứ tưởng ngoan đạo lắm, ai ngờ... Thê là những lần Vũ đứng nhìn chàng đều thấy ? Quê chết. Anh Thắng cười nói với chàng :

— Lúc này con bé rửa cho mày chết.

Vũ ngỡ ngàng chết đứng. Lúc này ai biết ... cơ chứ. Vũ cảm anh lắm nhưng không biết làm gì. Anh Thắng đắc chí ngồi cười tỉnh bơ. Vũ nhìn chàng. Đôi mắt chàng, Chúa ơi ! Vũ bám lấy thành giường cho đỡ run. Đừng nhìn Vũ như thế ... Đừng làm Vũ sợ chàng ạ. Con nhỏ tía lia cái miệng hàng ngày biến mất trong Vũ. Chàng cười :

— Được chết vì câu rửa của cô bé cũng nên chết lắm.

Tình chưa ? Chúa ơi ! Nghe chàng nói tình chưa ? Anh Thắng

vấn lì lợm phở trương cái miệng tía lia dễ ghét trước đôi mắt dọa dẫm của Vũ :

— Nói gì đi chứ Vũ, ai hút hồn mà đứng ngẩn ngơ thế ?
Vũ thu hết can đảm « trả đũa » anh :

— Vũ tính nói đó chứ, nhưng anh có để cho Vũ nói đâu ...
Chàng cười. Anh Thăng chừng hững :

— Mày coi con bé dữ thế đấy, vậy mà lại giữ vai tiên nữ thì có ngược đời không cơ chứ ?

— Cảm ơn ông « thông dịch viên » méo mó rồi đây ...
Chàng nhìn Vũ :

— Giáng Sinh anh đến chơi Vũ nhé.

Vũ gật đầu nhìn chàng đắm đắm. Chàng đã biết Vũ còn mong gì hơn. Cảm ơn anh Thăng đã có người bạn dễ thương. Cảm ơn chàng đã mang đến cho Vũ niềm vui rộn ràng. Hãy yêu chàng. Hãy yêu chàng, giọt mưa buổi chiều trên đường về thăm thì bên tai Vũ.

Vũ đứng lẫn trong tiếng cười, tiếng nói của đám bạn trong phòng hội. Căn phòng sáng sủa, đẹp dễ hân ra sau mấy ngày vất vả của bọn Vũ, bọn lo làm hang đá, bọn giăng đèn, bọn kết hoa. Làm không kịp thờ... để sửa soạn cho đêm nay : Cây Noe treo đầy quà đặt giữa phòng như giấy kim tuyến lóng lánh bên ngàn bóng đèn xanh đỏ chớp, tắt liên hồi làm âm cả căn phòng. Giấy Confetti giăng đầy rủ xuống bay bay quần cá lên tóc, lên vai hoa giấy được đám bạn Vũ tung lên rơi tơi tả xuống đất. Gian phòng ngập niềm vui. Năm nào cũng thế, xem văn nghệ lễ nửa đêm và cuối cùng cười vang trong tiệc Réveillon. Nhỏ Vinh từ đâu nhảy đến ôm Vũ khoe rầm lên :

— Tao được con búp bê tóc vàng, mi cái chi đó Vũ ?

— Tao không biết, tao chưa mở sỏ.

— Con khùng, đưa đây...

Con nhỏ dâng tằm vé sỏ trên tay Vũ. Hai đứa dán mắt tìm gỏi quà. Chúa ơi ! Cái đồ cạo râu. Vinh giờ cao lên hai đứa cười đau cả bụng. Đám bạn Vũ xúm vào :

— Để dành « cạo » râu rì râu ria ra rậm rậm đi, Vũ.

— Quà Giáng Sinh cho chàng thanh toán bộ râu « rừng u minh » trong công cuộc chống « hợp tác xã nuôi chí ».

— Dấu hiệu cho biết nhỏ Vũ sắp có nghiệm sỏ kếp...

— Chừng nào có... đèn ta gờ rồi to lòng cho.

Mỗi đứa một câu xoay quanh Vũ, Vũ cười tươi với tất cả. Bọn bé dễ thương quá đi, Chúa dễ thương quá đi...

Vũ bước ra ngoài, gió ập vào lạnh buốt, Vũ thọc hai tay vào túi đứng nhìn xuống phở nhộn nhịp người đi lại với quần áo đủ màu sắc, đèn giăng đầy bên những cây lai bên đường, trên những tòa nhà xa xa trên đồi, cả thành phố ngập tràn sóng nhạc vui rộn rã, Vũ thấy mình lâng lâng theo tiếng hát thoát ra từ căn phòng : chuông vang vang, chuông giáo đường ngân vang... Đêm thánh tuyệt vời, đêm thánh mệnh mang trong lòng người, đêm thăm thăm không cùng, đêm phủ xuống trần gian niềm vui tỏa khắp. Vũ mân mê cái cạo râu trong tay và nghĩ đến chàng. Chút nữa chàng sẽ đến, Vũ bật cười thích thú khi tưởng tượng đến chiếc miệng xinh xinh của chàng.

Vũ chen lọt vào phòng hóa trang đông nghẹt người kiểm nhỏ Vinh. Trên sân khấu đã cho dạo nhạc... Giờ này sao chàng chưa tới ? Cả anh Thăng nữa, ông tướng này dám rủ rê con người ta đi vung vít... ở đâu chứ chẳng tha. Vũ chạy ra đụng Vinh cái rầm làm con nhỏ la chối lỏi :

— Bà nội con, chạy đâu dữ thế ?

— Mi có chạy không ?

Con nhỏ cười trừ :

— Tại tao đi kiểm mày...

— Tao cũng đang kiểm mày, từ tối đến giờ mày đi đâu ?

— Soeur quản lý bắt dọn tiệc lên phòng ăn giờ mới xong. Giáng sinh này vui ghê Vũ nhỉ ? Nhộn nhịp gì đâu...

— Ủ, trời lạnh nữa.

— Trời lạnh có bổ mới khoái...

— Con trai mụ Khương á.

— Mi mà cũng chọc tao nữa hay Vũ. « Nếu trên đường tình ta lẻ đôi thì trên con đường đời ta cũng có mi, buồn ơi ? » Sao tao mê câu hát này quá. Hôm nào tao phải đi tìm Sĩ Phú cho hai nỗi buồn gặp nhau... mới được.

Con nhỏ làm Vũ nhớ chàng quá đỗi. Có phải đến một tuổi nào đó, tình thương cha mẹ sẽ nhạt nhòa để dành cho thứ tình cảm mới, ngây ngất nồng ấm hơn? Vũ không rõ từ bao giờ, chàng ngang nhiên chiếm quá nhiều thời giờ của Vũ. Nhớ đến cha mẹ ít, nhớ chàng nhiều, Vũ có hư lắm không?

Vinh đập đập tay Vũ:

— Làm gì mà mi ngán người ra thế?

— Mi có thầy ông anh tao không? Ông hẹn 8g mà giờ ... con nhỏ chột nhớ la lên:

— Í quên, ông nhớ tao vào gọi mày này giờ ... Vũ mừng quá ôm con nhỏ hôn lia lịa:

— Con khi, chuyện gì cũng thế ...

— Mi ra lẹ đi, tao vào phòng hóa trang trước nghe.

— Ừ, nhanh lên khi ă, tụi mình màn ba đó. Bỏ Vinh, Vũ vội vàng chạy ra. Hối hộp chỉ lạ. Biết nói gì với chàng đây. Vũ vô tình thọc tay vào túi đựng cái đồ cạo râu. Chàng hẳn sẽ ngạc nhiên ghê lắm ...

Anh Thăng đứng sừng sững ngay lối đi ngoắc Vũ ra. Vũ nghe tiếng anh lẫn trong tiếng giới thiệu màn nhất của chương trình cùng tiếng vỗ tay rầm rộ.

— Nghiệp mắt rồi, trong chuyên bay chiều nay ...

HỒNG HẢI

△ Những người đang yêu nhau

△ Những người sắp yêu nhau

Hãy tìm đọc bằng được:

QUẢ TIM NGÀ

Truyện dài phóng tác của **VÂN ANH**

ĐỒNG NAI XUẤT BẢN VÀ TỔNG PHÁT HÀNH

270, Đề Thám, Saigon 2

ĐÔNG T.V.

buổi lễ trong tháng thứ mười hai

Chung quanh tôi, người và người đi như trầy hội...

Mà cũng đúng như vậy, bởi vì đêm nay sắp sửa có một buổi lễ lớn. Buổi lễ đánh thức muôn-sao-trời của tháng thứ mười hai. Buổi lễ đánh thức cả thành phố đang ủ dột im lìm vào những ngày mùa đông. Người và người rủ nhau rộn rịp mua sắm. Thiên hạ hẳn hoan giăng đèn, kết hoa đầy những nhánh bông xanh. Cả thành phố tổ chức một đêm không ngủ, họ sửa soạn những bữa tiệc thật âm cúng để chờ đợi hồi chuông nửa đêm sắp vang đỏ. Lòng người lâng lâng, họ say sưa ca hát theo điệu nhạc diu dặt từ khắp các giáo đường. Tôi như bị lôi cuốn theo đoàn người đổ về trung tâm thành phố, nơi cả ngàn người đang quây quần chờ đợi một hồi chuông.

Trời lạnh buốt vào lúc nửa đêm. Thiên hạ ai cũng vội vã cho kịp giờ hành lễ. Đường phố đã thưa dần, chỉ có tôi là kẻ nhàn du, vừa đi vừa ngắm sao, vì dù là một người công giáo, tôi vẫn không có thói quen đi lễ vào lúc nửa đêm. Không khí trong giáo đường nghiêm trang và thánh thiện quá, vào đó, không dung hỗn tôi lại nữa ra vì buồn...

— Nay, ông ơi...

Người đàn ông dừng lại. Tôi tò mò đứng nhìn. Một cô bé với đôi mắt sáng đang trả lại cho người đàn ông chiếc ví. Cô bé có đôi mắt

sáng hơn tất cả những vì sao mùa đông. Cô bé vừa xòe bàn tay nhỏ, vừa nhoén miệng cười với người đàn ông :

— Cháu trả ví cho ông rồi đó, ông có tiền lẻ không, cháu đổi làm...

Người đàn ông tròn mắt. Tôi cũng tròn mắt. Cô bé dễ thương đang xin tiền của một người khách lạ ? Người đàn ông đặt một đồng hai chục vào bàn tay nhỏ xiu, rồi ông ta vội vã bước đi.

Hồi chuông chọt vang đồ, thánh thót. Từng tiếng ngân vang dài. Thành phố chọt rục rục những ánh đèn xanh đỏ ... Bài hát với những điệp khúc rộn ràng tỏa lan khắp thành phố. Lòng tôi chọt rạo rục không đầu, tôi tựa vào cửa một ngôi nhà, ngôi nhà có cô bé mắt sáng đang ngồi ở bậc cửa.

— Ông ơi, sao ông không vào dự lễ ?

Tôi như bừng tỉnh, cô bé đang nhoén miệng cười. Ông có tiền lẻ không, cháu đổi làm...

Bất chợt người đàn ông lần trước, tôi cũng đặt vào bàn tay nhỏ một đồng hai chục... Cô bé nhanh nhẹn bỏ đồng bạc vào lưng chú heo nhựa. Keng ! Tôi tròn mắt đứng nhìn cô bé vẫn thản nhiên như không có gì...

— Sao cô bé không vào xem lễ ?

Cô bé ngược đôi mắt sáng.

— Ông không thấy tôi bận lắm sao ?

— Cô bé...

— Tôi còn phải lo « làm ăn » nữa chứ.

Cô bé làm tôi bật cười. Tôi ngồi xuống vệ đường, dưới chân cô bé.

— Bộ cô bé đổi làm phải không ? Cô bé vuốt mái tóc mềm. Vâng, tôi đổi làm...

— Sao cô bé không về nhà.

Cô bé ôm chú heo nhỏ vào lòng, mặt cúi thấp...

— Tại tôi không thích.

Tôi định hỏi thêm. Bộ giận nhà rồi phải không ? Nhưng đôi mắt cô bé ướt quá làm tôi ngại ngùng. Cô bé mặc một chiếc váy trắng, thứ váy chỉ dành cho trẻ thơ. Trông cô bé thật dễ thương giữa đêm mùa đông lạnh. Tôi nắm tay cô bé...

— Bé tên gì ?

Cô bé rút vội tay về, đôi mắt tròn to, đôi mắt ướt đẹp quá...

— Ông hỏi tên tôi để làm gì ?

— Chẳng để làm gì cả...

— Vậy ông cứ gọi tôi là « Chuột » đi...

— Sao lại « Chuột », bộ cô bé tuổi « Ti Chuột » hả ?

Cô bé vừa cười vừa gật đầu :

— Năm nay tôi mười bốn tuổi.

Cô bé trông tươi quá, tôi cũng mỉm cười theo.

— Cô Chuột đổi không, để tôi đi mua bánh cho cô Chuột

ăn nhé !

— Mà... ông này !

Tôi quay lại. Cô bé đang lắc lắc chú heo nhựa, từng đồng các rơi vương vãi trên bậc thềm. Ông lấy tiền tôi mà đi mua, hôm nay tôi kiếm được nhiều tiền lắm...

Tôi đứng, khoanh tay nhìn cô bé. Đây, hai trăm đồng tôi đãi ông một đêm Giáng sinh... Bàn tay nhỏ và đồng tiền các xoè ra trước mặt tôi. Cô bé cười, một nụ cười rất trẻ thơ...

— Bộ ông chê tiền của tôi hả ?

— Không phải vậy, tôi...

— Ông không nhận tôi giận à nghe.

Cô bé thích dọa nạt người khác ? Tôi mỉm cười. Nhưng cô bé đã giận thật, cô bé sửa soạn lại cái xách nhỏ, và đứng dậy định bỏ đi...

Tự dưng tôi gọi lớn :

— Cô Chuột, tôi nghe lời cô mà.

Cô bé quay lại.

— Nhưng bây giờ tôi không thấy đổi nữa !

Sao cô bé cứng đầu quá ! Tôi bước theo.

— Tôi đi về...

Tôi thở dài khoan khoái...

— Nhà cô bé ở đâu đó nhỉ ?

Cô bé chột cười to :

— Tôi mà về nhà tôi ư ? Sao ông dễ tin quá vậy ?

Giọng cười của cô bé át cả tiếng gió đêm. Tôi chợt lạnh : Cô bé nói tôi không hiểu gì hết !

— Đêm nay tôi đi tìm anh tôi...

—...

— Anh tôi dặn đón tôi từ chiều hôm qua ở khu phố này. Nhưng anh ấy không đến...

—...

— Suốt ngày hôm qua tôi đợi xe lửa đến đây. Suốt ngày hôm qua chờ đợi. Nhưng đến hôm nay anh tôi chưa đến...

— Thề đêm hôm qua cô bé ngủ ở đâu ?

Cô bé chỉ tay lên dãy nhà sát bên giáo đường. Tôi ngủ nhờ phòng của mấy Soeur...

— Cô bé, tôi mời cô ăn bánh mì nhá !

Giọng cô bé chợt thật buồn.

— Ban này tôi quên, tôi còn để dành tiền mai trở về nhà tôi nữa...

— Nhưng đêm nay tôi khao cô bé cơ mà.

Cô bé vừa gặm bánh mì, vừa bước đi rất khẽ. Sắp đến phòng Ma Soeur rồi, ông có thể về được... Cô bé để mặc tôi giữa sân, chen giữa đám đông đang lên rước lễ, tôi chỉ thoáng thấy bóng chiếc váy trắng. Rồi cô bé mất hẳn...

Tôi buồn bã trở về. Hối chuông tan lễ vắng đưa tiễn. Thiên hạ lại rộn rịp khắp đường phố. Đi qua vệ đường—nơi cô bé đã ngồi ban nãy—, tôi đứng lại ít phút. Một đồng bạc hai chục nằm buồn bã trên bậc thềm. Tôi đá mạnh, đồng tiền lăn ra giữa mặt đường. Keng ! Tôi tự hỏi, bây giờ tôi nên về nhà hay quay lại giáo đường khi này ? Và buồn cười quá sức, giữa lúc thiên hạ đang ăn uống, đang vui cười..., thì lòng tôi lại đói meo ! Tôi nhớ lại tờ giấy năm trăm đã nằm yên trong bụng con heo nhỏ. Cô Chuột bây giờ đã ngủ say chưa nhỉ ? Cầu nguyện cho cô được dễ thương mãi...

Tiếng còi hụ giới nghiêm. Có phải là tôi, người ra về muộn nhất ?

ĐÔNG T.V

giáng sinh nhớ em xưa

VŨ KHẮC TĨNH

năm em mười sáu tuổi
đi lễ tiết lập đông
anh hong đời lạnh bạc
mùa bão lá bên sông

đông về mưa cóng lạnh
em đi lễ cùng mẹ
mừng nhau chân luyến quỳnh
tình em khó nói ghê

tình nuôi em mười sáu
anh theo vào đền sân
hát thánh ca mừng chúa
bắt anh quì tề chân

lần về sừng đầu gối
tiếng thở dài đêm đêm
nhìn mẹ đầu dầm nước
bỏ rồi, tội theo em

yêu em tình lòng mạn
từng bỏ học, leo tường
cùng chân ai bước nhẹ
bờ cỏ mờ chân sương

yêu em ngồi mơ mộng
em áo trắng, môi hồng
ngày tàn vơi ngần ngừ
theo cây mùa tàn bông

nhớ đêm anh không ngủ
chờ sáng sớm ra đường
chuyến xe đò đưa lời
đưa tiễn bóng người thương

gặp em chờ chắc lạ
mây năm ít ỏi gì
mong phiên buồn tháng chạp
ghi dấu chút tình si

giáng sinh. thành phố cũ
lạc nẻo tiếng thầy chung
em, anh chờ xa lắc
hụt hẫng giữa vô cùng

anh mang theo kỷ niệm
làm vốn liếng đời tư
một thời ngần tìm vỡ
khua động trái tim hư

mùa hồi tưởng

NGUYỄN HẠ LONG

Tháng mười vừa qua đi thì thời tiết dịu êm, nóng nản của mùa thu bắt đầu lạnh hơn ở đây, một căn cứ thuộc miền Nam nước Mỹ. Trời giá rét hơn những ngày sau đó. Tôi, Minh và Tuấn rủ nhau, một buổi sáng đầy nắng ấm, đi bộ dọc theo xa lộ ven biển ra trung tâm bán hàng, cách căn cứ ngót mười cây số, để mua sắm y phục mùa đông.

Đi một lúc thâm mệt, chúng tôi ngồi nghỉ chân trên bãi cát phẳng. Ba đôi chân mừng rỡ duỗi ra trên mặt cát mịn màng không một dấu chân. Có lẽ cả bọn oán tôi lắm vì tôi tiết kiệm tiền taxi, bắt chúng phải cuộc bộ một quãng đường xa. Mặt biển nhô nắng, lấp lánh, sóng vỗ rì rào, vỗ về đem đưa những âm vang không dứt. Nhiều con sứa biển trong suốt to hơn bàn tay nằm rải rác trên cát cho từng lớp sóng chạy lên ủa xuống, nhìn kỹ tôi mới rõ là chúng đã chết cứng tự bao giờ. Gió biển vi vu mang theo hơi ẩm làm chúng tôi bớt lạnh phần nào.

Bỗng, hình như có vật gì cồm cộm dưới bàn tay trái của tôi chổng trên cát ẩm. A, một trái thông khô! Trái thông làm tằm những đốm sơn bạc trông như tuyết phủ. Tôi khẽ hôn trái thông rồi vút, tôi ném nó vào người Minh. Hân tinh mắt thấy được, giờ tay bắt lấy trái thông và ném về phía Tuấn. Anh chàng này đang lim dim mơ mộng nên cái đầu tóc rối bởi gió của chàng ta hứng trọn trái thông. Tuấn giật mình, vờ nhắm mắt vò

đầu rồi cúi nhặt trái thông khô đã gãy rơi vài múi. Hân xoay xoay trái thông trong lòng bàn tay. Mắt hân chợt sáng lên như vừa phát hiện được điều gì, hỏi :

— Đồ quý dị đây là gì? Nói trúng tờ tặng năm xu.

— Chóp núi Phú Sĩ vào mùa đông, chứ gì. Tôi nhanh nhẩu.

— Biểu tượng của mùa đông hay mùa Giáng-Sinh cũng thế,

Minh đáp.

Tuần lắc đầu :

— Biển rộng thế kia, sao trí óc quý vị hạn hẹp thế này hờ. Này nhé, đây là nơi trú ẩn của ông Santa Claus, ông bạn già yêu quý muôn đời của trẻ con khắp thế giới.

Minh và tôi vỗ tay tán thưởng :

— Chà, ý nghĩa trái thông khô của mi tuyệt vời quá. Xin bái phục trí tuệ vời của con nai... già mơ mộng.

Hai tiếng Giáng Sinh trong lời nói của Minh làm tôi xao xuyến lạ kỳ. Hơn mười năm đi học, hơn mười lần nghỉ lễ Giáng Sinh tôi chưa hề được «ăn» Giáng-Sinh bao giờ. Chỉ vì tôi là người không đạo, hơn nữa, đời sống eo hẹp của gia đình tôi chỉ cho phép tôi xem ngày Giáng Sinh hay bất cứ ngày lễ nào khác như ngày chủ nhật thường mà thôi. Bây giờ, hai tiếng Giáng Sinh làm bùng lên trong tôi niềm khao khát, khao khát một mùa Giáng Sinh tươi vui. Sự khao khát trở nên mãnh liệt đến nỗi tôi phải đề nghị với hai thằng bạn ở lại xứ người, ăn Noel trước khi hồi hương. Tuần và Minh ngạc nhiên :

— Mi «má» hả? Không nhớ là bọn mình sẽ mãn khóa và hồi hương trước Noel à?

— Sao ta quên được nhưng..., rằng nhé, bọn mình sẽ tự đánh rớt kỳ thi lên lớp 12. Như vậy, chúng ta sẽ học lại lớp 11 ba tuần lễ nữa, qua tết dương lịch mới mãn khóa. Ta có lý do, có điều kiện ắt có và đủ để ở lại suốt mùa Giáng-Sinh, phải không bạn?

— Ôi chao, bọn con mắt tròn, chú thỏ bạch hôm nay tảo bạo dữ vậy ta. Thực không ngờ, không ngờ...

Sau màn bỏ thăm kín, Minh đại diện Tuấn biểu quyết chấp thuận «đề nghị bắt ngờ và hấp dẫn» của tôi. Niềm vui dâng ngập hồn tôi cùng

với ý nghĩ tôi sẽ được «ăn» Giáng Sinh lần đầu tiên, dù ở nơi không phải quê hương mình.

Bài thi trắc nghiệm gồm 100 câu, mỗi câu một điểm. Nếu số điểm dưới 70 sẽ bị học lại. Bài thi không dễ lắm song tôi có thể đạt tới số điểm trên 80.

Vừa làm bài tôi vừa run, kẻ gian có khác. Nhịp đập tim tôi gia tăng ghê gớm tưởng chừng hai vị giám khảo nghe rõ mồn một. Cây bút chì trong tay tôi cứ nhảy như Valse ấy. Tôi chọn và gạch đúng 60 câu, số câu còn lại tôi gạch sai hết. Tôi lăm lét gộp bài cho Giám khảo.

Bảng trả lời của cả lớp được giám khảo mang đi chấm bằng máy. Mười lăm phút sau đã có kết quả do chính giám khảo mang trở lại giao cho thầy dạy tôi. Đôi mắt ông thấy tôi, sau làn kính cận thị, như hai luồng quang tuyến X chiếu thẳng vào tôi làm tôi muốn sờ rết. Tôi chỉ được 45 điểm! Trời đất. Quýnh quáng thế nào tôi chỉ đánh trúng được chừng ấy câu. Sự tởm diếng vỡ tràn trong tôi. Thà là tôi được mời lên phòng giám thị đề... mạn đàm. Cũng may, tôi được hầu chuyện với ông giám thị rất hiền, rất cởi mở. Ông chỉ ngạc nhiên về số điểm quá kém của tôi so với những lớp tôi đã học qua. Ông hỏi tôi có gặp trở ngại trong việc học không, nếu có ông sẽ giúp đỡ. Tôi «thành thật» trình bày là tôi bị trở ngại, chút xflu thôi, trong việc nói, nghe, hiểu ngôn ngữ nước ông và tôi hứa sẽ cố gắng khắc phục trở ngại này. Ông giám thị gật gù ra vẻ hài lòng rồi khuyên tôi đừng buồn khi học lại lớp cũ. Tôi vội vã cảm ơn ông và vội vã chuẩn đi.

Thoát nạn, tôi qua lớp học kẻ bên tìm Minh và Tuấn. Hai đứa nó cười toe thoải mái. Chúng nó cũng rớt nhưng số điểm không quá tệ như của tôi, do đó chúng nó không phải mạn đàm với giám thị. Chúng tôi không chịu «bình tĩnh mà run» để ra nông nổi. Ba chúng tôi ra cổng trường đón xe bus về.

Trời chập chùng với cái lạnh cắt da thịt. Bầu trời như một tủ lạnh vĩ đại: nước mưa đọng hai bên đường đông đặc lại và nát ra bởi những bánh xe chạy qua. Tội nghiệp nhất là những chàng chim én chệch công dưới những trụ đèn đường. Tại chúng tôi ứng phó vì lạnh. Mũi tôi như cứng lại, thật khó chịu. Minh nói, thở ra khói nói ra khói cũng thú lắm chứ quý vị. Chúng tôi cùng xuống xe trước hiệu buôn chính trong

căn cứ. Tuấn rủ Minh và tôi vào xem gian hàng Giáng Sinh vừa được trưng bày.

Tôi chiều cô quầy trưng thiệp Noel trước tiên. Tôi lác loài giữa rừng thiệp rực rỡ này. Thiệp lớn, thiệp nhỏ thiệp bán riêng từng tấm, từng xấp, từng hộp. Màu sắc được khai triển tới đa để hấp dẫn khách hàng. Tôi chọn đại một hộp thiệp sau khi xem sơ qua. Tôi nhẩm tính số người tôi sẽ gửi thiệp tặng trong khi xếp hàng chờ trả tiền ở quầy tính tiền.

Ra khỏi cửa, tôi đã thấy hai ông bạn Minh, Tuấn ngồi chờ trên băng đá, bên cạnh chắt đáy tặng vật. Những hộp thiệp chúc mừng, những chú snowman nhồi bông, những đèn sáp to lùn khắc bông hoa thơm ngát... Đặc biệt nhất là ông Noel cao hai tấc với cái bụng no tròn, với râu tóc trắng và y phục đỏ chói.

— Tụi mày định khiêng hết gian hàng Giáng Sinh hờ. Để người khác mua với chứ. Tao có thể biết những ai sẽ hưởng những món quà nặng ký này không vậy?

Tuấn nháy mắt với tôi :

— «Chú» Minh sẽ giữ ông Noel ngộ nghĩnh này cho cô láng giềng kỳ cục của nó đây, tình không ?

Tiếp câu nói là chuỗi cười dòn. Minh đỏ mặt, chông chênh:

— Ê, xạo vừa chứ bạn ta, gửi em gái tao chứ bộ.

— Ừ, thì em, em khác họ tục gọi là em yêu. Phải không?

— Còn mấy? Ôi chao, cô bé...bự hay mè nheo của mấy chắc sẽ cười rung rung đôi má phính khi được «thắng» Snowman kia.

Nghe chúng nó kể nhau, tôi cười giáng hòa một cách thích thú. Riêng tôi chưa có cô bé nào để mang ra cho đứng xếp hàng một với hai «cô bé» của Tuấn và Minh, tôi mơ màng nghĩ đến lúc ba mẹ tôi, hai nhỏ em, bà chị với mấy đứa cháu gọi tôi bằng cậu nhận được thiệp chúc mừng. Những sóng mắt chao động thương yêu, những môi cười hân hoan dù chỉ với những cánh thiệp đơn giản. Và tôi, một tôi hiền ngang trong tâm tưởng họ, lúc đó. Tôi tự hỏi có phải mình đang hưởng Giáng Sinh đó không.

Buổi trưa ấm. Buổi học cuối cùng trước khi nghỉ lễ Giáng Sinh và Tết Dương lịch đã qua trong không khí huyền ảo, rộn rã tiếng cười vui.

Tan học về, chúng tôi ghé bưu điện lấy thư.

Minh và Tuấn mỗi người được hai thư : một của bố mẹ nuôi, một của Todd và Toni. Tôi được ba cái thư : một của Daddy và Mommy (tiếng chúng tôi gọi bố mẹ nuôi), một của chú bé Todd và của cô bé Toni. Mỗi cái thư là một tấm thiệp chúc mừng Giáng-Sinh khác nhau về hình ảnh nhưng giống nhau ở những hàng chữ Merry Christmas, Joyful season, Season's Greetings...

Tấm thiệp của Toni xinh xắn nhất. Thiệp in hình con mèo to lông vàng óng, miệng cắn chùm strawberry đỏ, cổ đeo vòng nơ xanh kết với những trái thông khô sơn bạc, hai chân trước bệ ông Noel nhỏ xíu, lưng choàng băng tím với chữ Joyful Christmas trắng và đuôi cọt quá chuồng nhỏ. Thật là dễ thương. Cô bé Toni dễ thương nên chọn thiệp cũng dễ thương, tôi nghĩ. «Chúc anh Hẹ một mùa giáng sinh đầy bánh kẹo và quà tặng.»

Mãi lo ngắm chú mèo của Toni, tôi quên mất hai ông bạn tôi đang thắc mắc, đang «phân bì» tại sao Todd và Toni lại gửi thiệp riêng cho tôi. A ha ! Chúng mày thua ông một không rồi nhé. Ông tặng chúng mày mười xu đi gọi đây nói mà thắc mắc với cô cậu bé ấy, nhé. Đùa thế cho vui chứ Minh và Tuấn cũng hiểu là Todd và Toni mến tôi hơn chúng nó từ khi cả ba chúng tôi được làm con nuôi không chính thức, hay con nhà thờ cũng thế, của ông bà P.

Lần đầu thốt lên hai tiếng Mommy, Daddy gọi bố mẹ nuôi, tôi bờ ngõ hết sức đồng thời cũng thấy hay hay thế nào. Trẻ con mới gọi bố mẹ như vậy. Ông bà nở nụ cười bao dung lần thích thú gọi chúng tôi là con. Mommy có vẻ yêu mến chúng tôi hơn Daddy. Nét trẻ đẹp thời con gái còn phảng phất trên gương mặt bà, nhất là đôi mắt long lanh tinh quái lúc nào cũng mang cặp kính cận gọng bạch kim nổi liền với cổ áo bằng một sợi dây khoen nhỏ.

Bà đưa tôi quen ông bà trong một chuyến đi Ala. do căn cứ rõ chức và đài thọ phí tổn. Chuyến đi thường chỉ đến một trong hai tiểu bang bên phải và trái của tiểu bang chúng tôi trú ngụ : một thành phố người Pháp, hoặc một nhà thờ Baptist ở Ala.

Xe bus đỗ lại ngôi nhà thờ có mái nhọn và dốc, cạnh một khu rừng nhỏ. Nơi đây, một số gia đình con chiên của giáo đường Baptist này đã

gặp từ sáng sớm. Để khi chúng tôi đến, mỗi gia đình sẽ «lựa chọn» vài người chờ về nhà sau khi «ký nhận» với ông Trưởng chuyên đi.

Tôi, Minh, Tuấn đứng lơ ngơ ở một góc sân nhìn những người bạn cùng đi, đã có chủ sẵn từ những lần đi trước, theo chủ họ lên xe về. Hơn mười chiếc xe tiếp nối nhau rời nhà thờ. Chẳng thấy con chiên nào đón nhận chúng tôi, Tuấn làm dấu :— Lạy Chúa, có phải chúng con sinh ra đời dưới những ngôi sao xấu ? Tôi định hỏi ông Trưởng chuyên đi tính thế nào về số phận chúng tôi thì vị mục sư đang đàm đạo với ông Trưởng chuyên đi quay nhìn chúng tôi cười, nói còn một gia đình nữa chưa đến, chúng tôi đứng sốt ruột. Thì ra thế. Vừa lúc ấy một chiếc xe màu rong trờ tới. Chủ nhà chúng tôi đây rồi. Hai ông bà già ở băng trước, băng sau là hai đứa trẻ. Ông bà hấp tấp xuống xe xin lỗi chúng tôi sau khi được vị mục sư giới thiệu. Hai cô cậu bé ôm hôn chúng tôi thật tự nhiên, dạn dĩ.

Ba người khách trẻ chiêm được lòng yêu mến của chủ nhà một cách dễ dàng nhờ sự ngoan ngoãn nghe chủ nhà giảng đạo. Hai chuyên đi sau nữa, chúng tôi đương nhiên trở thành con nhà thờ của Mommy và Daddy.

Chỉ còn ba hôm nữa là đến ngày Chúa giáng sinh. Trời càng ngày càng giá buốt hơn lên. Sương mù bủa giăng từ ba, bốn giờ chiều đến chín mười giờ sáng hôm sau. Tôi nghĩ Chúa đã chịu cái lạnh cực cùng, một đêm đông xa xưa nào đó, để bắt đầu cuộc đời khôn khổ của Người.

Buổi sáng, tôi giật mình tỉnh giấc vì tiếng gõ cửa đập dồn. Minh rú lên hớn hờ : Tuyết, Tuyết ! Dậy đi Hẹ ơi. Tôi lao ra khỏi chăn, kéo cao màn sáo cửa sổ. Tiếng «ổ» thoát ra thật kỳ diệu nơi tôi. Tuyết trắng xóa bên ngoài. Tuyết phất tủa xuống, từ trên cao, trăm triệu cánh ôm choàng cây cỏ, đường xá, nhà cửa... Tôi hé kính cửa sổ, đưa tay ra ngoài hứng tuyết quên cả lạnh. Tuyết thật xốp, thật mịn bị vắt lại trong tay tôi. Rồi Tuấn mang máy ảnh đến kéo tôi và Minh ra ngoài ba đứa chúng tôi thay phiên làm pho nhòm cho nhau, phút chốc đã hết trọn cuộn phim. Nếu đây là nơi hoang vắng, chúng tôi đã không ngần ngại gi ngã lẫn trên thảm tuyết, vãi tuyết tại ném nhau bằng thích. Tôi khẽ gọi mùa đông, mùa đông yêu dấu.

Buổi trưa. Bà mẹ nuôi chúng tôi từ bên Ala. đèn tận căn cứ thăm chúng tôi như đã hứa. Dĩ nhiên ông bà không quên đeo theo hai đứa cháu ngoại, Todd và Toni. Chiếc xe màu rong làm dậy lên trong chúng tôi niềm vui sướng bồi hồi. Sự ân cần của ông bà làm tôi nhớ nhà quá đôi.

Todd và Toni reo lên, ủa đèn bên chúng tôi tíu tít như chim. Có cậu mặc áo len dầy màu tím cao cổ giống như hai con sóc. Ông mang tô xám, còn bà trông hiền hậu như một bà tiên trong chiếc áo khoác bằng nhung đỏ thẫm với cổ áo rộng bằng lông trắng muốt. Chúng tôi lần lượt hôn chào Mommy, Daddy rất kính cẩn.

Cô bé Toni, tóc cột hai đuôi, li lắc chen vào xe lôi ra ba gói quà bọc giấy màu rực rỡ với ba cái nơ to ở trên. Cô bé ôm quà trong tay nhìn chúng tôi cười toe, đôi môi chúm chím mong đồ gọi nhớ những trái nhỏ tươi. Tôi kéo Toni vào lòng, hỏi :

- Toni thương anh không hở ?
- Nhiều lắm cơ. Bé ngã đầu trên vai tôi.
- Thế bé cho anh hết ba phần quà nhé ?

Toni nhồm dậy, tròn mắt bị ve :

— Không. Còn dành phần cho anh Minh, anh Tuấn nữa chứ. Chúa dạy mọi người phải bình đẳng, anh Hạ nhớ không ?

Đúng là con chim con có khác. Minh và Tuấn đồng thanh :

— Một không ! Hoan hô Toni.

— Nhưng hai anh ấy không thích quà đâu, Toni. Tôi bảo cô bé. Cô bé chu môi :

— Thực không ? Đây là quà thương yêu của ông bà ngoại mà. Tuấn ơi, Minh ơi ! Hai anh không thích quà hở ?

— Sao lại không, cô bé ? Anh Hạ xí gạt bé đó.

Toni phụng phịu nhìn tôi. Tôi hôn khẽ đuôi tóc vàng hoe của cô bé, âu yếm nói :

- Anh đùa Toni đó mà. Bé trao quà cho các anh đi.
- Ừ, anh đùa, thật nhé.

Sau đó, chúng tôi mời Mommy, Daddy, Toni đi dùng cơm trưa. Dùng bữa xong, chúng tôi theo xe ông bà đi trung tâm bán hàng để tìm mua bộ tóc giả cho búp bê của Toni. Búp bê này nguyên là của Mommy

thuở nhỏ được cất giữ tới giờ. Tôi xin ông bà lái xe theo xa lộ ven biển. Ông bà kêu trời khi biết chúng tôi từng đi bộ từ căn cứ ra trung tâm bán hàng.

Xe như trôi lướt trên con đường rộng, bằng phẳng ít ngã tư. Được một quãng đường, Toni đề nghị cả bảy người sẽ hợp ca bản Jingle Bell. Mọi người đồng ý lập tức và để Toni điều khiển ban nhạc lưu động, bắt đầu từ đây. Cô bé đem một hai, những tiếng hát cùng vang lên. Khi hát xong câu đầu « Jingle Bell, jingle bell, jingle all the ways », tôi bị trở ngại trong việc nói tiếng Anh, đúng hơn là tôi không thuộc bài hát này, nên tôi chỉ nhép miệng theo điệu nhạc mà thôi. Mỗi lần trở lại điệp khúc « jingle bell, jingle bell... » tôi anh dũng hát to lên. Chú bé Todd tinh ý nhận ra khuyết điểm này nên khi màn hợp ca chấm dứt, nó đề nghị tôi đơn ca lại bản Jingle Bell. Tôi dờ người không biết ăn nói làm sao. Tôi nhìn Minh, Tuấn cầu cứu. Toni bỗng cất tiếng hỏi :

- Anh Hạ bị « trở ngại trong việc nói tiếng Anh », phải không ?
- Ờ... ờ... , tôi ú ớ.

Toni bật cười ha hả :

— Toni ơi, anh ấy xạo đó. Anh ấy không thuộc bài hát này đâu.

Toni dạy anh ấy hát đi.

— Todd, anh đầu hàng bé luôn, bé nghịch quá trời.

Tôi thuộc được bài hát ấy thì xe vừa tới trung tâm bán hàng.

Cả mấy chục cửa hàng ở trung tâm, không hàng nào có bán tóc giả cho búp bê. Toni nín thinh, có vẻ buồn buồn. Sự thu hút của những hàng Giáng Sinh làm bảy người quên đi chuyện mua tóc giả, sau đó. Tôi thấy Toni để mắt xanh tới một cô bé tí hon trên kệ đồ chơi. Đó là cô bé búp bê biết những nhẽo « Mommy con yêu Mommy, Mommy cho con ly sữa nhé » nếu ta lên giây thiêu sau gáy nó. Biết Toni ưng ý cô bé búp bê tí hon, tôi vội lấy đưa cho cô bé. « Quà Giáng Sinh của bé đó. Thích không cưng ? » Cô bé ôm chặt búp bê, mắt chớp chớp, miệng cảm ơn rồi đi.

Đang kia, Minh cũng mua tặng Todd chiếc xe phú-lít có còi hú chạy bằng pin. Tôi nói nhỏ với Tuấn và Minh tìm một món quà lưu niệm cho bố mẹ nuôi. Một lát sau chúng tôi đã tìm thấy được tặng vật vừa ý. Đó là một khối thủy tinh, đặc, trong suốt, đường kính khoảng 12 phân,

bên trong là một bông hồng từng cánh nở bung. Bỏ mẹ nuôi chúng tôi xuýt xoa không ngớt nhận món quà lưu niệm. Ông khen chúng tôi khéo chọn món quà có ý nghĩa quá. Bà thì thăm lăm sao bà có thể quên được những đứa con tuyệt vời như chúng tôi.

Trên đường về, ông bà long trọng báo chúng tôi một tin vui. Là, ông bà mời chúng tôi đến nhà chung vui với ông bà suốt tuần lễ Noel. Minh chồm tới hôn ông bà tới tấp:

— Sung sướng cho tụi con quá, Mommy. Tụi con định nói Mommy và Daddy về chuyện này đó. Nhưng tụi con ngại Mam và Dad không bằng lòng cho ba thằng quí tá túc trong nhà.

Mommy nheo mắt:

— Nếu các con là quí, bỏ mẹ sẽ là Chúa. Quí nào dám lộng trong nhà Chúa, các con. Nhưng bỏ mẹ tin rằng các con là những thiên thần không có cánh, đấy.

— Chúa ơi, chúng con là thiên thần à... À, bỏ mẹ có tổ chức dạ hội hóa trong đêm mừng Chúa giáng sinh không? Nhà có kết mistletoe không hở Mommy?

— Đủ cả, các con à. Các cô nữ sinh của bỏ mẹ Toni cũng đến sự lễ nữa. Các con thích chứ?

Ông bà kể những tiết mục trong Giáng Sinh làm chúng tôi nôn nao vô cùng. Chúng tôi xuống xe ở cổng căn cứ. Ông bà hẹn sẽ đến rước chúng tôi vào chiều ngày 23. Todd đòi chúng tôi hôn nó trước khi tạm biệt, Toni cũng bắt chước anh cô bé... Xe lướt đi thả lại đám khói ngưng tụ lưng chừng trong khí lạnh.

Nhưng rồi (một liên từ dễ ghét) Trời không chiều tôi chút nào. cả Chúa cũng không ban cho tôi một tí phúc lành. Tôi ngã bệnh ngay tôi hôm đó sau khi đi trung tâm bán hàng với bỏ mẹ về. Tôi bị cảm sốt mê man, Minh và Tuấn hoảng hốt đưa tôi đến trung tâm y khoa trong căn cứ. Ngày hôm sau, tôi vừa hết cảm sốt lại bị thương hàn.

Buổi chiều 23 đến với tôi trong buổi chiều tẻ tái. Hai bạn tôi đưa bỏ mẹ nuôi, Todd và Toni đến thăm tôi. Mọi người ủ rũ vì tôi. Minh và Tuấn định ở lại săn sóc tôi, không theo bỏ mẹ như đã hứa. Tôi không bằng lòng ý định của Minh và Tuấn. Tôi khuyên chúng nó hãy đến chung vui với bỏ mẹ, còn tôi đã có bác sĩ săn sóc. Toni ôm tôi muốn khóc, cô

không chịu về với ông bà ngoại. Tôi phải dỗ dành cô bé một lúc lâu, cô bé mới chịu rời tôi. Bên trong cửa sổ bằng kính đục, tôi nhìn theo chiếc xe màu rong mang đi những thân yêu mà lòng buồn vô hạn.

Tôi mừng Chúa Giáng Sinh trong trạng thái nửa mê nửa tỉnh trên giường bệnh. Tôi nghe văng vẳng đâu có tiếng nhạc đặt diu, tiếng cười giòn tan bay bổng và bàn tay mát rượi, chắc của vị bác sĩ, đặt nhẹ trên trán tôi hâm hấp nóng. Tôi mơ thấy Toni mang tặng tôi, người viễn xứ không may, chiếc bánh to tròn thơm phức với chữ Merry christmas bằng kem đỏ. Mắt Toni đẹp quá, dễ thương quá lịm dần tôi vào cơn mê sáng, Giáng Sinh ơi!

Bây giờ trời tháng mười hai phơn phớt lạnh, một thời tiết lý tưởng cho những chiếc áo ấm đủ màu bay lượn ngoài trời. Nỗi nhớ làm tôi thấy bơ vơ quá. Quà Noel do Mommy tặng năm xưa vẫn còn đó. Một quyển sổ ghi địa chỉ chia ra nhiều phần từ A đến Z. Một miếng gỗ thông dán tấm hình Frozen up dưới lớp men bóng. Tấm ảnh là cảnh miền quê xưa vào một ngày đông, đầy tuyết với mấy ngôi nhà gỗ, đàn cừu trắng chiếc xe song mã bên hàng cây cao trụi lá. Và quyển kinh thánh bằng tiếng Việt nho nhỏ.

Tôi vừa được thiệp Giáng sinh của Todd và Toni thay mặt ông bà ngoại gửi tặng, hôm qua. Tôi loay hoay đã mấy ngày vẫn chưa đủ tiền mua mấy tấm thiệp gửi ông bà già, Todd và Toni. Có lẽ họ mong tin tôi lắm vì tôi chẳng liên lạc thư từ với họ hơn cả năm nay. Tài chánh còn eo hẹp quá bỏ mẹ ơi. một lần tôi đã nói thật với ông bà như vậy trong thư.

Thiệp của Toni có kèm theo tờ thư xanh gấp tư, như thế này.
"Anh Hạ thương mến.

Mùa đông ngày nào. Toni mới hơn mười phải không? Giờ, Toni được mười ba tuổi rồi cơ. Anh Todd cũng lên mười lăm, đó anh. Bé cao gần bằng anh Hạ rồi đó, ngoại bảo hai năm nữa bé sẽ cao hơn anh Hạ cho xem. Chao ơi, cô bé mà cao hơn ông anh, ngộ nghĩnh quá hở anh?

Sinh nhật bé và anh Todd trùng nhau, hôm đó hai đứa em trông

đền chày nước mắt mà chả thấy quà cáp gì của anh hết. Buồn anh, giận anh ghê vậy đó. Năm nay, ông bà ngoại tổ chức ăn Giáng Sinh đơn sơ thôi. Ông bà nhắc nhở anh với Tuấn với Minh luôn à. Chừng nào anh mới có thể trở lại quê hương bé hỏ ? Ông bà ngoại bảo gia đình anh Hạ nghèo lắm, phải không ? Ước gì bé lớn ngay bây giờ, anh nhỉ. Đẻ bé đi làm bé sẽ có tiền, bé sẽ mua vé phi cơ tặng anh qua chơi với chúng em và ông bà ngoại.

Chúc anh Giáng Sinh vui. Và nhớ hồi âm cho chúng em, anh nhé !
Hôn anh hôn lẩn, hôn dùm ông bà ngoại và anh Todd luôn đó nha.

Toni »

Tôi mỉm cười vu vơ, mừng tượng Toni mười ba tuổi hồn nhiên đứng trước mặt dạy tôi hát bài Jinge Bell quen thuộc. Joyful Christmas to you, Toni ạ !

NGUYỄN HẠ LONG

đưa em đi chơi noel

đưa em đi chơi noel
hai hàng thánh giá tôi đến mỉm cười
đưa em mừng chúa ra đời
cũng mừng ta hết một thời dờ dang
đưa em đi giữa đêm vàng
sao hồn ta vẫn bước sang cõi sâu
đưa em về giữa đêm thâu
tay ta rồi cũng nghịch nhầu tóc em.

LÊ ĐÌNH PHƯƠNG

vì sao lẻ loi trong đêm thánh

THY AN

Tháng sáu. Những bài vở ngày thi bao trùm và choán lấp hết bao ý nghĩ của cô bé. Trong khối óc nhỏ tí teo bằng hạt cát ấy, lúc nào cũng chập chờn những hình ảnh a b c d riu rít nối đuôi nhau như chuỗi xích dài lỏng lảnh. Buổi tối, giấc ngủ muộn màng không còn đưa cô bé phiêu du tới những khoảng trời mới lạ, hư ảo. Toàn thể tâm não đều được động viên tối ngày sáng đêm để phục vụ cho những định lý, phương trình, hàm số... Thỉnh thoảng cũng có đôi phút tiếc nuối làm cô bé bỗng chốc ngẩn ngơ, tắc lưỡi. Khi chợt nhớ chỉ lạ chuỗi cười rộn rã của lũ bạn bè, cái không khí tĩnh yên giả vờ của lớp học những ngày sau cuối. Tưởng không thể nào rời bỏ được cái thế giới nhộn nhàng tiếng cười trong suốt, lũ bạn riu rít dễ thương và căn phòng nhỏ đã thân quen từ suốt thời trung học. Căn phòng có chiếc cửa sổ trông xuống một góc đường vắng lẻ loi, giang sơn nhỏ nhoi của cô bé trong ngôi nhà rộng rãi của gia đình chú Hạ..

Thế là bỗng chốc, sau khi xếp trả sách vở, trả nợ sách đèn, cô bé dùng dùng nhất quyết viết thư xin ba mẹ cho trở về phố cát, đầu cho cái thành phố rộn ràng nơi đây vẫn hứa hẹn cho cô bé lắm hương đi rộng rãi và sáng ngời trong những ngành học. Mặc lời cản ngăn của chú thím Hạ, của lũ bạn Phương Quê, Mai Chi, Hạ Quyên, Hạnh Phước... cô bé vầu.. dùng dùng nhất quyết viết thư xin ba mẹ cho trở về phố cát, quay trở lại mái nhà xưa.

Và con bé sắp về phố cát thật, trước đôi mắt tròn xoe ngạc nhiên của Phi. Phi nói: Tự đừng cái Thoa đúng đúng bỏ đi, Phi chẳng hiểu nói Thoa. Cô bé cười với bạn: Lá rụng về cội, Phi ạ.

— Dám rồi Phi cũng bỏ nơi này mà đi quá.

— O' hay, Bạn quên giấc mộng lớn của bạn rồi sao?

— Đừng đùa nữa Thoa. Chẳng nào Thoa trở vào thăm chôn này?

— Không biết nữa Phi ơi. Tự nhiên Thoa ưa đi khỏi nơi này.

— Cái ưa của Thoa sao lạ quá vậy?

— Tại nó... không quen.

Phi la lên:

— Thoa «khí» quá đi. Con gái... khó hiểu!

Mà ông bạn Phi nói không sai. Cô bé «khí» thật. Buổi sáng lên xe ca về phi trường, cô bé thút thít khóc, như thể đã bị ai buộc phải rời phố lớn ấy không bằng. Khi đưa tay quệt vụng về hai hàng nước mắt còn nóng hổi trên má, ngoái nhìn hình ảnh cuối của thành phố vừa bỏ lại đằng sau, chiếc phi cơ đã bắt đầu di chuyển với tốc độ ghê hồn và trong thoáng chốc, thành phố từ xa chỉ còn là một lớp sương mờ hư ảo.

Tháng chín. Những hạt mưa lâm râm đầu mùa dần làm quen với khí trời ở phố cát. Một sáng choàng người dậy rất sớm, cô bé co ro trong cái chăn khuynh kín cả tay chân, chỉ chừa có khuôn mặt lộ ra để «dòm» khoảng trời bên ngoài chiếc cửa sổ. Những hạt mưa nhỏ xíu như sợi tơ nổi tiệp gõ nhẹ vào khung cửa kính nghe thật vui tai làm cô bé thích thú. Hôm qua cô bé hỏi mẹ, bộ như ri là qua mùa mưa rồi hở mẹ. Mẹ nói ừ, con ní tề quá, rứa là quên hết tiết thời của nơi ní rồi. Cô bé phụng phịu, mấy năm ní con chỉ biết phố cát trong những ngày nắng hạ, mẹ không tội nghiệp con chỉ cả. Chừ về đây con mới biết phố cát mùa mưa trông dễ thương hơn mùa nắng nhiều, mẹ hí? Ở phố lớn kia, mưa không dễ yêu đến như ri được.

Lúc gió mưa bắt đầu dầm dề khắp phố, cô bé cũng đang xoắn xít với một công trường mới, mấy bậc tam cấp lạ xa. Nhớ lúc dầm đơn vào SP, bắt chấp lời cản ngăn gần như đe dọa của Phi trong một lá thư viết từ phố lớn. Trời ơi, tưởng tá của Thoa làm gì mà gõ đầu trẻ được,

trẻ gõ đầu thì có. Cô bé chẳng đầu được nụ cười thích thú. Những Hạ Quyền, Hạnh Phước cũng nào ngờ nhỏ Thoa bỗng có tiếng trong bọn lại đại náo thế giới bạn bè bằng cách chọn lấy cái nghiệp có làm ràng buộc xoay vần không kể xiết. Cái thành phố đông nghẹt người này bỗng đứng trông rộng khi vắng bóng bạn thân, một đoạn thư của Phi có nói thế. Những mẩu tin tức từ phố lớn cũng được Phi tận tình tường thuật từ cây phượng trước sân trường cũ đã cho nhiều hoa vương vãi hơn năm trước, cho đến nỗi tiệc nuôi của bạn bè đôi với một cách xa tình thân. Bạn thân lo lắng cho ta quá đi thôi, chắc suốt kiếp ta cũng chẳng thể đáp bồi mỗi thân tình vô cùng quý giá đó đâu, Phi nhỉ.

Có một điều rất buồn cười là mặc dù cái ý nghĩ theo học ngành SP ở phố cát này (ý nghĩ quá quái quái gõ dưới mắt bạn bè) đã trụ hình trong một phút giây bốc đồng của cô bé, lại mở đầu cho nỗi đam mê lớn lao thấp hổng cõi sống. Phố cát nhỏ nhoi này cô bé cũng đã xa từ một ngày tuổi lớn, lúc trở về đi khắp những ngõ ngách ngược xuôi, cô bé lại nón nao quá chừng và đôi khi vài khung cảnh xa xăm nào đó lại nhắc về một thuở ngộ nghề trước, dễ thương vô cùng. Thành ra về tình mà cô bé như lạc vào cõi phúc đã đánh mất từ một lúc nào xưa. Buổi sáng cô bé đi học, mưa đã nặng hạt và công trường đầy ngập vũng nước mưa chưa kịp rút. Những cơn gió buổi lạnh đến tím cả mặt mày run rẩy cả bờ vai gầy guộc. Nhớ bạn bè ngày trước quá chừng, Phi ơi, Hạnh Phước, Mai Chi, Hạ Quyền, Phương Quê ơi... Cô bé muốn khóc quá đi thôi.

Phi Phi. Lúc này ở phố cát của Thoa, trời lạnh ghê khiếp đó Phi Phi. Lạnh gấp mấy lần những buổi tối bạn bè xúm xít mừng réveillon vào dịp Noel ở phố lớn. Bỗng đứng lhoa nhớ vô cùng thành phố đã giam giữ Thoa suốt trong sáu năm đầy hạnh phúc, nhớ cái rộn rịp của những ngày nào năm trước, cả bọn quay quẩn quanh cái buche de Noel mà mới trông đã thêm đến làm rộn cả tuyến nước bọt. Năm nay không có Thoa chung vui với bạn bè, không biết cái bu che có còn lớn như trước hay đã thu nhỏ lại một chút, đủ để làm ngậm ngủi những tia mắt bao quanh. Thoa mong sao nó vẫn quyền rũ, để khi cắt phần Phi vẫn nhớ chia phần cho Thoa và ăn giùm cho Thoa luôn thể. Điều này thì chả có gì khó lắm, phải chưa Phi,

ông bạn ham ăn ham uống của Thoa.

Phi Phi. Đêm Chúa ra đời chắc Phi phải là người đèn dự lễ ở nhà thờ sớm hơn ai hết, phải không ông bạn tuy ham ăn ham uống nhưng rất ngoan đạo của Thoa? Năm nay e Phi Phi đánh thất nghiệp vì chả có Thoa ở cạnh để giả vờ giận dữ la mắng Thoa, con người gì vô đạo vô thần. Thoa đã chẳng bảo với Phi Phi, chỉ tới khi Thoa lỡ thương ông nào là con chiên ngoan của Chúa, Thoa mới chịu khó yêu Chúa thêm một chút vì siêng năng dự lễ ở nhà nguyện thêm một chút đó sao. Và lúc này Thoa vẫn anh dũng một bóng lẻ loi trong khắp ngõ ngách của phố cát, tìm chưa dám gọi ai giữ hộ, sợ người ta đem ra hàng thịt cấm bán quá đi. Chả hiểu có phải Thoa là gỗ đá cát sỏi gì hay sao mà tối ngày cứ lừng khừng, tìm hồn chả chịu nhíp bầy một lần xem sao. Một ngày nào đó không xa, chưa thấy Thoa thức dậy đánh răng rửa mặt, e mọ vào phòng sẽ bắt gặp Thoa đã hóa thành cục đá, viên sỏi hay mảnh gỗ nào mất, Phi Phi mnh. Lúc này Thoa vẫn cảm thấy hạnh phúc vô ngần đó Phi Phi, cỡi phúc của Thoa vẫn là chiếc lông son ba mọ, lũ bạn bè mới cũ và tình thân quá đổi kỳ cục đã tìm gặp ở Phi Phi. Phải thế không Phi Phi, ông bạn vừa lớn vừa nhỏ, đã thông suốt cả những ý nghĩ của Thoa, và Thoa hiểu rõ hơn ai hết, thích hơn ai hết nhân hệ số 2 cái tên Phi của ông. (Ở phố lớn kia, có còn ai gọi ông bạn là Phi Phi nữa không?)

Muốn đóng thùng khí lạnh nơi đây gọi vào cho Phi Phi quá chừng. Cho Phi Phi biết, nhớ Thoa đâu có ôm cách mảy vẫn đi đứng vững vàng với cái lạnh đến tím cả mặt mày như thế ni. Thoa không hiểu vì sao khí lạnh của Đà Lạt làm môi má em hồng, trong khi phố cát này lạnh chỉ khiến mặt môi tím vạt. Có một giáo sư lớp Thoa đã nói: lúc ni hết còn gót son, gót hồng hay gót ngọc nữa, mà chỉ là gót tím. Phi Phi hiểu vì sao không? Tụi con gái ở đây đi học thì che âm cả người, chỉ chưa có hai bàn chân đôi khi co ro thật tội nghiệp trong mỗi một đôi guốc gỗ. Nhà của Thoa không xa trường là mấy, nhưng cũng đủ khiến cái lạnh thấm nhập vào lục phủ ngũ tạng trên quãng đường từ nhà đến trường. Thoa có một lũ bạn cùng lớp rất chi là dễ thương. Những lúc trời lạnh lẽo như thế này, cả bọn cùng đứng ở hành lang lớp học mà ôm cứng lấy nhau tìm hơi ấm (dĩ nhiên là Thoa chỉ phải chia động từ «ôm» này với mấy đứa bạn gái thôi). Giờ ra chơi, cả lũ

túa ra khỏi lớp, đứng xúm lại thành từng đám nhỏ, xuýt xoa vì lạnh và rên hừ hừ nghe buồn cười hết sức. Thế mà Phi Phi biết không, đang mùa lạnh như vậy, mà cả bọn rất hăng hái tham dự những buổi du ngoạn của lớp. Buổi sáng, tụi Thoa xách theo mỗi đứa một ổ bánh mì chả thịt, đạp xe lên tới lũng tầm, ca hát vang lừng cho tới chiều lại gò lưng trên xe đạp, quay trở về nhà. Giáng Sinh này tụi Thoa cũng chỉ mừng lễ bằng một cuộc du ngoạn ở Khiêm Lăng. Không có buche de Noel, bàn tiệc nhỏ ấm cúng như mọi lần ở phố lớn với Phi Phi. Buổi trưa tụi Thoa đóng đồ trên đỉnh một ngọn đồi nhỏ cạnh hồ sen đầy ngập lá, bày lăm trò chơi quái ác khiến nhiều phen cả bọn đều thích thú cười vang. Cái bao giấy vo tròn được chuyển tay và ngừng lại trong tay nhỏ bạn ngồi bên phải Thoa, cùng lúc với bài hát mới dứt. Nhớ ấy mở tờ giấy bên ngoài ra: «yêu cầu bạn *hôn* người bên trái một cái và *tát* người bên phải một cái». May cho nhỏ: kẻ được hôn là Thoa và người lãnh cái tát trên má là một anh chàng, ngược lại chắc nhỏ khóc lén mắt.

Đêm giao mùa. Thoa vẫn lẩn quẩn quanh mây con đường, co ro trong áo lạnh ngó thiên hạ nhón nhíp đi lễ nửa đêm. Áo xanh, áo đỏ, áo vàng... đủ màu áo chao lượn trước mắt Thoa, mờ ảo dưới mây sợi mưa bay lất phất. Và Phi Phi biết không, Thoa vẫn hạnh phúc một mình một bóng, chiếc áo màu tím nhạt lẩn khuất như một vì sao lẻ loi. Dám chừng cũng trong phút giây này, ở nơi nào đó của phố lớn, Phi Phi đang ngược nhìn lên vì sao lạc loài này, nhớ tới những sắc màu mà Thoa đã gán cho tiết mùa mưa nắng: xuân hồng, hạ trắng thu vàng, đông tím.

THY AN

Có mặt vào đầu năm 1975:

ĐẤT HỨA QUÊ NHÀ

- Tập thơ thứ ba của HOÀNG ĐÌNH HUY QUAN
- Thi phẩm dành cho mọi tâm hồn lang thang và tha thiết với quê hương.
- Kiên Giang giới thiệu. Du Tử Lê viết bạt
- Đông Dao xuất bản. Nam cường tổng phát hành.

trên đỉnh
mùa đông

NGUYỄN T HỊ
TIÊU MI

vàng lạnh
trên đồi

gió đưa trên đầu mùa đông vì vu
ngày xưa tình xa như thoáng sương mù
tháng chạp lạnh căm em ơi hãy ngủ
chờ đợi noel mình đang nghe em

có những vì sao lấp lánh giữa trời
và lời nguyện cầu nở ngát trên môi
vang vang trong gió thánh ca ngân mãi
em hãy xin đi dù chỉ một lời

có con chim về đậu trên tháp chuông
nghe lời thánh ca trong điệu nhạc hồng
cúi xuống cho lời nguyện cầu tha thiết
chắp cánh thiên thần đem thánh mùa đông

cũng đã bình yên như đã bao lần
một đêm mưa về lạnh mấy bước chân
vườn kinh thánh xưa vẫn dài quá đối
em rất hồn nhiên có thấy chợt gần

cung thánh chập chùng vang lời ca
yêu thương về giữa đêm sương nức nà
giọt thủy tinh hồng vương vương trên má
ơi! tháng ngày qua mang theo tình xa

anh cách xa em ba trăm cây sô
vời vợi miền cao rừng núi chập chùng
anh không được về đưa em đi phố
đêm hội tung bừng có nhớ anh không?

buổi chiều anh đi vòng vòng sân cỏ
những ngọn cờ vui phơ phới quanh trường
những đèn ngôi sao giấy màu rất đỏ
những nỗi hân hoan chờ đón tung bừng

sương lạnh bay mờ gió lạnh đổi thông
đêm bước co ro rười rượi lòng buồn
anh không được về đưa em phố hội
biết ở sàigòn có nhớ anh không

lũ lượt người đi ra đường mừng Chúa
áo rực màu vui chẳng kém lòng người
mây ngả đường quen thiếu mình trong đó
vì linh thư sinh còn bận trên đời

anh linh thư sinh lần quản trên đời
cuối năm không về đưa em dự lễ
vàng lạnh đôi tay lòng buồn—có lẽ
em đến một mình Chúa sẽ buồn hơn

THẢO PHƯƠNG

hãy khoan
nhé bé mùa
sinh
nhật

có ngọn nến hồng nào sáng lên
điểm trong mắt bé chúc ngoan hiền
hãy ngoan nhé bé mùa sinh nhật
ta nghe tiếng hát của vầng khuyên

chân nai bé nhảy dưới trời đông
cũng đã cho ta ấm cả lòng
hãy ngoan nhé bé mùa sinh nhật
ta thả hồn ta theo gió đông

ngọn từ nào nói trong đêm nay
để cho mắt bé sẽ thơm đầy
những sợi khói huyền vương trong mắt
ta nhìn môi bé đã đủ say

có nhánh sấu đông mới trở bông
ta ngược nhìn lên ta ngóng trông
hãy ngoan nhé bé mùa sinh nhật
ta thấp cho ta ngọn nến hồng

HOÀNG CÔNG TÂM

ĐÊM GIÁNG SINH NHỚ ĐỜI

Chiều hăm bốn, tính đi tính lại tôi đã có gần chục thiệp mừng Giáng Sinh và bốn thiệp mời ăn «rê vây dong». Chỗ khó nghĩ không phải là những thiệp mừng Giáng Sinh mà chính là bốn thiệp mời đi ăn. Bởi nếu cần, bạn có thể ra Buu điện mua đại vài chục thiệp Giáng Sinh rồi đem phân phát trả nợ, thế là xong. Đằng này bốn chỗ mời đi ăn. Bạn thử nghĩ phải làm sao? Hai chỗ kia của hai thằng bạn, có thể tạm dẹp tiệm đi. Còn hai chỗ của hai cô bé, chỗ nào cũng là thâm tình cả. Thật khó nghĩ vô cùng. Chỉ không dấy bốn giờ để quyết định dứt khoát. Bốn giờ để thu xếp cho êm thấm đôi đảng, mà sao đâu óc tôi rồi tở rồi vò. Và lại, năm giờ chiều hôm nay tôi lại có cái hẹn với cô nhỏ đường NAN. Cô nhỏ nhờ đưa đi mua sắm chút ít đồ dùng để tổ chức ăn «rê vây dong». Tôi định vừa đưa cô nhỏ đi mua sắm, vừa tính sao cho khỏi mang tiếng «bắt cá hai tay». Bốn giờ rưỡi, tôi đã «ma ki ê» xong. Sắp sửa đi đến nhà cô nhỏ đường NAN thì có tiếng gõ cửa. Tiếng gõ cửa dồn dập như lúc cảnh sát xét nhà. Tôi bực mình hết sức nhưng cũng phải ra mở cửa. Người đứng ngoài không ai khác hơn là cô nhỏ đường TQC, một trong những chủ nhân thiệp mời ăn «rê vây dong».

— Ủa! Điệp đi đâu vậy?

Chưa trả lời tôi cô bé đã khóc hu hu.

— Anh ơi...Xe đạp em mất rồi...hu...hu...
— Mất ở đâu?
— Em vào tiệm mua đồ xong trở ra tìm hoài không thấy. Những người chung quanh cũng không ai biết...hu...

— Đã có cảnh sát chưa?

— Chưa! Mới hay mất là em tới anh liền!

— Rồi bây giờ làm sao?

— Em đâu biết làm sao?

Cô nhỏ thút thít khóc, khóc mùi như con nít. Tôi trấn an cô nhỏ:

— Đàng nào cũng đã mất, thôi nín đi. Để anh tính coi.

— Anh tính lẹ dùm đi. Về nhà chắc bị đòn quá...hu hu...

Thiệt là rắc rối. Chỉ còn mười lăm phút là tới giờ hẹn, tự nhiên lại vướng vào chuyện gì đâu không. Tôi nói với cô nhỏ:

— Thôi, giờ ra xe anh chở đi có bớt.

Cũng may mà việc lập thủ tục ở bót cũng lẹ. Lúc trở ra nhìn đồng hồ mới năm giờ mười lăm. Chỉ trễ mất mười lăm phút. Tôi đề nghị đưa trả cô nhỏ về nhà, cô nhỏ lại dấy này:

— Không, về nhà anh đi rồi tính. Em chưa dám về nhà giờ đâu!
Chúa ơi! Giờ là năm giờ hai mươi!

Tôi không biết phải nói với cô nhỏ làm sao. đành phóng thẳng về nhà. Cô nhỏ lại làm một màn khóc mùi. Tôi đi tới đi lui trong phòng. Đốt thuốc lia lịa. Ơi là oan gia! Khổ thân tôi chưa? Giờ này rồi mà cô nhỏ đường NAN đợi hoài không thấy tôi đến, lại lù lù đến nữa chắc chỉ có chết! Nhìn cô nhỏ khóc hoài thấy cũng tội, tôi đề nghị:

— Thôi giờ anh đưa Điệp về. Bảo với ba má là cho ai mượn xe, xong rồi mai sẽ tính.

— Đâu được! Mai không có xe cũng lại bị đòn. Anh tính cách khác đi.

Họa may chỉ có trời mới tính nổi chuyện này. Còn tôi thời đã hết đường «bình». Quen với các cô nhỏ khổ thế đấy các bạn. Lúc nào các bạn cũng như là người máy. Phải giải quyết dùm những chuyện hết sức là phiền. Đôi khi các bạn sẽ là tài xế, là ông thầy, là thợ chữa «bu đin», là thợ sửa giày...

Cô nhỏ lại dục :

— Tính lẹ đi anh ! Em xin phép đi chỉ có một giờ. Về nhà còn sửa soạn nhà cửa nữa. Hay là như vậy ...

— Sao ?

— Anh đưa em về nhà. Bảo với ba má em là xe bị hư nên bỏ lại nhà anh.

Nghe cô nhỏ đề nghị, tôi muốn toát mồ hôi. Không đứng lại dính líu vào chuyện nói dóc người lớn. Nhưng muốn cứu cô nhỏ và cứu cả tôi với cái hẹn năm giờ, tôi đành gật đầu. Tôi chỉ còn tí hy vọng gặp cô nhỏ đường NAN khi đã đưa cô nhỏ này về nhà.

Vừa đến cổng nhà cô nhỏ, tôi đã nghe tiếng đàn bà. Chắc là má cô nhỏ :

— Điệp ơi ! Con lấy xe chạy đi tìm thằng Tùng xem nó đi đâu, từ sáng tới giờ vẫn chưa thấy về.

Cô nhỏ bỗng rồi ra mặt :

— Dạ ... dạ...

Tôi xuống xe chào má cô nhỏ. Chưa dứt tiếng chào bác thời cũng đã nghe lời đề nghị.

— Hay là con nhờ cậu này đưa con đi tìm thằng Tùng vậy !

Tôi ú ớ trong miệng. Chỉ có cô nhỏ là mau miệng :

— Dạ được rồi, má ở nhà để con đi tìm cho.

Cô nhỏ dục tôi :

— Đi anh !

Tôi đứng như chôn chân dưới đất, chẳng biết nói sao với cô nhỏ. Mọi khi được đeo cô nhỏ đằng sau là tôi khoái ghê gớm. Nhưng hôm nay vì cái hẹn năm giờ thành ra tôi cứ như là ở nhà thương điên mới ra. Để rồi cuối cùng cũng phải đạp xe và đeo cô nhỏ đi.

Bây giờ là bảy giờ hơn. Coi như cái hẹn với cô nhỏ đường NAN thành ra cái hẹn lèo. Vừa đối vừa run, tôi lái xe suýt té mấy lần. Sau gần một giờ xục xạo không biết bao nhiêu là địa chỉ, cậu bé em cô nhỏ vẫn không thấy tăm dạng. Cô nhỏ bảo tôi chờ về nhà. Đường phố lúc này đầy người. Thiên hạ đua nhau đi vui như tết.

Chờ xong cô bé về nhà, tôi hồi hả chạy đến cô nhỏ đường NAN.

Nhưng vừa qua khỏi hai con đường, chiếc xe tôi chết ngủm vì hết xăng !
Giời ạ ! Con có làm gì nên tội ! Tôi lại xuống xe và dẫn bộ tìm xăng lẻ. Nhưng với khúc đường này, họa may đèn tắt Công gô mới có người bán xăng vào giờ này. Tôi lại làm một màn dắt xe về nhà.

Khoảng hai tiếng đồng hồ sau tôi mới về đến nhà. Mồ hôi ướt như tắm. Nhưng ý định gặp lại cô nhỏ đường NAN vẫn còn. Tôi lại «ma ki ê» một lần nữa, rồi định tìm Honda ôm để đến cô nhỏ đường NAN. Chưa xong đâu cả, tôi mới mang được mỗi chiếc giày thì lại có tiếng gõ cửa. Tôi cầm luôn chiếc giày còn lại hậm hực ra cửa.

Chúa ơi ! Cô nhỏ đường NAN !

Cô nhỏ mặt hầm hầm như sắp lên võ đài. Tôi chưa nói được câu nào, cô nhỏ đã ào ào :

— Ngon ghê ! Hẹn người ta năm giờ mà không thêm tới. Tường đầu bạn gì dè đâu bạn chờ đào. Không gặp anh ở trường TTB chắc anh còn chôi dài. Thôi hết ! Coi như không còn quen biết gì nữa. Chào anh !

Nói xong cô nhỏ lên xe đạp thẳng. Tôi còn đang ngơ ngác như trên trời rớt xuống, thời cô nhỏ đường TQC ở đâu lại lù lù xuất hiện.

— Định tới mời anh lại nhà, nhưng giờ đã bỏ ý định rồi. Anh bạn đi với ai thì đi đi. Sao không chờ người ta đi mà lại để người ta đạp xe về một mình ? Cám ơn anh, xe tôi không mất mát đâu cả. Thằng em nó lấy đi mà không cho hay. Giờ tôi về ! Chào anh !

Cô nhỏ lại đạp xe cái ào. Còn lại chiếc giày trên tay, tôi tiêng luôn ra đường và trở vào nhà khép cửa cái tùm.

— Chúa ơi ! Con có tội gì ?

VƯƠNG KINH KHA

hãy tìm ngay

CHỦ NHẬT UYÊN ƯƠNG

và

THỜI NHỎ CỦA NÀNG

hai cuốn sách mới nhất của

ĐÌNH TIỀN LUYỆN

đêm
giáng sinh
xưa
ở
đà lạt

trần
văn
nghĩa

cùng em đi lễ đêm này
đem nhân gian âm nhờ tay đôi mình
phở dài khoe áo em xinh
chân nhau khắng khít như hình bóng nhau
chân giầy thấp, chân guốc cao
đường qua mây dốc đèo cao cũng gần
đi cho thân sát vào thân
kẻo mai xa lạnh lại cần nhau hơn
đời anh có lắm vui buồn
còn gì đâu, chút tình còn trong em
thề gian lắm kẻ thấp hèn
anh, con vụ mãi lã, nên một nhòai
bao phen thất chí, thờ dài
công danh như chiếc bóng ngoài, nhá nhem
bao phen đôi mắt trước đèn
sờ râu tóc, nhớ thời niên thiếu mình
tủi lòng bao chuyện lênh đênh
thềm tay ai đỡ chút tình mọn, kia
thềm đời ai đèn sớt chia
những buồn vui, chuyện bên lề oan khiên
yêu em, với chút tình quên
biết khi nào đến lượt em phủ phàng ?
đêm nay đêm của trần gian
cùng nhau xới ngọn lửa tàn chung vui
dầu đời sông quá ngậm ngùi
cũng xin gắng gượng mà cười, đắng cay
cùng em đi suốt đêm này
đi cho quên, những đọa đầy quanh ta

HẠT CÁT

GIỮA LÒNG TAY

CHẬP LẠI

Đám mây trời cúi thấp, nặng trĩu muộn phiền, màu đen, Như xoa tóc
thên thang. Như những bờ mi ngậm cảm nước mắt. Thêm một khoảng
không gian mù mịt. Thêm một góc linh hồn vũ trụ khép lại giữa lòng
mây âm u, buồn, có lẽ. Hình như trời muốn báo hiệu một cơn mưa
dài. Sẽ có những ngày mưa bay kín mắt, kín mặt mũi, kín một trời tóc
mây bay. Rồi kín cả một tuần lễ dài ngoằng chờ đợi. Vừa đủ tới một
đêm run run mầu nhiệm của những tín đồ Thiên Chúa, Giáng sinh.
Và rất nhiệm mầu cùng những tín đồ của đạo tình yêu. Đêm ngọt mát
vòng tay thánh thiện, đôi tình nhân bên nhau, nồng ấm. Một tuần lễ
nửa Giáng sinh, như hồi chuông động vọng vui mừng giữa lòng tim
nhỏ, của họ. Những cành cây đã vươn ra khắng khít, lá tro buồn nản,
họ có bao giờ hay biết. Họ mãi nắm tay nhau vỗ cánh vỗ tư lên đỉnh
đồi mơ ước, đỉnh đồi đứng riêng cho rừng cây trái hương tình. Ở đó,
cây còn xanh lá, đông đưa những trái họ hò ngọt lịm. Họ hái dâng dâng
họ tôn sùng, cầu xin một phép linh thiêng báo bọc ! Họ tin tưởng thề
như những tín đồ ngoan đạo. Ngó ngáo lắm, hình như họ biết, nhưng
cũng là những hạnh phúc nhỏ trên tay. Niềm tin thật ngây ngô và rất
dễ thương. Rồi Giáng sinh đến, họ say sưa sùng đạo. Giáng sinh, một
tuần lễ nữa, họ biết là đã cuối mùa đông. Đã cuối mùa họ sưởi lòng
nhau bằng hơi thở nhau, quện lẩn. Cuối mùa đông, gió buốt như

những ngón tay vươn dài cầu vào da thịt, tê cóng, lạnh thấu xương. Gió vuốt tóc run rẩy trên bờ vai. Gió chờn vờn quanh môi miệng tím ngắt. Gió xoay tà áo quần rồi chân bước. Cuối mùa đông, hai hàng cây bên đường cúi đầu cảm lạnh, mái mê chiêm ngưỡng những bàn tay nắm chặt, đưa thương yêu ngang qua, ngự trị. Họ, hai người yêu nhau, cùng nhau nhập vào cuối mùa đông hạnh phúc.

Con đường, hai hàng cây khép chặt, một trời riêng âm cúng. Hoang vắng vô cùng, tưởng chừng không gian quanh đây đông giá cho hơi thở họ tìm nhau, quấn quít. Hai người sát vai nhau, tay nắm. Thúy Vũ người con gái, áo dài trắng, áo len tím, khăn choàng cổ xanh, nổi bật giữa trời đông. Nàng bước đi lặng lẽ bên chàng, đầu cúi xuống ngoan hiền. Người con trai cũng lặng lẽ cúi đầu, bên cạnh. Hình như họ đã yên lặng rất lâu như thế. Họ để nhịp tim rộn ràng trò chuyện bên cửa lòng nhau. Họ để mạch máu ấm xôn xao thì thầm rót vào tai nhau những lời thương yêu ngọt mật. Nên họ vẫn cúi đầu lặng lẽ, như cần vỗ từng miếng nhỏ hạnh phúc trên tay, thích thú. Đôi khi người con gái ngẩng lên chớp mắt cười. Lại cúi xuống ngậm khẽ ngón tay trên môi, lại lặng yên, một cuộc trò chuyện tuyệt vời. Chỉ có họ biết. Và những hàng cây, chiêm ngưỡng. Bất ngờ ngọn gió lướt qua đường, qua chỗ thần tiên ấy. Tóc tung bay, áo tung bay, khăn quàng cổ tung bay. Nàng thốt khẽ trên bờ môi run :

— Gió lạnh quá anh ạ.

Chàng quay sang nàng, nụ cười rơi nhẹ nhàng trên môi. Dừng lại, chàng, khẽ vuốt những sợi tóc lòa xòa trên mặt nàng, dịu dàng quần lại khăn choàng cổ cho nàng.

— Thúy Vũ không thích à ? Anh rất thích những ngọn gió mùa đông.

— Ừ, lạnh chết người ta mà còn thích.

Còn giữ lại nụ cười, chàng cúi xuống trong mắt nàng lời ru giữa lòng hơi thở :

— Gió hôn tóc, áo em bay quanh người anh như muôn cuốn hút cả đời anh. Anh muốn suốt đời ngắm nhìn những cơn gió đi qua.

Nàng chớp mắt xúc động. Một lúc yên lặng, thả hồn lạc vào mắt nhau. Mọi âm thanh dường như ngưng đọng, chỉ còn nhịp

thở của hai người. Lâu lắm, họ nhìn mắt nhau, cơ hồ tìm những chứng tích, bóng hình thương yêu. Dường như trong một cơn mơ. Đã có những lúc họ say sưa ngắm mắt. Rồi có những lúc chàng thò thò vào tai nàng : Mắt em là ngục tù nhốt mãi đời anh trong đó. Vũ trụ chung quanh đã xa vô tận và xa vô cùng. Một ngục tù được xây lên bằng tường thích thú, mái rợp bóng hạnh phúc, và xiềng xích là những sợi nhớ thương. Ngục tù của thương yêu. Ngục tù của đau ái. Ngục tù của thiên đàng xưa ước mơ. Ngục tù chỉ nhốt riêng một tù nhân. Chàng mắc tội yêu nàng. Trước tòa án tìm nàng chàng lãnh án chung thân. Nàng đem nhốt chàng giữa lòng linh hồn ấm áp. Mỗi ngày nàng nuôi dưỡng bóng hình chàng lớn dậy bằng những trái yêu thương nồng nàn, những trái hẹn hò ngập tràn cảm xúc. Mỗi sáng sương chàng hé cửa ngắm những nụ hôn rực rỡ thơm hồng, hít thở say sưa. Cũng có đôi khi lo sợ vu vơ bất chợt. Chàng lo sợ hôm nào nàng bỏ chàng lạc lõng. Lễ cưới của nàng, chàng xót xa nhận đặc ân phóng thích. Nàng lo sợ những cơn một thời gian, những cơn lốc xoáy bất ngờ làm sụp đổ nhà giam, chàng vượt ngục, hai mắt nàng đo dòng sông nước mắt. Nhưng rồi cũng chỉ là những đám mây mù vô tình đi lạc qua, để lại di tích một trời xanh hy vọng. Nên giữa rừng lá cây rủ lạnh người ta còn mơ hồ nghe đôi chim nào ca hát vang vang. Khi tiếng cười chàng òa vỡ, bắt ngờ.

— Đáng lẽ ta phải cảm ơn gió mới phải. Gió giúp anh một dịp vuốt tóc em.

Nàng nũng nịu cầu nhẹ vai chàng :

— Ờ, anh kỳ.

Chàng âu yếm vỗ vào tim nàng trong nhịp đập :

— Em chỉ được tài ư với ờ. Gì mà kỳ. Đây là khoảng thiên đàng khép kín, riêng cho tình ta. Có những đôi thánh nhân ngộ ngàng rắt lạ.

Hình như không gian chuyển động, con đường chuyển động, hàng cây chuyển động, vỡ toang, tan biến. Trước mặt họ mở ra một trời mới đất mới. Họ lạc vào cõi thiên đàng mê mãi. Quanh họ hương hoa tỏa say nồng. Đôi bướm xênh xang lượn quanh thích thú. Họ sung sướng dắt nhau dạo chơi, hái tặng nhau trái cây ứng hồng, trĩu ngọt.

Họ mơ say cùng hương yêu vỡ sóng. Ngỡ đã lạc vào chôn địa đàng xa xưa tít tắp, của ngày trời đất mới khai hoang. Hai kẻ yêu nhau, Adam và Eva. Chàng Adam bỏ ngỡ thốt lên *Eva. Eva.* Vang vỡ rồi ngôn ngữ đầu đời nhân loại. Người con trai ôm hôn vũ trụ, đập dưới chân vạn vật hỗn hoang, cũng run giữa lòng môi xúc động. Từ đó, tình yêu cứu mạng, bung rách ngàn tim rộn rục ân tình, trào dâng vỡ hạt ngỡ ngàng trên bờ mi chớp. Khi Thượng đế cười ngất say hồng má người con gái, từ đó tình yêu thoát thai. Chàng và nàng đã gặp nhau từ một thần thoại tình cờ. Đêm của không gian thánh thiện, năm trước Đêm nay vang hồi chuông gọi người dự lễ. Cửa thiên đàng rộng mở, những đôi thánh nhân tung tăng nhập cuộc vui đùa, ngập lối. Người đi lên đi xuống rộn ràng, đêm tình nhân mở hội, đập nát buốt lạnh mùa đông dưới gót chân. Là đêm chàng mở lời đầu xúc động khẽ gọi nàng *Thủy-Vũ, Thủy-Vũ.* Bây giờ đã bốn mùa đi qua trên tóc nhau rối kết. Một tuần lễ nữa, Giáng-Sinh, chàng và nàng mừng sinh nhật một tuổi của tình yêu. Nỗi nôn nóng đợi chờ rạo rực trong tim họ. Một tuần lễ nữa, họ góp kỷ niệm đúc ngọn nến hồng, đốt cháy sáng loàng tương lai trước mặt, đường tình nối tiếp xanh mờ. Chiếc bánh mơ ước được đem ra chia cắt, họ nhâm nhi từng chút nhỏ như sợ giấc mơ rồi với vớ. Bởi cuối giấc mơ nào cũng dâng đầy những nỗi tiếc ngậm ngùi. Làm sao ta có thể tắm hai lần trong một dòng sông, dòng sông mơ mộng. *Ou ne se Caigne pas deux fois dans le même fleuve.* Có bao giờ ra trở lại được giấc mơ. Nên họ vẫn thường lo sợ, những lo sợ của những người tình yêu nhau hôn mê. Họ lo sợ cho hôm nào họ ăn lẫn trái cấm tình xa. Họ bị đuổi khỏi địa đàng. Ngàn năm họ sống đời khổ nhục. Ngàn năm đi trên lối sỏi khô cằn. Buổi sáng sỏi lạnh buốt. Buổi trưa sỏi nóng bỏng. Buổi chiều sỏi mù mịt. Buổi tối sỏi âm u. Họ suốt đời nghếch mặt ngồi nhìn dòng sông nước mắt lơ lửng trôi qua. Những lo sợ của những người tình yêu nhau mê mồi. Để bây giờ khi nhìn đám mây trời xoay quanh mù mịt, nàng chợt lo oà vỡ những hạt mưa. Mưa sẽ vượt ượt tóc nàng, tóc khóc ròng mòn mỏi bờ vai. Và gió sẽ thổi dài lạnh buốt giữa lòng mưa bay. Gót chân nàng rồi sẽ không còn bước vững quá lối đời thênh thang, bởi không còn chàng che chở cạnh bên. Dừng không nàng lại sợ trời đổ cơn mưa, dừng không:

— Hình như trời sắp mưa rồi, anh ạ.

— Em có nhớ đây là cơn mưa cuối mùa đông. Cơn mưa báo tin mừng những ngày nắng ấm.

— Dù sao cũng phải tìm nơi trú chử, bộ anh định ngâm mưa à.

— Có lẽ cũng nên thế. Bởi cơn lạnh bất ngờ vì mưa sẽ làm ta không ấm hưởng được những ngày nắng ấm.

Kết cuộc câu chuyện bao giờ vẫn vậy, sự hài lòng của nàng, hình như thế. Chàng tha hồ nói chuyện mây mưa để rồi dấu chân sau cùng vẫn là sự chiều ý nàng. Chiều ý nàng như hôm nay, kịp khi vũ trụ tung tràn những đường mưa xéo, con đường ngập nước, họ ngồi bên nhau trong một quán ăn bên đường ẩm cúng. Không còn biết họ đã nói gì với nhau, im lặng. Dường như họ dẫn nhau về lối xưa kỷ niệm. Hình như họ miên man mộng tưởng đêm Giáng sinh sắp tới. Chỉ thấy họ nhìn nhau cười hoài, cười hoài, thích thú.

Buổi chiều nắng yếu ớt trên những hàng cây, buổi chiều vàng của những ngày cuối đông. Buổi chiều không còn bốp vỡ từng hạt mưa ngoan trên tay. Buổi chiều về chợt thấy băng khuâng, bên khung cửa, và bên lòng xoa tóc. Đêm nay sẽ là đêm Giáng sinh rồi. Nhưng đã không còn những rộn rịp mừng rục sáng trên mắt chớp người con gái. Bởi chàng đã không còn ở đây, hôm nay. *Đời thông rủ tóc. Chiều xuống hững hờ. Lang thang muôn khóc. Linh hồn bơ vơ.* Chàng đã xa mù. Những sợi tóc quăn rồi nồng nàn đành bắt lực quanh áo trận của chàng không còn níu kéo được gì. Lệnh hành quân, không còn kịp đưa nàng lên đỉnh yêu thương hái trái hẹn hò đêm Giáng-Sinh. Chỉ còn sót lại giữa lòng bàn tay lời chúc quay đi: *Thủy-Vũ* và đêm Giáng-sinh vui vẻ. Buồn ghê lắm, thân thờ sau kết cuộc chia tay. Gót giày chàng nặng nề dẫm nát những dự định rạo rực ngồi trong lòng quán ẩm cúng hôm nào.

Vỡ nát rồi. Ngỡ ngàng, luyến tiếc, đau xót tình yêu. Buổi chiều đã không còn là buổi chiều hôm qua, hôm kia, hôm kia nữa, trên đường. Hình ảnh yêu thương của ngõ hẻm, của bạn bè, của gác nhỏ, và của cánh cửa sổ xanh có chậu hoa vàng hôm nào đứng ngậm say sưa bốp tím vụn xốt. Đỉnh yêu đương ở cuối con đường có hàng cây râm mát hình như không còn nữa. Người thương ơi, xin tặng anh buổi chiều u sầu giăng mắc trên những đám mây đen hờ hững trôi đi, xa khơi tít tắp... Bước

chân nàng đi giữa hồn đông. Những cỗ xe thương nhớ đi qua hằn vết
lấn trên trí óc. Hình ảnh ngày mới quen nhau đọng lại trong lòng dấu
tích. Ngày mới quen nhau trên sân đá cuội rộn ràng. Mà cổng trường chữ
đã rêu phong sau lưng chàng, vượt khỏi. Chàng bây giờ áo lính bụi
túng mù, thay cho áo trắng tinh thơm mực. Những ngày đã quen nhau
bên khung cửa lớp bây giờ khép lại một mình nàng trong âm u. Và đêm
yêu nhau, Giáng-Sinh, bên ngôi thánh đường rực sáng đèn màu, chữ
hoang sơ như ngôi cổ mộ lâu đời. Những ngày giận nhau, những ngày
làm hòa nhau, hương tình thêm dậy men nồng nàn. Trôi hết rồi trên buổi
chiều hôm nay khi không còn chàng, người thương ơi. Sinh nhật tình
yêu riêng mình nàng nhập tiệc, chưa xót.

Đêm nay, Giáng Sinh, những tình nhân hợp khúc mê hoan, có
những mặt đèn màu nhìn ngăm say sưa. Ngôi giáo đường chìm khuất giữa
làn ánh sáng rộn ràng. Đêm đất trời hòa chung nhịp thở như hai kẻ yêu
nhau. Lời cầu kinh lãng đãng trên môi cười. Hồn đông chỗi dậy reo mừng,
vươn những bàn tay cỏ cây trụi lá, chấp lại nguyện cầu. Lạy trời đổ xuống
mưa thơm. Trên cao mắt sao chớp xuống xúc động. Dưới chân cát bụi tung
vui sướng. Khoảnh hạnh phúc giữa hai linh hồn kề cận. Tình nhân quì
quanh hang đá nhiệm mầu, mở lời run run cầu xin. Lạy trời đừng bão
rớt trong tim. Hạnh phúc đây con sóng lớn vỗ rộn rịp bờ đêm, đêm Giáng
Sinh. Đêm Giáng-Sinh, bây giờ, nàng rã rời mắt thức. Khát khao nhìn
sóng hạnh phúc dâng quanh, làm sao ngụp lặn, không còn chàng tập nàng
bơi, đỡ giúp. Chàng đã đi rồi. Bây giờ mình nàng buồn bã hát hiu. Mình
nàng thần thờ ghi trên tay chiếc hang đá xinh xinh chàng làm chò đêm
sinh nhật, đau xót. Chiếc hang đá hình quả tim giữa sâu trong lòng đôi
tình nhân kẻ mặt xóa róc. Chàng bảo : đây là khoảng thiên đàng của chúng
ta. Bây giờ, đã không còn chàng dẫn dắt nàng nhập cõi thiên đàng uơ
mơ đó. Mù như những đời sương. Bây giờ, hình như trời lại đổ cơn mưa.

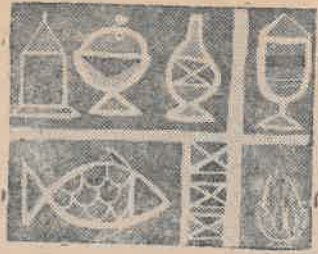
Và khi hồi chuông đêm đông vọng gọi người nhập cuộc tin yêu,
có một người con gái quì lặng yên gục đầu lên chiếc hang đá hình quả tim
nhỏ nhỏ.

HẠT CÁT

đưa em qua mây đối sương phủ PHẠM CHU SA

đưa người qua mây đối sương phủ
mùa sương buốt lạnh hai tay xuôi
đưa người qua mây đối sương phủ
hồn chấp chùng theo từng tiếng chuông ngân
giờ thánh thiện giờ chia xa kỳ diệu
bàn chân tôi lún xuống ăn năn
tôi đưa người (còn biết ai đưa tôi)
sương bao la và gió lạnh trên đồi
co ro chiếc bóng đời mộng ảo
tôi còn gì trong trái tim tôi ?
người khuất nhòa trong hồn tôi mù sương
đôi cây xanh và bóng lá chấp chùng
tôi réo gọi tên người ngày thê thiết
tôi gọi ngàn đời tên tôi : cô đơn
người như gió và tôi như sóng
(ôi sóng hồ xanh như chiêm bao)
người đâu biết muôn ngàn nhiệt ngả
từ một đời hụi hãm lao đao
tôi bay theo gió trên đồi buốt
trở về sông tiếp cõi chiêm bao

LÊ MIÊN TƯỜNG

CÁI BÚA

Con gái thật khó hiểu. Khó mà dễ. Hiểu được thì một chữ, một cái gật đầu, một cái liếc cũng đủ hiểu. Bàng không hiểu thì cho dù có nói cả triệu chữ, viết cả ngàn câu cũng không.

Họ thật lạ. Khi thì thê này. Khi thì thê khác. Hiểu hay không, tùy. Nhưng mà hiểu để làm chi? Hiểu là cái chi?

Và đây là chuyện «cái búa» của cô gái nhỏ tên Công:

Một đêm nào đó, khoảng sau hoàng hôn, tôi nghe dưới nhà có tiếng ồn. Hình như là tiếng của một người mẹ la rầy đứa con gái không chịu «đem chân dõm căng tới hỏi khách uống chi mà cầm đầu cầm cổ đọc truyện tình»

— Truyện. Truyện. Đêm nào cũng truyện. Mê rồi mà. Tao biết mà.

— Mê... «cái búa»!

«Cái búa» ở đây không phải là «cái búa» thật đâu. Vì cũng có mấy đứa cháu thuộc lớp Hippie choai choai ông quần bốn chục phân rộng thùng thình, thình thoàng nghe chúng nói và hỏi, tôi biết đại khái rằng mê.. «cái búa» tức là sức chi mê, sức mây mê! Tuy không biết chi về «cái búa» nhưng lúc nghe đứa con nói với về mặt hồn lầy đó, người mẹ cũng thừa

sức để đoán ra được sự bất bình điều cốt của đứa con, nên khi Công vừa nói xong muốn cho chắc để đánh đòn, bà ta gạn hỏi lại Công:

— Mà nói cái chi «cái búa»?

— Con có nói chi đâu!

Bắt đầu lo bởi thấy nét mặt của mẹ không vui vẻ như ngày thường biết mình hỏi quá, Công chối liến. Nhưng nhất định không tha, bà mẹ la lớn:

— Tao biết mà. Nuôi cho mày lớn lên, cho đi ăn đi học để rồi mày «tra ơn» tao bằng cách «cái búa» đó mà! Vào đây!

— Con lỡ mà! Con tưởng má vui như ngày thường nên con nói lỡ mà! Nhưng «cái búa» không có gì... đâu má!

— Không có gì cũng vào đây. Vào đây tao cho... «cái búa»!

— Tha cho con đi má!

— Búa cho mày mấy búa để cho mày biết «cái búa!». Mày có «cái búa» của mày tao cũng có «cái búa» của tao!

— Con lớn rồi mà má! Những chuyện đáng bị đánh đòn thì con đã giữ để không bây giờ bị đánh. Còn chuyện này... Con lỡ... Má tha cho con đi nghe má...

— Có «chút xíu» tưởng mình lớn dữ! Bộ lớn rồi tự do «cái búa» với tao hả?

— Năm nay con mười bảy tuổi rồi mà má! Nội nói với con như vậy đó mà!

— Ba chục tuổi cũng cứ đánh đòn như thường! Đánh cho mày biết «cái búa» mà!

— Thôi tha cho con đi nhé má. Tha cho con, con sẽ làm hết việc cho má, má nhé. Con sẽ không mê truyện nữa nè. Con sẽ giặt áo quần cho má nè. Con sẽ dọn cơm cho má ăn nhé...

— Chà. Giỏi dữ! Tao biết mày nịnh một cây mà! Thề mà lần sau có còn «cái búa» nữa không?

— Dạ không đâu má. Con hứa chắc mà.

— Tha cho đó. Liệu cái đầu mày!

— Cảm ơn má nhé!

Sau vụ «cái búa» đó, định bụng sẽ chộc què Công về «cái búa» nhưng tôi chưa gặp lúc. Chưa gặp lúc «cái búa» nhưng mệt cho tôi, tôi

gặp lúc lười thôi bởi lời «đâm thọc» của một đệ tam nhân có biệt danh là người «Việt Nam mới». Công có tính hay tin lời người, và vịn vào đó, trong những lúc chuyện trò, người-Việt-Nam-mới thừa cơ nói những điều không hay về tôi đại khái như ông ấy xạo một cây, ông ấy «tùm lum», ông ấy có «chỗ ni chỗ tê» vân vân...

Công tin. Và đây là quà tặng Công dành cho tôi vào những ngày sắp Giáng Sinh : cả tuần không thèm ngó tôi.

Tội nghiệp cho cái tính hay tin lời người. Tôi nhủ thắm như thề, bực. Bực nhưng chẳng biết làm sao hơn. Khi tức ai, mặt Công đành lại, xụ xuống xa lạ không thể tưởng. Tôi hơi ngán, lần nữa tìm cách để nói cho Công nghe.

Một tối nọ, lúc quán vắng khách, lúc mẹ Công đã lui xuống nhà sau ăn cơm, tôi đến Công. Đầu tiên tôi hỏi mua một gói thuốc. Mặt hầm hầm, không thèm ngó tôi, coi như chẳng có tôi, Công ngó ngoài thùng đựng bánh. Tôi gõ cốc cốc lên mặt bàn. Công vẫn ngó cái thùng. Tôi tăng hăng. Vẫn ngó cái thùng, tôi chọc :

- Có chi nơi cái thùng mà ngó mãi !
- Đẹp chứ! Cái thùng ri mà ‘đẹp’ hơn ‘người khác’ nơi !
- Xâu òm! Cái thùng ri sét hết, ‘đẹp’ chỗ mô ?
- Xấu cũng cứ ngó! Xấu ‘mặt’ nhưng trong ‘bụng’ nó đẹp !
- Trong bụng nó cũng bị sét !
- Kệ người ta. Mắc mớ chi mình. Qua bên... ‘chị nó’ mà cãi tề!
- À. Đã rứa thì cho rứa. Ngó cái thùng, khi mô không có khách tha hồ ngó. Còn bây chừ lo bán hàng cho ‘khách’ đã chứ!
- Dạ-thưa-ông-ông-mua-gì-à !
- Bán cho «ông» một gói thuốc !
- ... !
- Ông-thì-ông-chứ-sợ-chi !

Công mặc cười, không nói được chi hết. Cười, nhưng sợ tôi thấy tức là biết rằng Công đã hết giận rồi, Công quay mặt qua phía chiếc máy đựng kem. Tôi đoán được Công đang cười bằng vào đôi vai Công khẽ rung. Vui vui, tôi nói tiếp. Nhưng Công vẫn quay mặt đi. Vẫn gương mặt quay nghiêng đó, nói :

- Chỉ được cái chọc cho người ta cười là tài !

- Còn tài khác nữa chứ ! Tài chọc cho người ta «khóc» nữa chứ !
 - Ai thèm khóc !
 - Không khóc sao tin người ? Tin người rồi giận người ta rồi «khóc» phải không ?
 - Ai khóc mô có !
 - Ngó rứa chứ khóc thắm nơi. Đêm mô nằm cũng khóc thắm nơi ?
 - Sức chi khóc ! Ta đang cười nè !
 - Cười tức là hết giận rồi phải không ?
 - Hết... «cái búa» !
 - Ờ. Búa. Búa cho mấy búa đêm trước rồi chưa thất kinh à !
 - Ủa... Bộ có nghe má la hả ? Má nói nhỏ rứa mà cũng nghe được hả ? Tai chỉ thính rứa không biết nữa !
 - Nghe chứ.
 - Nghe rồi răng răng ? Nghe rồi làm chi đây răng ?
 - Không răng cả. Nhưng mà đừng giận nữa nhé. Người ta nói xạo đó.
 - Ông xạo thì có !
 - Cũng được !
 - Thừa-ông-cho-gỏi-ông-à !
- Tuy có cười, nhưng mặt Công vẫn xụ xuống lúc Công rời mắt nhìn khỏi chiếc máy đựng kem, quay lại đưa khoảng tiền thối lui cho tôi. Đêm nay Giáng Sinh rồi. Sự thật cho biết rằng hể con gái mà cười được tức có triệu chứng hết giận, không nên để đời mình quạnh hiu mãi, sẵn đà đó, tôi cố tìm mọi cách chọc cho Công cười. Đầu tiên tôi nói :
- Sao lại tên Công nhỉ ?
 - Răng răng ?
 - Gì.. Công nhỉ ? Công... sở. Công... cộng... Hay là... chim công ?
 - Công chỉ cũng mặc kệ người ta.
 - Kệ răng được mà kệ !
 - Xi ... X... i ... X... i ... i ...
 - Cảm ơn ông trời !
 - Gì cảm ơn ông trời !
 - Ông trời ông sinh con gái ra có mấy cái háy mấy cái nguyệt..

ngộ không chê được ! Có duyên ghê rứa ! Cứ háy đi ! Cứ nguyệt đi !
Hễ khi mô có chuyện chi rầu rầu cứ đến chọc cho người yêu háy vài
cái là lập tức hết rầu ngay !

— Cái chi «người yêu» ? !

— À... à không phải ! Ốc bửa ni không biết rằng cứ lộn mãi
cũng không biết nữa !

— Gán diên rồi nơi !

— ... !

— Không diên rằng khi không mắc mớ chi nói tới tên người ta

— Công hả ? Chim... công hả ?

— Kệ ra !

— Bớt cái... con công. Đêm về... nhỏ lông hả ? !

— Kệ, công cũng được. Sức chi nhỏ lông ? Sức chi chim công !

Chim công ri chơ có 'duyên' nơi. Ri chơ có người 'mê chết đi được' nơi !

— Sức chi mê !

— Không mê rằng tới đây chi ?

— À.. à tới mua gói thuốc mà !

— Chán chi chỗ mua !

— Nhưng mà trưa mua đây. Có sao không ? !

— Mua rồi thì về đi !

— Bộ «đuôi» thiệt hả ?

— Không đâu ! Nhưng má gấn ra rồi đó.

— Rứa thôi đừng giận nữa nghe. Lát nữa đợi tới uống cà phê
nghe. Có quà dành cho đó. Có ăn réveillon nữa. Nhé.

— Ăn cái chi rứa ?

— Lát nữa sẽ biết. Nôn chi.

— Không cần ! Đây má cũng có làm năm con gà !

— Mười con gà cũng... vất đi !

— Hồn hả ?

— Đâu có !

— Đâu có sao biểu « vất đi » !

— À... à ... Đây muốn nói «vật đi» nghĩa là dẫu cho có thịt gà
thì ăn ở nhà cũng như không. Đêm Giáng Sinh đi dạo dưới sương

lạnh xong ghé uống với người «mình quen» dẫu chỉ một tách cà phê thôi
cũng thú. Chịu nhé.

— Không.

— Thôi chịu một cái đi mà.

— Không.

— ... ?

Tôi định nói với Công một điều gì nữa nhưng chẳng kịp : má
Công đã thắp thoáng ở cửa. Buồn quá, tôi bỏ đi quên cả việc lấy tiền thôi.
Quên luôn cả việc dặn Công làm chi cũng phải tới. Quên hết. Thề cho
nên sau lúc rời khỏi quán tôi cũng chẳng biết Công có còn giận mình nữa
hay hết. Rời khỏi Công, tôi đi lêu bêu. Đường bắt đầu đông người.
Trời se lạnh, có sương, có mù. Đường người đông mà tôi thì bơ vơ.

Bơ vơ, tôi với bóng tôi, như thề, qua các nẻo đường rừng hiu
quạnh. Hết đi đường rừng, tôi về với phố. Người của phố phờ phạc vẫn
chật đầy, với phơ phất những cánh áo màu, với phôi phôi từng khuôn
mặt nhân gian thơm đầy mộng tới mượt xanh những khung trời.

Đi một lát, lúc ngang trước nhà thờ đầy người xuôi ngược, thắp
thoáng tôi thấy bóng Công. Vội vã, tôi bước mau tới. Công đang một
cách bình thường cặp tay đi với lũ bạn học cùng lớp. Tôi tới gần hơn.
Gần sát với Công. Không định chi cả. Tôi chỉ muốn nói với Công lời
ban chiều rằng Công hãy rán đến tôi. Nhưng chưa kịp nói, Công đã lảng
tránh tôi bằng cách đi chen vào giữa lũ bạn. Biết Công chẳng muốn gặp
mặt với mình, buồn tình tôi dừng lại, quay ngược mình, rồi đi mau về
bờ hồ.

Sau đó, tôi chun vô một quán cà phê. Trời bên ngoài đêm vẫn
có sương, có mù, có cái lạnh se lòng.

‘Vì tôi là linh mục

Không mặc chiếc áo dòng

Nên suốt đời hiu quạnh

Nên suốt đời lang thang

Đó là lời nhạc. Đó là đêm Chúa chào đời. Đó là cái lạnh. Đây là
tôi. Tôi với tim óc gấn như đặc lại.

Hơn nửa đêm rồi. Tôi băng khuâng bỏ đi. Con gái đàn bà khó
nhưng cũng dễ hiểu. Tùy. Nhưng có một điều này : con gái chẳng ai muốn

minh hiểu minh. Và thêm một điều này nữa : khi đã không tra, họ có thể xé chuyện nhỏ ra lớn, tạo nên những cuộc vĩnh viễn chia tay để ra khó đời nhau.

'Người tình là ác quỷ'

Tiếng nhạc nổi lên vút đi trong làn sương đặc, đuổi theo tôi. Bỏ đi trên đường đêm cô độc một mình tôi tưởng tượng rằng sẽ gặp thẳng bạn quen. Gặp tôi phờ phạc một mình, hẳn sẽ hỏi :

-- Đi đâu mặt mày buồn xo vậy ?

Lẽ Misa tàn đã lâu rồi. Hối chuông bắt đầu cho những bữa réveillon âm áp dưới những mái nhà đang ngân dài trong sương đặc. Lạnh quá. Và lúc đã tưởng tượng ra được như thế rồi, để cho đời bớt quạnh hiu, bắt chước Công, tôi la to :

-- Buồn... 'cái búa !'

LÊ MIÊN TƯỜNG

đưa
nhau đến
nhà
nguyên

em nhớ ơi ! ta nhớ đêm nay
ôi đêm thánh nhớ tóc em dài
áo lụa hồng bay trong gió lạnh
dáng em sầu sương ẩm đôi vai
em nhớ không mùa xưa đã nở
ta đưa em đến cổng giáo đường
ta đưa em đến trong nhà nguyện
quỳ cùng em trước thánh vô cùng
em nhớ ơi ! ta nhớ đêm nay
ôi đêm thánh nhớ dáng em gầy
em nhớ không ngày vui đã mất
mùa đã về người xưa như mây
ôi ! thưa đưa nhau đến cổng trường
ta nhớ gì trong mắt người thương !

NGUYỄN TƯỜNG ANH

lễ đêm

em hát âm thầm câu ca thánh
ta ngồi tựa vách lắng nghe chuông
một điệu tình thành dâng trái đất
bồn mùa xao xác lá ngoài không

gió rét đêm thiêng lửa áo dạ
em nguyện cầu chi ? ấp ủ gì ?
có để khung hồn bung rộng cánh
hay đã gài then buổi dậy thì ?

ai trái rời ta những nhánh, cành
đêm đêm sương khói bùa vây quanh
em vô tư quá bao là mộng
lời cô khô vàng se bước chân

nền pha gợn gợn đôi giòng mắt
nàng ơi, hơi nhạc khóa mênh mang
đừng không chợt nhớ loài chim núi
một võ tình khang, một ngút ngàn

gió thổi về khuya càng lạnh lẽo
bóng người nhợt nhạt bóng liêu trai..

HOÀNG TRẦN

giáng sinh ở vịnh long

trong lòng phố đêm nay
có chút gì thật lạ
người đi qua, đi qua
những bước chân hồi hã

tháng mười hai năm xưa
chim ơi còn có nhớ
bước chân nào rộn rã
bên nhau, đến nhà thờ

chim quỳ bên tượng chúa
mắt đầy sao long lanh
em thẹn thùng bờ ngõ
chào ôi người thật đông
chim cười nghiêng mắt biếc
chào ôi lòng nở hoa
chúa hình như cũng muốn
sớt chia tình đôi ta

chim bây giờ phiêu bạt
ở cuối trời xa xăm
tháng mười hai muốn khóc
giữa giáo đường mộng mênh
PHAN NHÃ UYÊN UYÊN

một nụ hoa hiềm muộn
nở giữa trời đông sang
chúa vô cùng thánh thiện
là bé áo hoa vàng
nở ấm lòng thanh niên
đêm môi cười mắt biếc
đêm mật ngọt tình riêng
đêm không cùng tưởng tiếc
tháng mười hai, thánh nhật
sao sáng ngập trời xanh
tháng mười hai cô bé
đến cùng anh, riêng anh
chân thành cảm tạ chúa
đang vô cùng hiền lành
có con chiến là bé
yêu con, yêu hết mình
tháng mười hai, tuyệt quá
đất và trời chúng ta
ngàn con chiến lễ chúa
một mình em lễ ta,
NGHY XUÂN SƠN

đêm lễ hạ tuần tháng mười hai

truyện dài DUYÊN ANH

- Có hỏi thăm anh lời nào không ?
- Hỏi thăm ăn hoài.

Anh Tâm im lặng. Anh bảo tôi thấp giùm anh một ngọn nến. Anh móc bóp, lôi ra một tấm ảnh (trong bóp của anh chỉ còn những kỷ niệm, chẳng còn thứ giấy tờ nào liên hệ tới xã hội). Đó là ảnh chị Nga, người yêu anh mê mết và sắp đi lấy chồng. Anh Tâm mở căng mắt ngắm nghía nhìn bức ảnh. Hình như, đôi mắt anh biến thành cái máy phóng lớn. Và bức ảnh chị Nga hiện ra một vùng trời. Một vùng trời năm xưa mà tưởng chừng đời xưa. Vùng trời ấy hẳn đã rực rỡ những bình minh hồ hẹn. Bây giờ là hoàng hôn tạo dựng leo lét ngọn nến gầy.

- Bé...
- Dạ.
- Chị Nga vui hay buồn ?
- Buồn.
- Tại sao lại buồn ?
- Em không biết.

Anh Tâm tắt nến. Bóng tối nuốt nhanh cái khoảng ánh sáng vừa jõe lên. Hai anh em tôi không nhìn rõ nhau nữa. Tôi rất muốn thấy những giọt nước mắt của anh Tâm để tin rằng anh Tâm còn có thể khóc được. Khi người ta còn nước mắt, người ta còn ước ao hạnh phúc. Nhưng bóng tối không giúp tôi soi sáng niềm ước ao của anh tôi. Bóng tối

mù mịt. Bóng tôi bệnh hoạn. Bóng tôi ích kỷ. Anh Tâm nói thật nhỏ :

— Bé, em không biết là phải. Tại sao anh bắt em phải biết ? Anh vô lý.

— Chị Nga trách anh phản bội, bỏ vào Sài Gòn tìm bạn phồn hoa.

— Bé bảo chữa giùm anh thế nào ?

— Em nín thinh.

— Tốt.

— Chị ấy định nhờ em gửi thiệp cưới cho anh.

— Bé nhận liền nhé ! Bảo đã gửi vô Sài Gòn. Hôm đám cưới, bé mua một bó hoa tặng chị Nga. Chị ấy sẽ hết buồn, sẽ quên anh vĩnh viễn.

— Rồi nhớ sau này...

— Sau này à ? Bé ngây thơ quá. Anh lần tròn thì còn cái gì ở mai sau. Anh đánh mất tất cả, bé ạ ! Anh Vũ mắng anh đúng lắm. Anh hèn nhát, tâm thương và giả dối. Anh sợ chết, sợ luôn cả tù tội. Anh đang sống như anh đã chết. Có điều anh sống thật với sự hèn nhát và giả dối của anh. Anh không nói anh có lý. Anh cũng chẳng hèn học cuộc đời. Đời chinh chiến, anh không thích chinh chiến, anh thích chui rúc khổ sở. Một kẻ đã lần tròn, không được phép phản nộ và cam đành thiết thời.

— Chị Vân bảo nếu là anh, chị ra đi.

— Đi đâu ?

— Chiến trường.

— Rất tiếc chị Vân chỉ là chị Vân.

— Tại sao anh không ra đi ?

— Bé ạ, đời vắng những anh hèn sẽ thiếu những anh hùng.

Anh Tâm lắng chuyện. Giọng anh đùa cợt :

— Bé đã yêu đứa nào chưa ?

Tôi mỉm cười. Anh Tâm khó mà nhìn được nụ cười của tôi.

— Chưa.

— Đã mấy đứa theo đuổi em ?

— Nhiều.

— Em chọn bao nhiêu tên ?

— Yêu một người thôi chứ, anh Tâm.

— Yêu nhiều tên một lúc, bé ạ !

— Như vậy không chung thủy.

— Như vậy không buồn. Rồi bạn trai của em sẽ lần lượt ra đi. Sẽ có đứa lần tròn như anh...

Anh Tâm ngừng lại.

— Chị Nga lây ai, bé ?

Tôi đáp :

— Một ông công chức góa vợ.

Anh Tâm quẹt diêm đốt một điếu thuốc. Tôi thoáng gặp khuôn mặt đau thương của anh, lúc ấy.

— Ngủ đi, bé !

Tôi ngoan ngoãn nghe lời anh. Nhưng tôi không ngủ được. Mắt tôi nhắm mà như mở. Tôi nghĩ đến một thành phố, nhiều thành phố của chị Vân. Tôi nghĩ đến những chị Vân sống mỗi mòn, hát hiu trong những thành phố đó, những thành phố chỉ còn đàn ông vợ con đầy đàn, đàn ông góa vợ và những cụ già ốm yếu và lũ nhi đồng đánh rớt hồn nhiên thuở năm nôi.

— Anh Tâm !

— Ngủ ngoan, bé.

— Em bắt đầu lo sợ.

— Có thể, sau một giấc ngủ ngoan, nỗi lo sợ của em sẽ tan biến.

— Làm thế nào để ngủ ngoan ?

— Đừng tính chuyện tương lai. Hãy tận hưởng hiện tại của em.

Ném tặng mỗi tên bạn trai một bông hồng em đang có kéo ngày mai không còn đứa nào nhận hoa của em. Mà, bé ạ...

— Anh.

— Thôi, ngủ đi, quên hết những gì anh đã nói với bé. Đời sống sẽ đổi thay.

Anh Tâm dập điếu thuốc vừa đốt thêm. Anh lặng lẽ về chỗ riêng của anh, chỗ riêng của đời sống anh. Chúng tôi lại xa cách nhau. Tuy cùng cư ngụ dưới một mái nhà, tôi vẫn không tin rằng anh em tôi gần gũi nhau. Người ta đã sẵn những chia ly đời đoạn ấy từ bao lâu ? Ồi, những chia ly đời đoạn, mỗi ngày mỗi soi mòn hạnh phúc bình dị nhất của ta. Anh Tâm nói, đời sống sẽ đổi thay. Anh nói thật hay chỉ cốt an ủi tôi. Tôi không muốn đời sống đổi thay nếu sự đổi

thay mang đến với tôi một thành phố hoang vắng con trai, một thành phố đau hiu mộng ước. Tôi muốn cái trục của đời sống chết đứng. Đứng quay nữa. Đủ rồi. Một bờ già thao thức dĩ vãng. Một mẹ già gửi niềm tin ở thần thánh. Một ông anh thần nhiên chốn bình lữ. Một ông anh khắc khoải vùng bình yên! Hai bà chị buồn bã ngồi đêm từng chiếc lá xuân đời tàn úa, rụng rơi và ngỡ đó là những giọt đen đang, ngày qua ngày, tháng qua tháng, năm qua năm từ cái phía cà phê nhỏ xuống cái ly thủy tinh quen thuộc. Tự nhiên, tôi ghét con tàu sừng sững đôi điện. Tự nhiên, tôi ghét nhà ga cũ kỹ, im lìm. Đó là biểu tượng của nỗi thống khổ thời đại tôi. Đó là nguyên do của chua xót lam mông tím. Đó là xuất xứ của chia lìa vô duyên cớ. Tại sao tôi cứ phải suy nghĩ về con tàu, nhà ga, đường rầy? Tại sao tôi không được suy nghĩ về bãi biển phẳng lì với những dấu chân tình nhân xinh đẹp? Em ngủ đây, anh Tâm ạ!

Chương ba

Chúng tôi rủ nhau tới Hiền Xương. Buổi sáng đầu thu trời thật đẹp. Tôi câu Đà Rằng, tôi bắt các bạn cùng lớp dừng xe. Những người bạn trai chiều chuộng tôi, không thắc mắc chi cả. «Ném tặng mỗi tên bạn trai một bông hồng em đang có kéo ngày mai không còn nữa nào nhận hoa của em». Anh Tâm khuyên thề. Nền, đáng lẽ, chỉ mời một Sơn, tôi mời luôn cả Minh, Tuấn, Hùng, Võ... tham dự cuộc rong chơi chủ nhật. Mấy đứa bạn gái nhác nhiên về đề nghị của tôi. Chúng tôi dựng xe cẩn thận rồi đi bộ qua cầu. Đi thật chậm. Gót chân phải chạm sát ngón chân trái và gót chân trái chạm ngón chân phải. Cứ thế, chúng tôi đo chiều dài của cây cầu bằng chân không. Giấy dép tháo ra cầm tay.

— Trò gì vậy, Duyên?

Sơn hỏi tôi. Ngó Sơn, tôi trả lời:

— Đo cầu.

Sơn cười:

— Sách *Địa lý* đo hộ mình rồi.

Tôi nói:

— Sách không đo bằng chân của anh. Sách đo bằng thước. Kỷ niệm cũng không đo bằng thước.

Sơn đập nhẹ vai tôi:

— Học ở đâu cách nói đó?

Tôi đáp:

— Ở đây. Tốt hơn anh đừng hỏi. Hãy đo xem cầu Đà Rằng dài bao nhiêu bước, sẽ có ngày anh cần tính mỗi bước chân anh dài bao nhiêu thương nhớ.

Sơn khoai chí:

— A, cô... thực hành ca dao! Tính nỗi nhớ bằng nhịp cầu giản dị hơn, Duyên ạ!

Tôi lắc đầu:

— Nhịp cầu thiếu dấu chân. Trong chúng ta, sẽ có người tới đây tìm lại dấu chân hôm nay.

Sơn nhìn tôi, đôi mắt Sơn tha thiết:

— Tôi sẽ tìm lại dấu chân của Duyên.

Tôi đưa tay vuốt tóc:

— Cảm ơn anh. Có lẽ, anh sẽ chỉ được hồi tưởng và tôi mới là người tìm lại kỷ niệm. Anh hiểu không?

Sơn ngơ ngác:

— Không.

Tôi xua tay:

— Đừng bắt tôi giải nghĩa. Ngày nào đó anh sẽ hiểu.

Tôi và Sơn cố tình đi chậm. Những người bạn của chúng tôi đã bỏ hai tôi khá xa. Họ hồn nhiên đo chiều dài của cây cầu. Tôi cũng muốn hồn nhiên giống họ. Nhưng tôi biết sự hồn nhiên của tôi đã chết đuối trong sự buồn của chị Vân, của chị Hà, của anh Tâm. Sự hồn nhiên của tôi đã chết đuối trong niềm suy tư vội vã của tôi. Tôi là thân đồng suy tư! Tôi là thân đồng khốn khổ! Hay một thiên thần bạc phước. Lại còn có cả thiên thần bạc phước ở thời đại tôi nữa. Tôi muốn tận hưởng hiện tại. Hiện tại đây: tôi đang rong chơi bên bạn trai, bên một người bạn trai ngây thơ, trong sạch và không hề biết mình đang bị xếp hàng tuyển lựa để tôi khỏi buồn khi bạn trai của tôi lần lượt ra đi. Con tàu còn nằm bẹp dí, sự gian dối còn được khích lệ. Có thi ở

nào người anh kính mến khuyên người em không nên chung thủy ? Với tình yêu. Tôi bị cái ngày mai trong cái hiện tại của chị Vân, chị Hà, anh Tâm ám ảnh nên làm sao tận hưởng hiện tại của tôi.

— Anh Sơn !

— Người khác gọi chắc tôi không nghe rõ. Duyên gọi tôi nghe rất rõ, dù gió thổi át tiếng gọi.

— Giọng anh ướt tiêu thuyết rồi đó.

— Tôi vừa mê tiêu thuyết và thi ca.

— Anh thích nói thật hay nói dối ?

— Ai nói ?

— Tôi.

— Duyên chưa nói dối.

— Nếu tôi bảo tôi không có cảm tình với anh, anh giận tôi không ?

— Duyên nói thật hay nói dối ?

— Nói thật.

— Không, tôi không giận.

— Còn nói dối ?

— Nói dối như thế nào ?

— Tôi bảo quý mến anh song lòng tôi rưng rưng.

— Bao giờ Duyên nói dối ?

— Sẽ nói.

— Bây giờ tôi sẽ trả lời. Có thể tôi không trả lời bằng giận dỗi đâu. Khi người ta yêu ai, người ta sẽ nói dối, nhưng nói dối một cách đáng yêu.

— Tôi đã nói yêu ai đâu !

— Thí dụ thôi.

Tôi muốn nói thí dụ yêu, tôi sẽ yêu Sơn. Sao tôi ngập ngừng ? Quả thật, Sơn là người bạn trai dễ mến. Sơn đã vào bán kết, sẽ vào chung kết và chiếm giải vô địch lãnh cúp-tim-tôi.

— Duyên !

— Gió thổi át tiếng anh rồi đó.

— Duyên nói dối.

— Vậy à ?

— Tôi thấy Duyên lạ lùng quá.

(Còn tiếp)

và bạn ngọc

RỜI NGÀY PHÁT HÀNH SÁCH TUỔI NGỌC PHỔ THÔNG

Bạn ngọc thân mến,

Đáng lẽ, cuốn sách tiên phong của Tủ sách Tuổi Ngọc là EM YÊU của Duyên Anh phát hành đúng ngày 1 tháng 1 năm 1975, nhưng vì có lời khuyên của Nhà Phát Hành nên Tuổi Ngọc phải đợi tới 1 tháng 3 năm 1975 mới có thể làm lễ ra mắt. Theo những lời khuyên chí tình của Nhà Phát Hành thì, cuối năm, theo thông lệ kỷ quốc, sách báo sút hẳn xuống cái mức kính khùng. Mọi người lo chạy tết, mua lịch rồi mua báo xuân tạm quên sách, báo tuần, tháng, ngày. Do đó, sách truyện ế ẩm vào dịp cuối năm. Hơn thế nữa, vào dịp cuối năm, các sạp báo, các quán sách không đủ chỗ trưng bày lịch, nói chi chuyện trưng bày một loại sách phổ thông. Tủ sách Tuổi Ngọc Phổ Thông tung ra vào dịp cuối năm, chắc chắn, sẽ bị lịch giải nhân màu sắc cho chìm vào quên lãng. Mà chúng tôi lại không thích một công việc mới của mình chìm ngấm. Nó cần được bạn ngọc đón chào nồng nhiệt. Để nó có thể sống lâu với ba tiêu chuẩn: Sách hay, in đẹp, giá rẻ. Bởi vậy, chúng tôi quyết định rời ngày phát hành cuốn thứ nhất của tủ sách Tuổi Ngọc Phổ Thông tới ngày 1 tháng 3 năm 1975, ngày tốt nhất theo lịch Tam Tông Miếu. Nhân tiện, chúng tôi xin loan báo để bạn ngọc rõ là sau số 151 Chào Mừng 1974 phát hành ngày 5-1-1975, chúng tôi sẽ phát hành XUÂN HỒNG TUỔI NGỌC vào ngày 27-1-1975 tức ngày 16 tháng Chạp năm Giáp Dần. Số Tân Niên, Tuổi Ngọc 154 là tuyển tập thơ văn tháng giêng sẽ phát hành ngày 20-2-1975 tức ngày 10 tháng Giêng năm Ất Mão. Ngay sau đó, bạn ngọc chuẩn bị đọc EM YÊU, một truyện dài ngon như tháng giêng, ngon như một cặp môi gần.

HOANG VAN TUY HÒA (Blaio) :
Cám ơn tâm thiệp Giáng Sinh sớm
sủa của bạn.

MAI VŨ (Saigon) : Số 3B Bùi Chu
cạnh nhà sách Nguyễn Bá Tông
có cái công sát. Đó là lỗi lên TN.

**NGUYỄN THỊ TUYẾT MAI (Gia
Định) :** Dù sao, bài của em cũng
phải chờ tòa soạn đọc và chọn lựa.
Anh chỉ có thể «ưu tiên» giúp em
ở phần dục tòa soạn đọc lẹ thôi.
Thông cảm nhé !

VŨ ANH HOÀNG THI (Tam Kỳ) :
Cám ơn sự cộng tác của bạn. Tác
phẩm đã nhận đủ.

LTBL (Tuy Hòa) : Cứ gửi cho NTT
về tòa soạn. Đã ghi rõ tên người
phụ trách ở phần mục lục.

NGUYỆT LỆ CHÂU (Tuy Thành) :
Như thế, có nghĩa vậy : Nếu cháu
làm đến bài thơ thứ 20, cháu sẽ tự
ý bỏ đi, ít nhất, 15 bài. 5 bài còn
lại phải khá. Và nếu làm đến bài
thứ 40, 5 bài còn lại của 20 bài cũ
sẽ chỉ còn 1 bài. Và nó phải hay.

MAT TÍM ÂU CƠ (Qui Nhơn) :
Tiếp tục gửi đi. Thành công nào
cũng nằm trong công thức : Làm
việc không ngừng và không bao giờ
nản chí.

BỔ CẦU (Hòa Khánh) : Cuối năm
về Long Xuyên ăn tết, sẽ ghé Cái

Bè thăm con và gia đình. Bớt «xi
xọn» một tí nhé ! Làm sao có thể
cố vấn bích báo cho con khi Saigon
và Cái Bè xa quá là xa ?

**TRẦN ĐIỂN VIỆT DŨNG (Vĩnh
Bình) :** Yên chí, sẽ đọc lại «Mơ
chúa nhật».

HƯƠNG (Saigon) : Không mấy
hy vọng ở mục tìm việc của cháu
nhưng cháu khẩn thiết yêu cầu, chú
đành chiều cháu, đăng ở số trước
rồi.

**TRUNG HỌC NAM HÒA (Hộp
thư 320 Huế) :** Sẵn sàng biếu quý
trường một vài cuốn sách nhưng
khi có dịp về Sài Gòn (bản là nhiều
dịp họp hành rồi) xin mời ghé tòa
soạn nhận. Xin thông cảm vì chúng
tôi thiếu nhân viên chạy ngoài.

LÊ BÁ KHANH (Nha Trang) :
Ông có thể đọc lại Tuổi Ngọc số
106 và 107. Chúng tôi đã viết về
Mường Mán ở một trong hai số
đó. Cám ơn ông muốn nâng đỡ
TN. Nhưng rất tiếc chúng tôi thiếu
người phụ trách bán báo dài hạn.
Điều chót, xin ông cảm phiền vì đã
không thể phúc đáp bằng thư riêng.

THIÊN PHƯƠNG (Kiên Phong) :
Sự cộng tác của anh là một khích
lệ quý báu. Xin cứ tiếp tục gửi
cho.

TRẦN QUỐC (Châu Đốc) : Cám
ơn cháu đã phần nộ giúp chú trong
mẫu bài *Nhìn xuống đời* vừa gửi
về. Có đáng gì mà cháu «mong bạn
ngọc toàn quốc có thái độ» với ông
giáo sư Huỳnh Ngọc Hòa ? Phê
bình văn chương là chuyện cần
thiết. Và ngộ nhận là chuyện thường.
Bình tĩnh ! *Ngựa chứng trong sân
trường* chỉ là tiểu thuyết, người ta
cứ chụp cho nó cái mũ sách giáo
khoa nên nó dễ bị hiểu lầm đó.
Tội nghiệp nó và tội nghiệp cả ông
Hòa nào đó.

TÝ NGỌ (Châu Đốc) : Bạn không
ghi rõ chức nghiệp nhưng tôi đoán
bạn là giáo sư Thủ Khoa Nghĩa,
giáo sư «nhân danh cộng đồng
những nhà giáo trẻ». Cám ơn bạn
đã dành cho nhiều cảm tình. Bài
Nhìn xuống đời của bạn về buổi
thuyết trình cuốn NCTST của giáo
sư Hòa không thể đăng, càng không
thể đăng ở số Giáng Sinh thương
yêu này. Tôi đã 41 tuổi, cái tuổi
không còn xúc động mạnh về những
khen chê qua đáng, ác ý hay vô tư.
Cuốn sách đó xuất bản đã lâu,
được khen rất nhiều, bị chê rất
ít, nay có bị chê kịch liệt, thầy cũng
tốt, có thể tái bản lần thứ ba, thứ
tư... Người viết văn thường không
thích lên tiếng về những công kích

tác phẩm của mình. dù công kích
đúng hay sai, thông minh hay ngu
xuẩn, trừ khi cá nhân người viết
bị bôi bẩn, xuyên tạc. Tôi chủ trương
Làm, không Nói. Nói dễ, nhất là
chê bai. Làm mới khó. Chừng «có
phép» gửi bài đó, xin bạn cứ gửi
lên cho tôi xem chơi. Bạn nên nhớ
rằng, cuốn sách in ra sẽ bắt hạnh
lắm nếu chẳng thêm ai lên tiếng.
Giáo sư Hòa lại lên tiếng vì nó
hàng giờ trước 4, 5 trăm môn đệ
của ông, đó là điều ta nên thích
thứ. Hãy được lên tiếng, được
bắn khoản vì sách của mình, còn
khen chê là điều nhỏ. Bạn có ý
mời tôi xuống Châu Đốc một
chuyến. Vâng, tôi có thể xuống Châu
Đốc thăm «cứ tọa cũng không vừa,
những người này hình như không
đồng ý với thuyết trình viên» và
«đòi chất văn nhưng được khuyến
về lớp» và không được chất văn
trong buổi hội thảo. Bạn cứ tổ
chức một buổi diễn thuyết có chất
văn đi, xong xuôi viết thư báo tin,
tôi sẽ xuống, bất cứ vào dịp nào,
sau Noel. Đề tài có thể là *Tác giả
Ngựa chứng trong sân trường gặp
gỡ thuyết trình viên Ngựa chứng
trong sân trường*, giáo sư Huỳnh ngọc
Hòa. Nếu địa điểm ở sân trường
Thủ Khoa Nghĩa và với số cử tọa
cũ nữa thì tuyệt. Mong thư bạn.

NGUYỄN THỊ AN (Trung học Đại Trọng) : Việc cháu cậy nhờ, vượt quá khả năng của chú và TN. Lập phòng thí nghiệm và thư viện là bốn phần của bộ Văn hóa Giáo dục, không phải là một ân huệ ban phát. Cháu nên thỉnh cầu ông Trưởng ty Văn hóa Giáo dục tỉnh cháu thi hành cái bốn phần đó.

LÊ NGUYỄN THƯỢNG TÂM (Long Thành) : Còn đây nhưng không có người ra Bru điện gửi tặng cháu. Có dịp ghé tòa soạn, chú sẽ bảo người kiểm dùm.

ĐOAN TRÂM TRẦN THỊ (Sài-gòn) : Hãy gửi thêm đi. Văn chương không có thần đồng, do đó, mới tập viết không thể hay mà phải viết nhiều, viết lâu trong kiên nhẫn và học hỏi.

BÓNG CHIM (Quảng Nam) : Chú cũng hy vọng thế. Rằng sách đề giá rẻ, độc giả sẽ bớt mướn. Nhưng TNPT chỉ có thể xuất bản từ đầu năm Con Mèo. Cháu rán chờ nhé.

LÊ THÚY MAI (Quy Nhơn) : Đừng thắc mắc về bệnh hoạn thương xuyên của chú. «Gió mưa là bệnh của trời, Ôm đau là bệnh của tôi... đã già ! Sẽ lưu ý bài Giảng Sinh có sự lầm lẫn ấy.

EM HÁT (Đà Nẵng) : Hy vọng sẽ thầy «cháu vui lắm».

NGUYỄN TÚY GIAO (Quy Nhơn) : Nhớ gởi lời chúc kính thăm mẹ cháu và nói rằng chú DA bảo mẹ khỏi cần cảm ơn, chính chú DA mới phải cảm ơn mẹ cháu.

PHẠM VIỆT TIỀN (Cái Bè) : Sẽ gởi. Nhưng lần này là lần đầu và cũng là lần cuối đây nhé !

NHƯ TÂM (Đanăng) : Có đăng nhạc và đã từng đăng nhạc, em ạ ! Nhưng phải hay cơ. Mà các anh không đủ khả năng để biết bài nào hay nên ít đăng vì các ông như Phạm Duy, Hoài Bắc bây giờ rất bận, không thể nhờ chọn giùm được.

CÔ GIÁO TRỀ (?) : Chưa có xuất bản truyện của M.M. Không phải là không thích bán sách qua «cửa tiệm» Bru điện, chỉ vì thiếu người phụ trách mà thôi. Mong em nhiều giùm. Sẽ cố gắng viết liên tục NCGNĐMCTV.

NGŨ (Saigon) : Hôm nào rảnh cứ đến và sẽ có.

TRẦN DALŨ (KBC 7076) : Yên chí. Sẽ gởi biên nêu bài chọn đăng.

NGUYỄN THĂNG BÌNH (?) : Nhận đủ cả. Trục trục kỹ thuật tí tí thôi. Bạn sau nhớ gửi cho chủ nhiệm là chắc ăn. Đề tên ông Lê, ông ấy tưởng thư riêng đem về đọc chơi đó mà.

bài nhận được từ bạn ngọc

(từ 3-1 đến 15-12)

Bài vở số thường và xuân hồng 1975

VĂN

đồng t.v., hạt mưa nhỏ, ty ty dung, phan trang sơn, nguyên thị tiểu mi, nguyên duy khải, phạm thị kim phượng, hạt mưa nhỏ, tique ly, thạch thảo, nhât thanh, lê thị bích liên, hàn nhận yên, thiên quan, tmh 2, mai sương, hạt mưa nhỏ, vũ hiền, dạ quê, truyền truyền, trường thoát, t.v, thiên quang, ngọc hân, lũy đức nghiêm, huỳnh thị se sẻ, cảm chướng, nguyên hát giang, đoan thực, hoài khanh, ngô thu trang, bảo như, giang, thư, hoàng gia trung, hồng, minh lý, đào phượng lan, phạm thị kim phượng, nguyên thủy bướm vàng, trung nguyên ngọc, nguyên thăng bình, hồ quang hiền, trần thu hương cúc, lương mộng thí, ngô thắng, thương thuật, p. an. (bài giảng sinh quá trẻ).

THƠ

vũ hạ nguyên ngân ngữ, nguyên thăng bình, phạm miên du, h.v.m, du di, trần minh nghĩa, nguyên thị minh hòa, vũ thê long, cung tường linh, trần hoàng vy, sao y, trần minh nghĩa, h. vân tuyến, nguyên thị tiểu my, tâm huê, phác thăng thiên, thảo phương, hàn tâm sơn, nguyên mang mang, đồ thị lá me, lương nông thí, lê thị bích liên, hàn nhận yên, đăng văn đầu, t.v, đoàn lê quang, lệ thy, betty xua, thn, nguyên thị thanh xuân, phan nhĩ uyên uyên, vương khắc hư, ngọc tường, hạt mưa nhỏ, nguyên dũng, dạ quê, lê nguyên thương tằm, đoan tâm trần thị, duyên dung quân, huỳnh thị se sẻ, đào ngọc hiền, nguyên thị bích vân, bùi miên, nguyên trùng dương, xt, la ty, huỳnh hư vô, cung tường linh, ngô thu trang, trần băng tâm phương, phương phước lan, triều hạ, chu nghiêm, lê thê, sao y, nguyên dzã chiến, duyên hải, nguyên hàn thư, trần thị hạnh, thương, bảo trinh, trần thu hương cúc.

GIỚI THIỆU MỘT TỦ SÁCH
MỚI PHÁT HÀNH MỖI THÁNG MỘT CUỐN

• TRUYỆN HAY • IN ĐẸP • GIÁ RẺ

MỞ ĐẦU BẰNG MỘT TRUYỆN DÀI NÊN
THƠ NHẤT CỦA MỘT THỜI NIÊN THIÊU

EM YÊU

DUYÊN ANH

PHÁT HÀNH NGÀY 1-1-1975